Richard Wurmbrand

MARX ŞI SATAN

Traducător: TRAIAN – CĂLIN UBA

VARIANTA V1.0
Aprilie, 2019

PREFAŢĂ

Această carte a fost concepută iniţial ca o mică broşură care conţinea doar unele sugestii cu privire la posibilitatea anumitor legături între marxism şi satanism.

Nimeni nu s-a mai încumetat până acum să abordeze această temă, de aceea am fost foarte precaut. Dar, între timp, am înregistrat din ce în ce mai multe dovezi în această privinţă, cu ajutorul cărora sper să vă conving asupra pericolului spiritual pe care îl reprezintă comunismul.

Până nu de mult marxismul cucerise peste o treime din omenire; iar după recentele sale înfrângeri deţine încă peste o cincime (numai populaţia Chinei reprezintă unul din cele cinci miliarde de locuitori ai planetei). Dacă s-ar putea dovedi că atât cei care au elaborat această doctrină cât şi cei care au aplicat-o au fost, de fapt, în spatele uşilor închise, nişte adoratori ai Diavolului care se foloseau cu bună ştiinţă de puterile lui malefice, n-ar fi oare necesară luarea unei atitudini ferme faţă de această îngrozitoare primejdie?

Nu m-aş mira dacă unii dintre cititori nu ar fi de acord cu teza mea. Tehnica şi ştiinţa se dezvoltă foarte repede pentru că suntem mereu gata să înlocuim mecanismele învechite cu cele noi, mai avantajoase. În domeniul ştiinţelor sociale sau al religiei, lucrurile stau însă altfel. Ideile se perimează mai greu, iar o concepţie temeinic însuşită nu poate fi înlocuită tot atât de uşor ca microprocesorul unui computer. Chiar dacă aduci noi dovezi, e posibil să nu reuşeşti să-i convingi pe acei oameni a căror minte este închistată din pricina prejudecăţilor. Eu voi aduce, însă, dovezi pentru a-mi susţine teza, invitându-i pe cititori să le studieze şi să le judece cu atenţie.

Lumea comunistă a luat cunoştinţă, cu siguranţă, de această carte care a fost tradusă în rusă, chineză, germană, slovacă, română şi în alte limbi şi care a fost introdusă pe furiş, în mari cantităţi, în ţările aflate în spatele Cortinei de Fier. De exemplu, un ziar din Berlinul de Est, într-un articol intitulat "Ucigaşul lui Marx", a atacat această carte, caracterizând-o drept "cea mai provocatoare şi mai ruşinoasă lucrare care a fost scrisă vreodată împotriva lui Marx".

Poate fi Marx distrus chiar atât de uşor? Sau dezvăluie oare această lucrare punctul vulnerabil al ideologiei sale? Ar fi oare marxismul discreditat dacă lumea ar şti despre legăturile lui cu satanismul? Se găsesc oare suficient de mulţi oameni care să nu rămână nepăsători în faţa acestei chestiuni?

Marxismul reprezintă marea bulversare a vieţii moderne. Indiferent de părerea pe care o a veţi despre această doctrină, indiferent dacă credeţi sau nu că Satan există, indiferent de ceea ce credeţi despre faptul că în anumite cercuri se practică închinarea la Diavol, vă invit să parcurgeţi cu atenţie şi să judecaţi cu luare aminte documentaţia pe care o prezint în paginile care urmează.

Cred că acest lucru ar putea să vă ajute să vă orientaţi în cadrul confruntărilor dumneavoastră cu marxismul.

RICHARD WURMBRAND

Capitolul I

SCHIMBARE DE CREDINŢĂ

Scrierile creştine ale lui Marx

Astăzi o treime din populaţia lumii este marxistă. Într-o formă sau alta, marxismul a găsit numeroşi adepţi şi în ţările capitaliste. Printre aceştia se numără chiar şi creştini, ba chiar şi reprezentanţi ai bisericii - unii dintre ei deţinând funcţii importante - care sunt convinşi că, în timp ce Isus a dat răspunsul la întrebarea: cum se poate ajunge în cer, Marx ar fi oferit soluţia justă pentru a-i ajuta pe cei flămânzi, săraci şi asupriţi de pe pământ.

Se spune că Marx i-ar fi iubit pe oameni, fiind stăpânit de o singură idee: cum să vină în ajutorul maselor exploatate. El susţinea că sistemul capitalist îi sărăceşte pe oameni. Odată înlăturat acest sistem perimat, după o perioadă de tranziţie şi de dictatură a proletariatului, va apărea o societate în care fiecare individ va lucra după capacitatea sa în fabrici şi ferme aparţinând colectivităţii, fiind retribuit după nevoile sale. Atunci nu ar mai exista nici un stat care să-l constrângă pe individ, nici războaie, nici revoluţii, ci numai o veşnică înfrăţire universală.

Pentru a realiza fericirea maselor, nu este însă suficientă numai răsturnarea capitalismului. Marx scrie:

> *“Pentru o reală fericire a maselor, este necesară nimicirea religiei ca fericire iluzorie a omului. Chemarea adresată maselor de a nu-şi mai face iluzii cu privire la condiţiile lor este o chemare la abandonarea condiţiei care necesită iluzii. Ca atare,*

critica religiei este critica acestei văi a plângerii a cărei aureolă este religia.'' [1]

Se spune că Marx s-ar fi pronunţat împotriva religiei din pricină că aceasta ar împiedica realizarea idealului comunist, pe care el îl considera ca singura soluţie viabilă pentru problemele acestei lumi. Astfel îşi argumentează marxiştii atitudinea lor şi, din păcate, sunt şi oameni ai bisericii care oferă aceleaşi explicaţii. În timpul unei predici, pastorul Oesterreicher (Anglia) a afirmat:

“Indiferent de formele sale, bune sau rele, comunismul este la origine o mişcare de eliberare a omului de sub exploatarea semenului său. Din punct de vedere sociologic, biserica a fost şi încă mai este într-o mare măsură de partea exploatatorilor. Karl Marx, ale cărui teorii denotă o pasiune pentru dreptate şi fraternitate, aflându-şi rădăcinile în prorocii evrei, detesta religia pentru că aceasta fusese folosită ca un instrument în perpetuarea unei situaţii sociale în care copiii erau robi şi munceau până la epuizare ca să-i îmbogăţească pe alţii, aici, în Anglia. Nu era uşor să fi spus acum o sută de ani că religia este opium pentru popor... Ca mădulare ale Trupului lui Cristos trebuie să ne pocăim sincer, ştiind că a vem o mare datorie morală faţă de fiecare comunist.” [2]

Marxismul îi impresionează pe unii oameni din cauza succesului său. Însă succesul nu trebuie confundat cu valoarea. Vracii au şi ei adeseori succes. Succesul poate valida atât adevărul cât şi minciuna. Dimpotrivă, eşecul poate fi constructiv atunci când deschide calea către un adevăr mai adânc. Astfel că unele dintre lucrările lui Marx ar trebui analizate făcând abstracţie de succesul lor.

Cine a fost Marx? La începutul tinereţii sale, Karl Marx îşi făcuse o profesiune de credinţă din a fi şi a trăi ca un creştin. Prima sa lucrare se numeşte *Unirea credinciosului*

cu Cristos. În această carte citim următoarele cuvinte frumoase:

> *“Prin dragostea lui Cristos ne întoarcem inimile totodată către fraţii noştri care sunt legaţi de noi în chip lăuntric şi pentru care El S-a dat pe Sine Însuşi ca jertfă.”*

Aşadar, Marx cunoscuse calea care trebuie urmată pentru ca oamenii să poată fraterniza şi să se iubească unii pe alţii - şi anume Creştinismul.

El continuă:

> *“Unirea cu Cristos conferă înălţare spirituală, mângâiere în necazuri, pace sufletească şi o inimă capabilă de dragoste pentru aproapele tău, capabilă de orice faptă bună şi nobilă - nu de dragul ambiţiei şi al gloriei, ci numai de dragul lui Cristos.” [3]*

Cam în aceeaşi vreme, Marx scrie în dizertaţia sa intitulată *Gândurile unui tânăr la alegerea carierei sale*:

> *“Religia însăşi ne învaţă că Idealul către Care năzuim cu toţii, S-a jertfit pe Sine Însuşi pentru omenire. Cine ar îndrăzni să tăgăduiască această învăţătură? Dacă am ales postura în care putem înfăptui maximum pentru El, nu vom fi niciodată copleşiţi de greutatea poverilor, deoarece acestea nu sunt decât sacrificii făcute pentru binele tuturor. “ [4]*

La început, Marx a avut convingeri creştine. Când a terminat liceul, în certificatul său de absolvent, în dreptul rubricii *“Cunoştinţe de religie”* erau scrise următoarele cuvinte:

> *“Cunoştinţele sale despre credinţa şi morala creştină sunt destul de clare şi bine asimilate. El cunoaşte într-o oarecare măsură şi istoria Bisericii Creştine.” [5]*

Cu toate acestea, într-o teză scrisă în aceeaşi perioadă, Marx repetă de şase ori cuvântul “a distruge”, cuvânt pe care colegii săi nu l-au folosit nici măcar o singură dată în decursul acestui examen. De aceea, el a şi fost poreclit “Distruge”. Era normal ca el să vrea să distrugă, de vreme ce numea omenirea “gunoi omenesc”, afirmând: “Pe mine nu mă vizitează nimeni - ceea ce îmi convine - pentru că oamenii de astăzi pot să mă... (expresie obscenă). Toţi sunt nişte ticăloşi.”

Primele scrieri contra lui Dumnezeu

La puţin timp după ce Marx a obţinut acest certificat, ceva misterios s-a petrecut în viaţa lui: a devenit un spirit fervent antireligios. Un cu totul alt Marx a început să se contureze.

El scrie într-una din poeziile sale: “Vreau să mă răzbun pe Acela Care domneşte deasupra tuturor.” [6] Aşadar, el era convins că există Unul care domneşte deasupra tuturor, dar Îl duşmănea, deşi Cel de Sus nu-i făcuse nici un rău.

Marx aparţinea unei familii relativ bogate. Nu suferise de foame în timpul copilăriei sale. Era mult mai înstărit decât mulţi dintre colegii săi. Ce anume a făcut să se nască în el această ură îngrozitoare faţă de Dumnezeu? Nu se cunoaşte nici un motiv personal. Sau să nu fi rostit oare altcineva aceste cuvinte prin gura lui Marx?

La vârsta la care majoritatea tinerilor sunt însufleţiţi de idealuri altruiste, pregătindu-se pentru viitoarea lor carieră, tânărul Marx scrie următoarele versuri (poemul *Strigătul unui deznădăjduit*):

Astfel, un Dumnezeu mi-a smuls totul,
În blestemul şi tortura destinului.
Toate lumile Lui s-au dus fără întoarcere!
Nimic altceva nu mi-a mai rămas decât răzbunarea.
Îmi voi clădi tronul în înaltul cerului,

Vârful lui va fi rece şi înspăimântător,
Groaza superstiţioasă - îi va fi fortăreaţă.
Agonia cea mai neagră - îi va fi căpătâi.
Cel ce-l va privi cu un ochi sănătos,
Se va întoarce palid ca moartea şi mut,
Cuprins de morbul morţii oarbe şi îngheţate,
Fie ca fericirea lui să-i pregătească moartea. [7]

Marx visa să distrugă lumea creată de Dumnezeu. Într-un alt poem, el a spus:

Atunci voi fi în stare să merg triumfător,
Ca un zeu, printre ruinele împărăţiilor.
Fiecare din cuvintele mele este foc şi acţiune.
Pieptul meu este la fel ca cel al Creatorului... [8]

Cuvintele "Îmi voi clădi tronul în înaltul cerului" precum şi mărturisirea că cel ce stă pe acest tron va emana numai groază şi agonie, amintesc de laudele îngâmfate ale lui Lucifer: *"Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu" (Isaia 14:43).*

Poate că nu este o simplă coincidenţă faptul că Bakunin, care a fost mult timp unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Marx, scria:

"Trebuie să-l adori pe Marx ca să fii iubit de el. Trebuie cel puţin să-ţi fie frică de el ca să te tolereze în preajma lui... Marx este atât de mândru, până la ticăloşie şi nebunie." [9]

Biserica lui Satan şi *Ulanem*

De ce îşi doreşte Marx un astfel de tron? Răspunsul se află în puţin cunoscuta dramă, intitulată *„Ulanem"*, scrisă de el tot în timpul studenţiei. Pentru a explica acest titlu, este necesară o digresiune.

Unul din ritualurile bisericii satanice este liturghia

neagră, pe care o face un preot al Satanei la miezul nopţii. În sfeşnice se pun invers lumânări negre. Preotul poartă odăjdii îmbrăcate însă pe dos, cu căptuşeala în afară. El spune tot ce este scris în cartea de rugăciuni, însă citeşte totul de la sfârşit la început. Numele sfinte ale lui Dumnezeu, Isus şi Maria sunt citite invers. Un crucifix este fixat cu partea de sus în jos sau este călcat în picioare. Trupul unei femei goale serveşte drept altar. O azimă sfinţită furată dintr-o biserică, pe care a fost scris numele lui Satan, e folosită în bătaie de joc pentru împărtăşanie. În timpul acestei slujbe negre se arde o Biblie. Toţi cei prezenţi promit că vor săvârşi toate cele şapte păcate de moarte, aşa cum sunt enumerate în catehismul catolic, şi că nu vor face nici o faptă bună. Urmează o orgie.

Închinarea la Diavolul este foarte veche. Biblia are multe de spus şi de condamnat în această privinţă. De exemplu, evreii - deşi au primit de la Dumnezeu adevărata religie - s-au abătut uneori de la credinţa lor şi *“au adus jertfe dracilor”* (Deuteronom 32:17). Mai târziu, regele Ieroboam al Israelului a instituit preoţi pentru idoli (2 Cronici 11:15).

Astfel, unii oameni au crezut încă din timpuri străvechi în existenţa Diavolului. Păcatul şi răutatea sunt caracteristicile împărăţiei sale, iar dezbinarea şi distrugerea sunt roadele ei inevitabile. Imensele concentrări de forţe ale răului, atât în timpurile din vechime cât şi în perioada modernă a comunismului şi nazismului, n-ar fi fost posibile fără concursul direct al Diavolului însuşi. El a fost conducătorul din umbră care, în planul său de a-şi subordona omenirea, s-a substituit energiei unificatoare.

În mod eloncvent, *Ulanem* este o inversare a unui nume sfânt, anagrama lui Emanuel - un nume biblic al lui Isus - care în ebraică înseamnă *“Dumnezeu este cu noi”*. Astfel de inversări de nume sunt frecvent practicate în magia neagră.

Vom putea înţelege drama Ulanem numai dacă vom citi mai întâi o bizară confesiune făcută de Marx în poemul intitulat “Trubadurul”:

Aburi infernali se ridică şi umplu creierul,
Până când înnebunesc şi inima mi se schimbă cu desăvârşire.
Vezi această sabie?
Prinţul întunericului
Mi-a vândut-o.
Pentru mine el este cel care măsoară timpul şi dă semnalul,
Cu tot mai multă îndrăzneală interpretez dansul morţii. [10]

Aceste versuri capătă o semnificaţie aparte atunci când aflăm că în riturile unei iniţieri mai înalte în biserica satanistă, candidatului respectiv i se vinde o sabie vrăjită care îi asigură succesul. Acesta o plăteşte semnând, cu sângele luat de la încheietura mâinii sale, un legământ conform căruia, după moarte, sufletul său va aparţine Satanei.

(Pentru ca cititorul să realizeze cât de cumplit poate fi mesajul acestor poezii, sunt nevoit să menţionez - deşi îmi provoacă repulsie - că în “Biblia Satanică”, după ce se spune: “crucifixul simbolizează palida neputinţă atârnând într-un copac”, Satan este numit “inefabil Prinţ al Întunericului care domneşte pe pământ”. În contrast cu “putregaiul din Betleem”, “Nazarineanul blestemat”, “regele neputincios”, „Dumnezeul dezertor şi mut”; “netrebnicul şi scârbosul pretendent la măreţia lui Satan”, Diavolul este numit “Dumnezeul luminii”, ai cărui îngeri “tremură de frică şi se prostern înaintea sa”, “trimiţându-i pe răsfăţaţii de creştini să bâjbâie în aşteptarea osândei lor.”)

Acum citez chiar din drama *Ulanem*:

Şi ei sunt tot Ulanem, Ulanem,
Numele răsună ca moartea,
Răsună până ce se stinge într-o răsuflare nenorocită.
Opreşte-te, acum îl ţin! El se ridică în sufletul meu,
Limpede ca aerul, tot atât de tare ca oasele mele.

[11]
Şi totuşi am putere în braţele mele tinere
Să te prind şi să te zdrobesc[1] *cu o forţă năvalnică,*
În timp ce pentru noi doi prăpastia îşi cască larg gura în întuneric.
Tu te vei prăvăli în adânc iar eu te voi urma râzând,
Şoptindu-ţi la ureche: „Coboară, vino cu mine, prietene”. [12]

Biblia, pe care Marx o studiase pe când era elev de liceu şi pe care ajunsese să o cunoască destul de bine la maturitate, spune că Diavolul va fi legat de către un înger şi aruncat în prăpastia fără fund (*abysos* în limba greacă; vezi Apocalipsa 20:3). Marx doreşte să tragă după sine întreaga omenire în acest abis pregătit pentru Diavol şi îngerii lui.

Cine vorbeşte prin Marx în această dramă? Este oare firesc ca un tânăr student să-şi facă un ideal din această viziune a omenirii care se cufundă în abisul întunericului (“întunericul de afară” fiind o expresie biblică pentru iad), în timp ce el se alătură râzând celor pe care i-a abătut de la credinţă? Nicăieri în lume nu este cultivat acest ideal, exceptând riturile de iniţiere în cel mai înalt grad al bisericii satanice.

În ceasul morţii sale, Ulanem (eroul dramei cu acelaşi nume) spune:

Pierdut, pierdut. Timpul meu a trecut ca nimica.
Orologiul s-a oprit, casa pigmeului s-a surpat,
În curând voi strânge la pieptul meu veşnicia şi în curând
Voi urla proferând blesteme gigantice la adresa omenirii. [13]

Lui Marx îi plăcuseră cuvintele lui Mefistofel, din *Faust*: “Tot ce există merită să fie distrus”. *Totul* - inclusiv proletariatul şi tovarăşii... Marx a citat aceste cuvinte în *18 Brumar* [14]. Stalin le-a pus în practică şi a ajuns să-şi

[1] i.e.: omenirea personificată

distrugă până şi propria-i familie.

În *Faust*, Satan este numit duhul care neagă totul. Aceasta este chiar atitudinea lui Marx. El scrie despre "critica necruţătoare a tot ceea ce există", "războiul contra situaţiei din Germania", adăugând că "prima obligaţie a presei este de a submina fundamentele actualului sistem politic" [15]. Marx se autocaracteriza drept "cel mai înverşunat duşman al aşa-zisului tip pozitiv" [16].

Secta satanică nu este materialistă. Ea crede în viaţa veşnică. Ulanem, personajul prin care vorbeşte Marx nu se îndoieşte de ea, acceptând-o însă ca pe o viaţă de ură împinsă până la paroxism. Să menţionăm şi faptul că pentru duhurile necurate veşnicia înseamnă chin. Demonii Îi reproşau Domnului Isus: *"Ai venit să ne chinuieşti înainte de vreme?"* (Matei 8:29). Marx are aceeaşi obsesie:

> *Ah! Eternitatea este suferinţa noastră veşnică,*
> *O moarte de nedescris şi care nu se poate măsura,*
> *Ticăloasă, concepută în mod artificial, numai ca să-şi bată joc de noi,*
> *Noi înşine fiind doar un mecanism de ceasornic care funcţionează orbeşte,*
> *Întocmiţi ca să fim calendare nebune pentru Timp şi Spaţiu,*
> *Neavând nici un scop, afară doar de a exista şi de a fi distruşi. [17]*

Acum începem să înţelegem ce s-a întâmplat cu tânărul Marx. El avusese convingeri creştine, însă nu a dus o viaţă consecventă. Corespondenţa sa cu tatăl său dovedeşte că risipea sume mari de bani pentru plăceri şi că, din această cauză ca şi din altele, era într-o continuă ceartă cu autoritatea părintească. Apoi, se pare că Marx a fost prins în mrejele bisericii sataniste şi a primit iniţierea respectivă. Satan, pe care adoratorii săi îl văd în timpul orgiilor lor halucinante, vorbeşte realmente prin aceştia. În felul acesta, Marx nu este decât purtătorul de cuvânt al lui Satan, atunci când spune: „Doresc să mă răzbun pe Cel

care domneşte deasupra tuturor" (poemul *"Strigătul unui deznădăjduit"*).

Iată sfârşitul dramei *Ulanem*:

> *Dacă există Ceva care devorează,*
> *Mă voi arunca înăuntrul său, chiar dacă ar fi să ruinez lumea,*
> *Lumea care se interpune între mine şi prăpastie,*
> *Am s-o sfărâm în bucăţi cu blestemele mele neîntrerupte,*
> *Îmi voi arunca braţele în jurul realităţii ei aspre,*
> *Iar lumea va trece mută, îmbrăţişându-mă,*
> *Ca apoi să mă scufund într-o nimicnicie absolută,*
> *Pierind în neant; aceasta ar însemna a trăi cu adevărat. [18]*

Marx a fost inspirat probabil de cuvintele marchizului de Sade:

> *„Detest natura. Aş vrea să-i nimicesc această planetă, să-i blochez funcţiile şi procesele, să opresc rotirea aştrilor, să dobor corpurile cereşti care plutesc în spaţiu, să distrug tot ce îi este folositor naturii şi să ocrotesc tot ce o răneşte - într-un cuvânt, prin toate faptele mele, aş vrea să o jignesc... Poate că vom fi în stare să atacăm soarele, să-l alungăm din Univers sau să ne folosim de el pentru a da foc lumii. Abia acestea ar fi fărădelegi veritabile."*

De Sade şi Marx propagă aceleaşi idei!

Oamenii de bună credinţă sau luminaţi de Dumnezeu încearcă adesea să le vină în ajutor semenilor lor, scriind cărţi care contribuie la progresul cunoaşterii, îmbunătăţesc morala, trezesc sentimente religioase sau care măcar îi deconectează ori îi amuză pe cei care le citesc. Diavolul este singura fiinţă care, în mod deliberat, prin cei de care se foloseşte, provoacă numai rău omenirii.

După câte ştiu, Marx este singurul autor de renume care

şi-a caracterizat propriile scrieri drept “rahat” şi “cărţi porceşti” [19]. El le oferă cu bună ştiinţă cititorilor săi această murdărie. Nu este de mirare că unii din discipolii săi, comuniştii din România şi din Mozambic, îi obligau pe deţinuţii politici să-şi mănânce excrementele şi să-şi bea urina [20].

În *Ulanem*, Marx - ca şi Diavolul - blestemă întreaga rasă umană.

Ulanem este probabil singura dramă din lume în care toate personajele sunt conştiente de propria lor stricăciune, pe care o etalează şi o sărbătoresc în mod sfidător. Aici toţi sunt slujitori ai întunericului, toţi dezvăluie trăsăturile lui Mefistofel. Toţi sunt satanici, corupţi, damnaţi.

Capitolul II

ÎMPOTRIVA TUTUROR ZEILOR

Satan în familia lui Marx

Când a scris lucrările de care am vorbit în capitolul anterior, Marx era un geniu precoce, în vârstă de optsprezece ani. Programul vieţii lui fusese deja stabilit. Nu intra câtuşi de puţin în vederile lui să slujească omenirea, proletariatul sau socialismul. Dorinţa lui era pur şi simplu de a distruge lumea, tronând peste groaza omenirii. Referitor la acest aspect, găsim câteva pasaje criptice în corespondenţa dintre Karl Marx şi tatăl său. Fiul scrie:

> *"Catapeteasma căzuse. Înăuntrul meu, Sfânta Sfintelor s-a rupt în două şi acum trebuie aduşi zei noi." [1]*

Aceste cuvinte au fost scrise la 10 noiembrie 1837, de către un tânăr care până atunci pretinsese că era creştin. El mărturisise mai înainte că Cristos era în inima lui. Acum, însă, nu mai era aşa. Cine sunt aceşti zei noi, aduşi în locul lui Cristos?

Tatăl său îi răspunde:

> *„M-am abţinut să mai cer explicaţii în legătură cu o problemă foarte misterioasă, deşi părea destul de dubioasă." [2]*

Care era acea problemă atât de misterioasă? Nici un biograf al lui Marx nu a explicat până acum înţelesul acestor fraze bizare.

La 2 martie 1837, tatăl lui Marx îi scrie fiului său:

> *‚Avansarea ta, speranţa scumpă de a-ţi vedea numele încununat de glorie precum şi bunăstarea ta pământească nu e tot ceea ce îşi doreşte sufletul meu. Deşi nutresc de mult aceste dorinţe, ţin totuşi să te asigur că realizarea lor nu m-ar fi făcut fericit. Numai dacă inima ta îşi păstrează curăţia şi omenia şi dacă nici un demon nu va reuşi să ţi-o abată de la cele mai bune sentimente, numai atunci voi fi fericit.” [3]*

Ce anume l-a determinat pe un tată să-şi mărturisească dintr-o dată frica de influenţele demonice exercitate asupra fiului său, care până atunci fusese un creştin convins şi declarat? Să-l fi îngrijorat oare poemele pe care le primise în dar de la fiul său cu prilejul aniversării vârstei de 55 de ani?

Următoarele versuri citate fac parte din poemul lui Marx, intitulat *Despre Hegel.*

> *Cuvintele învăţăturii mele sunt încâlcite într-o dezordine diabolică,*
> *Încât oricine poate înţelege exact ceea ce vrea să înţeleagă. [4]*

Acum citez dintr-o altă epigramă la adresa lui Hegel:

> *Pentru că am descoperit cel mai înalt*
> *Şi cel mai adânc punct, cu ajutorul gândirii,*
> *Sunt tot atât de mare ca Dumnezeu;*
> *Asemenea Lui, mă învelesc cu întunericul. [5]*

În poemul său *Fata cea palidă*, Marx scrie:

> *Astfel am pierdut cerul,*
> *O ştiu prea bine.*
> *Sufletul meu, odinioară credincios lui Dumnezeu*

Este sortit infernului. [6]

Nu este nevoie de nici un comentariu.

La început, Marx a avut ambiţii artistice. Poemele şi dramele sale au o anumită importanţă în măsura în care dezvăluie stările sale sufleteşti dar, neavând valoare literară, nu s-au bucurat de aprecierile contemporanilor săi. Insuccesul în dramaturgie, ne-a dat un Goebbels - ministrul propagandei naziste; în filozofie, un Rosenberg - teoreticianul rasismului german; iar în pictură şi arhitectură - un Hitler.

Şi Hitler a fost poet. Chiar dacă admitem că el nu a citit niciodată poeziile lui Marx, nu putem să nu remarcăm izbitoarea asemănare dintre producţiile lor lirice. În poeziile lui Hitler sunt menţionate aceleaşi practici satanice:

În nopţile tulburi, mă duc uneori
În grădina liniştită, la stejarul lui Wotan,
Pentru a încheia un pact cu forţele întunericului,
În lumina lunii se ivesc runele.
Cele care erau scăldate de soare în timpul zilei
Devin mici înaintea formulei magice. [7]

“Wotan” este divinitatea supremă în mitologia germană. “Runele” sunt caracterele grafice folosite de vechii germani şi scandinavi.

Hitler a abandonat curând preocupările sale poetice. La fel a procedat şi Marx, renunţând la poezie pentru o carieră de revoluţionar şi războindu-se astfel, în numele lui Satan, cu o societate care nu i-a apreciat poeziile. Acesta poate fi socotit ca unul din motivele deplinei sale răzvrătiri. Faptul că era dispreţuit ca evreu, ar putea constitui o altă cauză.

În 1839, la doi ani după ce tatăl său îşi exprimase îngrijorarea, tânărul Marx a scris lucrarea: *Deosebirea dintre filozofia naturii la Epicur şi filozofia naturii la Democrit*, în a cărei prefaţă subscrie la afirmaţiile lui Eschil: “adun în mine ură împotriva tuturor zeilor” [8], declarându-se împotriva tuturor zeilor de pe pământ şi din cer care nu

recunosc conştiinţa de sine a omului ca suprema divinitate.

Marx era un duşman declarat al tuturor dumnezeilor, un om care, cu preţul sufletului său, îşi cumpărase sabia de la prinţul întunericului. El îşi mărturisise scopul de a împinge toată omenirea în prăpastie ca apoi să o urmeze şi el, râzând.

A luat Marx într-adevăr sabia de la Satan?

Fiica sa, Eleonor, relatează că Marx îi spunea ei şi surorilor ei, mai multe poveşti, pe când erau copii.

Într-una din ele, care îi plăcuse cel mai mult, era vorba despre un oarecare Hans Röckle.

> *“Istorisirea acestei poveşti a durat luni de zile, pentru că era foarte lungă, nu se mai termina niciodată. Hans Röckle era un vrăjitor... care avea o prăvălie cu multe jucării şi multe datorii... deşi era vrăjitor, avea mereu nevoie de bani. De aceea, era nevoit să-şi calce pe inimă şi să-i vândă Diavolului cele mai frumoase jucării pe care le avea... unele dintre aceste întâmplări erau înspăimântătoare şi, auzindu-le, ţi se făcea părul măciucă.” [9]*

Este oare normal ca un tată să le spună copiilor săi povesti de groază despre cele mai scumpe comori vândute Diavolului? Robert Payne, în cartea sa intitulată *Marx* [10] povesteşte cu lux de amănunte acest episod relatat de Eleonor: cum nefericitul vrăjitor Röckle a vândut jucăriile, încercând să le păstreze până în ultima clipă. Dar, deoarece încheiase un pact cu Diavolul, nu mai avea nici o scăpare.

Biograful lui Marx continuă:

> *“Nu încape nici o îndoială că aceste povești interminabile aveau un caracter autobiografic... El îşi însuşise viziunea şi răutatea Diavolului. Câteodată părea conştient că îndeplineşte voia Celui Rău.” [11]*

Când Marx a terminat de scris *Ulanem* şi celelalte poezii de început în care vorbeşte despre pactul încheiat cu

Diavolul, el nici măcar nu se gândise la socialism. Ba chiar a combătut socialismul, ca redactor la o revistă germană, *Rheinische Zeitung*, care “nu admite nici măcar valoarea teoretică a ideilor comuniste în forma lor actuală, lăsând la o parte dorinţa aplicării lor sociale pe care o socoteşte, oricum, imposibilă... La încercările maselor de a pune în practică ideile comuniste, de îndată ce acestea devin periculoase, se poate răspunde cu tunul...” [12]

Marx vrea să-L izgonească pe Dumnezeu din cer

După ce a atins acest stadiu în gândirea sa, Marx l-a întâlnit pe Moses Hess, omul care a exercitat cea mai importantă influenţă asupra sa, cel care l-a făcut să îmbrăţişeze idealul socialist.

Hess îl numeşte ”Dr. Marx - idolul meu, cel care va da ultima lovitură religiei şi politicii medievale” [13]. A da o lovitură religiei - acesta era obiectivul primordial al lui Marx, nicidecum socialismul.

Georg Jung, un alt prieten al lui Marx din acea vreme, se pronunţă mai categoric în acest sens, afirmând în 1841, că Marx Îl va izgoni în mod cert pe Dumnezeu din cer şi Îl va da în judecată. Marx consideră creştinismul drept una dintre cele mai imorale religii [14]. Nu este de mirare, deoarece Marx credea acum că creştinii din vechime măcelăriseră oameni şi le mâncaseră carnea.

Iată deci ce aşteptau de la Marx cei care l-au iniţiat în misterele satanismului. Nu există nici un temei pentru a afirma că Marx ar fi fost însufleţit de nobilul ideal de a ajuta omenirea, că ar fi văzut în religie o piedică în calea realizării acestui ideal şi că din această cauză ar fi adoptat o atitudine antireligioasă. Dimpotrivă, Marx ura orice noţiune care trimite la Dumnezeu sau care ţine de domeniul divinităţii. El hotărâse să fie omul care să-L izgonească pe Dumnezeu - asta înainte de a se dedica

socialismului care nu era decât momeala cu ajutorul căreia să-i ademenească pe muncitori şi pe intelectuali să îmbrăţişeze acest ideal diabolic.

În fond, Marx nega existenţa unui creator, afirmând că omenirea s-a creat pe sine însăşi. El scrie:

> *“Având în vedere faptul că pentru socialişti tot ce ţine de aşa-numita istorie a lumii nu este nimic altceva decât creaţia omului, nimic altceva decât dezvoltarea naturii în favoarea omului, acesta are astfel dovada incontestabilă că s-a născut prin sine însuşi... Critica religiei sfârşeşte cu învăţătura că omul este fiinţa supremă pentru om.”*

Dacă este negată existenţa Creatorului, atunci nu există nimeni care să ne dea porunci şi legi, nimeni în faţa căruia să dăm socoteală - ceea ce Marx confirmă: “Comuniştii nu predică nici un fel de morală”. Când sovieticii, în primii ani de comunism, au adoptat lozinca: “Să-i alungăm pe capitalişti de pe pământ şi pe Dumnezeu din ceruri”, ei nu făceau decât să-şi însuşească moştenirea lăsată de Karl Marx.

Una din particularităţile magiei negre - după cum am menţionat mai înainte - este inversarea numelor. Procedeul inversiunii penetrează atât de adânc modul de a gândi al lui Marx, încât acesta îl foloseşte pretutindeni. Astfel, Marx a răspuns la cartea lui Proudhon, *“Filozofia mizeriei”* printr-o altă carte intitulată *„Mizeria filozofiei”*. De asemenea, el scria: “Trebuie să folosim în locul armei criticii, critica armelor.” [15]

Iată alte câteva exemple de inversări din scrierile lui, Marx:

> *“Să nu căutăm enigma evreului în religia lui, ci să căutam enigma religiei în adevăratul evreu.” [16]*
> *„Luther a transformat credinţa în autoritate, pentru că a restaurat autoritatea credinţei. El i-a transformat*

pe preoţi în laici, pentru că i-a transformat pe laici în preoţi.” [17]

Marx foloseşte această tehnică în multe locuri. El cultivă ceea ce s-ar putea numi stilul tipic satanic.

Pe vremea lui Marx, bărbaţii obişnuiau să poarte barbă, însă nu ca a lui, şi nu aveau părul lung. Înfăţişarea lui Marx era caracteristică discipolilor Ioanei Southcott, o preoteasă a unei secte oculte, care pretindea că se află în legătură cu demonul Shiloh [18].

Este ciudat faptul că la vreo 60 de ani după moartea acesteia, în 1814, *“la grupul Chatham al adepţilor lui Southcott s-a alăturat un soldat, pe nume James Witte, care, după terminarea stagiului militar în India, s-a întors acasă şi a preluat conducerea locală a sectei, dezvoltând în continuare doctrinele Ioanei... cu o tentă de comunism.”* [19]

Marx nu a vorbit prea des în public despre metafizică, dar putem deduce opiniile sale în această privinţă de la oamenii din anturajul său. Unul din tovarăşii săi de la Internaţionala I, a fost Mihail Bakunin, un anarhist rus, care a scris:

„Diavolul reprezintă revolta satanică împotriva autorităţii divine, revoltă în care vedem germenul fecund al tuturor mişcărilor de eliberare a omului - revoluţia. Socialiştii se recunosc unul pe altul prin cuvintele: „În numele celui care a suferit o mare nedreptate”.

Satan este eternul revoltat, primul liber cugetător şi eliberator al omenirii. El îl face pe om să se ruşineze de animalica sa ignoranţă şi ascultare; el îl eliberează, pune pe fruntea sa pecetea libertăţii şi a umanităţii, îndemnându-l să nu se mai supună şi să mănânce din pomul cunoştinţei binelui şi răului.” [20]

Bakunin nu numai că-l laudă pe Lucifer, ci are şi un program concret de revoluţie, însă nu cu scopul de a-i elibera pe săraci de sub exploatarea celor bogaţi. El scrie:

“În această revoluţie va trebui să-l trezim pe Diavol în sufletul oamenilor, să aţâţăm patimile cele mai josnice. “ [21]

Marx a organizat împreună cu Bakunin prima Internaţională care a susţinut acest program ciudat.

În *“Manifestul Comunist”* Marx şi Engels susţin că “proletarul vede în lege, morală şi religie nişte prejudecăţi burgheze în spatele cărora stau la pândă tot atâtea interese burgheze.”

Bakunin arată că Proudhon, un alt important gânditor socialist şi, în acea perioadă, prieten cu Marx, “se închină şi el lui Satan” [22]. Hess îl prezentase pe Marx lui Proudhon care, ca şi Marx, îşi tundea părul după tipicul celor din secta satanistă a Ioanei Southcott, din secolul al XlX-lea.

Proudhon, în *“Filozofia mizeriei”*, a declarat că Dumnezeu este prototipul nedreptăţii.

„Dobândim cunoaşterea în ciuda lui Dumnezeu, alcătuim societatea în ciuda Lui. Fiecare pas înainte este o victorie asupra Dumnezeirii.” [23]

El exclamă:

“Vino, Satan, tu, cel ponegrit de oamenii de rând şi de regi. Dumnezeu este prostie şi laşitate; Dumnezeu este prefăcătorie şi falsitate; Dumnezeu este tiranie şi sărăcie; Dumnezeu este rău. Acolo unde oamenii se prostern în faţa unui altar, omenirea, sclava regilor şi a preoţilor, va fi condamnată... Jur, Dumnezeule, cu mâna întinsă spre ceruri, că tu nu eşti nimic altceva decât un executant al raţiunii mele, sceptrul conştiinţei mele...” Dumnezeu este în mod esenţial necivilizat, anti-liberal, antiuman.” [24]

Proudhon declară că Dumnezeu este rău pentru că omul - creaţia Sa - este rău. Astfel de gânduri nu reprezintă o

noutate. Ele alcătuiesc conţinutul obişnuit al predicilor din cultul satanic.

Mai târziu, Marx s-a certat cu Proudhon şi a scris o carte pentru a combate ideile din cartea acestuia, *“Filozofia mizeriei”*. Dar Marx a contestat numai doctrine economice de mică importanţă. El nu are nici o obiecţie faţă de răzvrătirea demonică a lui Proudhon împotriva lui Dumnezeu.

Heinrich Heine, binecunoscutul poet german, a fost un al treilea prieten intim al lui Marx. Şi el era un adorator al lui Satan. El scrie:

> *Am chemat Diavolul şi el a venit,*
> *Trebuie să-i examinez faţa cu uimire;*
> *Nu este hidos, nu şchioapătă,*
> *Este un bărbat atrăgător, fermecător. [25]*

> *„Marx a fost un mare admirator al lui Heinrich Heine... Relaţiile dintre ei au fost calde şi intime.” [26]*

De ce l-a admirat Marx pe Heine? Poate din cauza unor gânduri satanice ca acestea:

> *„Aş vrea să am câţiva copaci frumoşi în faţa uşii şi dacă bunul Dumnezeu vrea să mă fericească pe deplin, atunci îmi va acorda bucuria dea vedea şase sau şapte din duşmanii mei spânzuraţi de aceşti copaci. După moartea lor, cu o inimă plină de compasiune, le voi ierta tot răul pe care mi l-au făcut în timpul vieţii. Da, trebuie să-i iertăm pe duşmanii noştri dar nu înainte de a-i vedea spânzuraţi.*
> *Nu sunt răzbunător. Aş vrea să-mi iubesc duşmanii. Dar nu-i pot iubi înainte de a mă fi răzbunat. Abia atunci inima mea se deschide pentru ei. Atâta vreme cât nu te răzbuni, amărăciunea persistă în inimă.”*

Ar dori oare vreun om cumsecade să fie prieten intim cu

cineva care gândeşte în felul acesta?

Dar Marx şi cei din anturajul său gândeau exact în felul acesta. Lunaciarski, un filozof important care fusese ministrul educaţiei în U.R.S.S. scria, în revista *„Socialism şi Religie”*, că Marx a renunţat la orice legătură cu Dumnezeu punându-l în schimb pe Satan în fruntea coloanelor de proletari în marş.

Este esenţial ca în legătură cu acest aspect să subliniem faptul că Marx şi tovarăşii săi, deşi se declaraseră împotriva lui Dumnezeu, nu erau atei, aşa cum pretind a fi marxiştii de astăzi ceea ce înseamnă că acuzându-L şi insultându-L făţiş pe Dumnezeu, ei urau un Dumnezeu în care totuşi credeau. Ei nu contestau existenţa lui Dumnezeu, ci supremaţia Lui. Când a izbucnit revoluţia la Paris, în 1871, comunardul Flourens a declarat: “Vrăjmaşul nostru este Dumnezeu. Ura faţă de Dumnezeu este începutul înţelepciunii.” [27]

Marx i-a elogiat foarte mult pe comunarzi, care proclamau această ură. Dar ce legătură are aceasta cu o distribuire mai justă a bunurilor sau cu îmbunătăţirea instituţilor sociale? Aceste revendicări nu sunt decât capcanele ideologice care ascund adevăratul scop: desfiinţarea lui Dumnezeu şi a închinării la El. Astăzi avem dovada clară că se urmăreşte un astfel de scop în ţări ca Albania şi Coreea de Nord, unde toate bisericile, moscheele şi pagodele au fost închise.

Poeziile satanice ale lui Marx

Poeziile lui Marx sunt o ilustrare foarte clară a acestei idei. În “Strigătul unui deznădăjduit” şi “Mândria omenească”, rugăciunea supremă a omului este pentru preamărirea lui însuşi. Dacă omul este sortit să piară prin propria sa glorificare, aceasta va fi o catastrofă cosmică, dar el va muri ca o fiinţă divină, jelit de demoni. Balada lui Marx “Trubadurul” exprimă plângerile bardului împotriva lui Dumnezeu, Care nici nu cunoaşte şi nici nu respectă arta

sa. Această artă “ţâşneşte din prăpastia neagră a iadului, întunecând mintea şi vrăjind inima iar dansul ei este dansul morţii” [28]. Trubadurul îşi scoate sabia şi o împlântă în sufletul poetului.

„Arta ţâşnind din prăpastia întunecoasă a iadului, îndrăcind mintea”... Aceasta ne aminteşte de cuvintele revoluţionarului american Jerry Rubin, din „Treci la fapte”:

> *“Am amestecat tinereţea, muzica, sexul, drogurile şi răzvrătirea cu trădarea - o coaliţie greu de învins.” [29]*

În poezia sa, “Mândria omenească”, Marx recunoaşte că ţelul său nu este de a reforma sau a revoluţiona societatea, de a face lumea mai bună, ci pur şi simplu de a o distruge, bucurându-se de distrugerea ei:

> *Cu dispreţ îmi voi arunca mănuşa*
> *Drept în faţa lumii,*
> *Ca să văd prăbuşirea acestui uriaş pitic,*
> *A cărui cădere nu-mi va înăbuşi înflăcărarea.*
> *Apoi voi pribegi asemenea unui Dumnezeu biruitor*
> *Printre ruinele lumii*
> *Şi, dând cuvintelor mele o forţă activă,*
> *Mă voi simţi deopotrivă cu Creatorul [30].*

Marx a devnit satanist în urma unei intense dezbateri lăuntrice. El a încetat să scrie poezii în perioada în care sănătatea i-a fost grav zdruncinată din cauza furtunii care se dezlănţuise în inima lui. În acea vreme el scrie despre neliniştea pe care o resimte la gândul că trebuie să-şi facă un idol dintr-o concepţie pe care o detestă [31].

Motivul covârşitor al convertirii lui Marx la comunism, reiese limpede dintr-o scrisoare a prietenului său Georg Jung, către Ruge. Nu este vorba nici de emanciparea proletariatului, nici de stabilirea unei ordini sociale mai bune. Jung scrie:

„Dacă Marx, Bruno Bauer şi Feuerbach şi-ar uni forţele pentru a elabora o reformă teologico-politică, Dumnezeu ar face bine să-i strângă pe toţi îngerii în preajma Sa şi să-Şi plângă de milă, căci aceştia trei cu siguranţă că-L vor alunga din cer." [32]

Au fost oare aceste poezii singura expresie a scrierilor satanice ale lui Karl Marx? Nu ştim, pentru că o mare parte din lucrările sale sunt ferite de lumina tiparului de către cei care deţin manuscrisele sale.

În *Omul revoltat*, Albert Camus susţine că treizeci de volume ale lui Marx şi Engels nu au fost niciodată publicate pentru că - după cum presupune Camus - aceste lucrări nu au nici cea mai mică asemănare cu ceea ce se înţelege în mod curent prin marxism. După ce am terminat de citit eseul lui Camus, am rugat-o pe secretara mea să le scrie celor de la Institutul Marx-Lenin din Moscova şi să-i întrebe dacă această afirmaţie a scriitorului francez este adevărată.

Am primit un răspuns.

Locţiitorul directorului, profesorul M. Mdelov, după ce a susţinut că Albert Camus minte, a confirmat totuşi afirmaţiile acestuia, scriindu-mi că din totalul de o sută de volume planificate, nu au fost publicate decât treisprezece. Justificarea sa că cel de al doilea război mondial ar fi împiedicat editarea celorlalte volume este de-a dreptul ridicolă. Scrisoarea a fost scrisă în 1980, la treizeci şi cinci de ani după sfârşitul războiului. Iar Editura de Stat a Uniunii Sovietice are, cu siguranţă, destule fonduri...

Din această scrisoare reiese clar că, deşi comuniştii sovietici deţin toate manuscrisele necesare pentru editarea tuturor celor o sută de volume, ei au preferat să publice numai treisprezece. Nu există altă explicaţie decât aceea că majoritatea gândurilor şi ideilor lui Marx sunt tăinuite în mod deliberat.

Viaţa răvăşită a lui Marx

Toţi sataniştii activi au vieţi răvăşite. Acesta a fost şi cazul lui Marx.

Arnold Künzli, în cartea sa *„Karl Marx - O psihogramă”* [33], descrie viaţa lui Marx, referindu-se şi la sinuciderea a două din fiicele sale şi a unui ginere. Trei dintre copiii săi au murit din cauza subnutriţiei. Fiica sa Laura, căsătorită cu socialistul Laforgue, a înmormântat pe trei dintre copiii ei. O altă fiică a lui Marx, Eleonor, a hotărât să se sinucidă împreună cu soţul ei. Ea a murit, iar el s-a răzgândit în ultimul moment.

Marx nu s-a simţit obligat să-şi întreţină familia, deşi ar fi putut s-o facă foarte uşor datorită cunoaşterii unor limbi străine pe care le stăpânea foarte bine. A preferat să cerşească de la Engels. A avut un copil nelegitim cu servitoarea lui, Helen Demut. Mai târziu a atribuit paternitatea acestui copil lui Engels, care a acceptat toată această comedie. Lui Marx îi plăcea să bea mult. Riazanov, directorul Institutului Marx-Engels din Moscova, recunoaşte acest lucru în cartea sa *„Karl Marx - omul, gânditorul şi revoluţionarul”* [34].

Eleonor a fost fiica preferată a lui Marx. El o numea Tussy şi deseori spunea: “Tussy sunt eu”. Ea a fost distrusă sufleteşte când a auzit de la Engels, aflat pe patul de moarte, de existenţa acestui copil nelegitim. La aflarea acestei veşti, s-a sinucis.

În *“Manifestul Comunist”*, Marx proferase invective la adresa capitaliştilor care dispun după bunul lor plac de nevestele şi fetele muncitorilor lor. O astfel de ipocrizie nu este câtuşi de puţin străină de caracterul lui Karl Marx.

Există o pată destul de întunecată în viaţa lui Marx, marele revoluţionar. Ziarul german Reichsruf publică (9 ianuarie 1960) ştirea conform căreia cancelarul austriac Raabe i-a dăruit lui Nikita Hruşciov, pe atunci conducător al Uniunii Sovietice, manuscrisul unei scrisori a lui Marx. Hruşciov nu s-a bucurat însă la citirea scrisorii pentru că aceasta constituia dovada că Marx fusese informatorul plătit de poliţia austriacă pentru a-i spiona pe revoluţionari. Scrisoarea a fost găsită întâmplător într-o arhivă secretă.

Din ea reieşea clar că Marx, în timpul exilului său la Londra, trimitea rapoarte despre activitatea tovarăşilor săi, primind pentru fiecare informaţie suma de 25 de dolari. Notele sale informative se refereau la revoluţionarii exilaţi la Londra, Paris şi în Elveţia.

Unul dintre cei spionaţi era Ruge, care se considera bun prieten cu Marx. Există încă scrisori care dovedesc relaţiile de prietenie dintre cei doi.

Rolv Heuer în cartea sa *„Geniu şi bogăţie”*, descrie viaţa financiară dezordonată a lui Marx:

> *“Pe când era student la Berlin, fecior de bani gata, Marx primea 700 de taleri pe an, bani de buzunar.” [35]*

Aceasta era o sumă enormă, ţinând cont de faptul că pe vremea aceea numai 5% din populaţie dispunea de un venit mai mare de 300 de taleri pe an. De-a lungul vieţii sale, Marx a primit de la Engels circa 6 milioane de franci francezi - după cum informează Institutul Marx-Engels.

Cu toate acestea, Marx jinduia tot timpul să moştenească averi. În timp ce un unchi de-al său era în agonie, Marx i-a scris lui Engels: “Dacă moare câinele, voi ieşi din încurcătură” [36], la care Engels îi răspunde: “Te felicit pentru că s-a îmbolnăvit cel care te-a împiedicat să intri în posesia moştenirii şi sper ca nenorocirea să se întâmple chiar acum.” [37]

“Câinele” a murit, iar la 8 martie 1855, Marx scria:

> *“Un eveniment foarte fericit. Ieri ni s-a comunicat moartea unchiului soţiei mele, în vârstă de nouăzeci de ani. Soţia mea va primi aproximativ o sută de lire sterline, poate chiar şi mai mult, dacă nu cumva bătrânul câine a lăsat o parte din banii săi doamnei care-i administra casa”. [38]*

Marx nu avea sentimente mai bune nici faţă de rudele care-i erau mult mai apropiate decât acest unchi. De pildă,

el nu vorbea cu mama lui. În decembrie 1863 Marx i-a scris lui Engels:

> *“Acum două ore a sosit o telegramă prin care sunt anunţat că mama a murit. Soarta a vrut să ia din viaţă un membru al familei. Eu eram deja cu un picior în groapă dar în împrejurările actuale, sunt mai necesar decât bătrâna. Trebuie să mă duc la Trier pentru moştenire.” [39]*

Asta este tot ceea ce Marx a avut de spus la moartea mamei sale.

Relaţiile dintre Marx şi soţia lui erau destul de proaste. Ea l-a părăsit de două ori, dar s-a întors de fiecare dată. Iar el nu a fost prezent nici măcar la înmormântarea ei.

Aflându-se mereu în nevoi pecuniare, Marx a risipit mulţi bani la bursă, unde el - marele economist - nu ştia decât să piardă.

Marx era un intelectual de mare calibru, ca şi Engels. Totuşi, corespondenţa lor abundă în obscenităţi, neobişnuite pentru această clasă socială. Expresiile grosolane sunt frecvent utilizate, dar nu există nici măcar o singură scrisoare în care vreunul dintre ei să pomenească despre idealul umanist sau socialist.

Deoarece biserica satanistă este extrem de secretă, avem numai vagi indicii despre posibilele legături ale lui Marx cu această sectă. Viaţa lui răvăşită constituie însă, neîndoielnic, încă o verigă în înlănţuirea dovezilor aduse până acum.

Capitolul III

CREDINŢĂ NĂRUITĂ

Apostazia lui Engels

Deoarece Engels este o figură proeminentă în viaţa lui Marx, mă voi referi pe scurt şi la el. Engels fusese crescut într-o familie pioasă. În tinereţea lui scrisese frumoase poezii creştine. După ce l-a întâlnit pe Marx, a scris despre acesta:

“Cine vânează cu o sălbatică străduinţă? Un om negru din Trier (locul de naştere al lui Marx), un adevărat monstru. El nu merge şi nu aleargă, sare pe călcâie şi rage plin de mânie, ca şi cum ar dori să apuce marele cort al cerului şi să-l arunce pe pământ. El îşi întinde braţele în văzduh, pumnul lui ameninţător este încleştat, urlă neîncetat de parcă zece mii de draci l-ar fi înşfăcat de păr.” [1]

Engels începuse să se îndoiască de credinţa sa creştină după ce a citit o carte scrisă de un teolog liberal, pe nume Bruno Bauer. În inima lui s-a dat o mare luptă. În acele momente, el a scris:

“De când am început să mă îndoiesc, mă rog zilnic pentru adevăr, aproape toată ziua, şi totuşi, pentru mine nu mai există cale de întoarcere. Lacrimile îmi curg pe obraz în timp ce scriu aceste rânduri.” [2]

Engels n-a mai găsit niciodată calea de întoarcere la Cuvântul lui Dumnezeu, alăturându-se în schimb aceluia pe

care el însuşi îl denumise “monstrul posedat de zece mii de draci”[3]. El s-a lepădat de credinţă.

Ce fel de om era Bruno Bauer, teologul liberal care a jucat un rol decisiv în distrugerea credinţei creştine a lui Engels şi care a încurajat paşii lui Marx pe noua sa cale anticreştină? Să fi avut şi el legături cu demonii?

Ca şi Engels, Bruno Bauer a fost în tinereţea sa un om credincios, care prin scrisul său a luat atitudine chiar împotriva criticilor aduse Bibliei. Apoi a devenit un critic radical al Sfintei Scripturi şi întemeietor al aşa-zisului creştinism materialist care afirmă că Isus Cristos ar fi fost numai om, nu şi Fiul lui Dumnezeu. La data de 6 decembrie 1841, Bruno Bauer i-a scris prietenului său Arnold Ruge, care era totodată prieten cu Marx şi Engels:

“Ţin conferinţe aici, la Universitate, în faţa unui mare auditoriu. Nu mai mă recunosc atunci când proferez blasfemii de la amvon. Acestea sunt atât de mari, încât acestor copii nevinovaţi li se face părul măciucă. În timp ce hulesc, îmi amintesc cum lucram acasă cu evlavie la o apologie a Sfintei Scripturi şi a Apocalipsei. În orice caz, un demon cumplit pune stăpânire pe mine ori de câte ori mă urc la pupitru şi sunt atât de slab încât sunt nevoit să mă predau lui... Spiritul meu de hulă va fi satisfăcut numai dacă mi se va permite să predic ateismul în mod oficial, ca profesor.”[4]

Omul care l-a convins pe Engels să devină comunist a fost acelaşi Moses Hess, care îl convinsese şi pe Marx, acelaşi lucru, mai înainte. După ce l-a întâlnit pe Engels, la Köln, Hess scrie:

“Când s-a despărţit de mine, Engels devenise un comunist extrem de zelos. Acesta este modul meu de a răvăşi sufletele oamenilor...”[5]

A răvăşi sufletele - aceasta să fi fost oare năzuinţa

supremă a vieţii lui Hess? Acesta este şi scopul lui Lucifer.

Amprentele lăsate de creştinism nu s-au şters niciodată din mintea lui Engels. În 1865, el îşi exprimă admiraţia pentru cântecul Reformei, *“Cetate tare-i Dumnezeu”*, numindu-l “un imn de biruinţă care a devenit Marseieza secolului al XVI-lea”[6]. Engels s-a mai exprimat şi cu alte ocazii în favoarea creştinismului.

Tragedia vieţii lui Engels este emoţionantă şi chiar mai cutremurătoare decât cea a vieţii lui Marx. Iată un minunat poem creştin scris în timpul tinereţii sale de omul care mai târziu va deveni complicele cel mai apropiat al lui Marx în tentativa de distrugere a religiei:

Doamne Isuse Cristoase, singurul Fiu al lui Dumnezeu,
O, pogoară de pe tronul Tău ceresc
Şi mântuieşte-mi sufletul.
Coboară în toată binecuvântarea Ta,
Lumină a sfinţeniei Tatălui Tău,
Îngăduie-mi să Te aleg pe Tine.
Mântuitorule, bucuria pe care Ţi-o înălţăm
Împreună cu lauda noastră,
Este frumoasă, strălucitoare şi neumbrită de supărare.

Iar când îmi voi da ultima suflare
Şi va trebui să sufăr chinurile morţii,
Ajută-mă să mă ţin de Tine cu putere;
Ca atunci când ochii mei se vor umple de întuneric,
Şi când inima mea va înceta să mai bată,
Să-mi pot da duhul în braţele Tale.
Sus, în ceruri, duhul meu va lăuda
Numele Tău în vecii vecilor,
Deoarece el se odihneşte în Tine.

O, de-ar veni mai curând vremea bucuriei
Când din pieptul Tău plin de dragoste,
Voi putea primi viaţa nouă care încălzeşte totul.
Şi apoi, Doamne, aducându-Ţi mulţumiri,
Îi voi strânge în braţe pe cei care-mi sunt dragi,

Pentru totdeauna.
Trăind în vecii vecilor,
Într-o continuă contemplare a Ta,
Viaţa mea se va desfăşura din nou.

Tu ai venit să eliberezi omenirea
De moarte şi de rău, ca să poată exista
Binecuvântări şi bunăstare pretutindeni.
Şi acum, odată cu această nouă coborâre a Ta
Pe pământ, totul se va schimba;
Tu vei da răsplata cu venită fiecărui om în parte. [7]

Engels le scrie unor prieteni, după ce Bruno Bauer i-a semănat îndoiala în suflet:

„Este scris: «Cere şi ţi se va da». Caut adevărul oriunde există o speranţă că pot găsi măcar o umbră de adevăr. Totuşi, nu pot recunoaşte eternitatea adevărului vostru. Cu toate acestea, este scris: «Caută şi vei găsi. Cine este omul acela dintre voi care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Cu atât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da lucruri bune celor ce I le cer». În timp ce scriu aceste rânduri ochii mi se umplu de lacrimi. Sunt adânc mişcat dar cred că nu voi fi pierdut. Mă voi întoarce la Dumnezeu, după Care tânjeşte întregul meu suflet iar aceasta este o mărturie a Duhului Sfânt. Cu speranţa aceasta trăiesc şi cu aceasta voi muri... Duhul lui Dumnezeu mărturiseşte împreună cu duhul meu că sunt un copil al lui Dumnezeu.” [8]

Engels era pe deplin conştient de pericolul satanismului. În cartea sa, *„Schelling-filozoful întru Cristos”,* Engels a scris:

> *“De la revoluţia franceză încoace, un duh diabolic, cu totul nou, a intrat într-o bună parte din omenire iar necredinţa îşi înalţă capul semeţ cu atâta neruşinare şi subtilitate, încât ai crede că prorociile din Scriptură*

se împlinesc chiar acum. Să vedem mai întâi ce spun Scripturile despre lipsa de evlavie din vremurile din urmă. Domnul spune în Matei 24:11-13: «Se vor scula mulţi proroci mincinoşi şi vor înşela pe mulţi. Şi din pricina înmulţirii fărădelegii, dragostea celor mai mulţi se va răci. Dar cine va răbda până la sfârşit va fi mântuit. Şi această Evanghelie a Împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor Neamurilor. Atunci va veni sfârşitul». Apoi, în versetul 24: «Se vor scula Cristoşi mincinoşi şi proroci mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, până acolo încât să înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi». Şi apostolul Pavel spune în 2 Tesaloniceni 2:3 şi în continuare: «Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă, şi de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul, care se înalţă mai presus de tot ce se numeşte „Dumnezeu", sau de ce este vrednic de închinare... Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase, şi cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiţi. Din această pricină Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună: pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul ci au găsit plăcere în nelegiuire să fie osândiţi».”

Engels citează din Scriptură paragraf după paragraf, ca teologul a cărui carte de căpătâi este Biblia. El continuă:

„Noi nu mai avem nimic de-a face cu indiferenţa sau cu răceala faţă de Domnul, declarându-ne adversari ai acestor atitudini, iar în locul sectelor şi partidelor, noi vedem două tabere: creştini şi anticreştini. Vedem prorocii mincinoşi printre noi... Ei călătoresc în toată Germania şi vor să se infiltreze pretutindeni; propovăduiesc învăţăturile lor satanice în pieţe şi

poartă drapelul Diavolului dintr-un oraş în altul, înşelându-i pe bieţii tineri ca să-i arunce în prăpastia cea mai adâncă a iadului şi a morţii."

Engels îşi încheie cartea citând următorul verset din Apocalipsă:

„Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ţi ia cununa. Amin." [9]

Omul care a scris aceste poezii şi aceste avertismente faţă de pericolul reprezentat de satanism, omul care s-a rugat cu lacrimi ca să fie ferit de acest pericol, omul care a recunoscut că Marx este posedat de mii de demoni, a devenit colaboratorul cel mai apropiat al lui Marx în lupta diabolică "pentru nimicirea comunistă a adevărului etern, a oricărei religii şi a oricărei morale..." [10].

Acestea sunt efectele monstruoase ale teologiei liberale. Ea împarte vina cu Marx şi Engels pentru zecile de milioane de nevinovaţi ucişi de comunişti până în ziua de astăzi.

Marx urăşte naţiuni întregi

După această digresiune, să revenim la Marx. Întreaga sa atitudine şi conversaţie erau de natură satanică. Deşi evreu, el a scris o periculoasă carte antisemită, intitulată *„Problema evreiască"*. În anul 1856, Marx a publicat în The New York Tribune, un articol intitulat *"Împrumutul rusesc"*, în care putem citi:

„După cum armata iezuiţilor ucide orice gând de libertate, tot astfel evreii care fură bogăţiile lumii înăbuşă dorinţa de eliberare a celor exploataţi, profitând de pe urma războaielor provocate de capitalişti. Nu e de mirare că acum 1856 de ani, Isus i-a izgonit pe cămătari din Templul de la Ierusalim. Ei

erau aidoma cămătarilor de astăzi care se ascund în spatele tiranilor şi al tiraniilor. Majoritatea lor e formată din evrei. Faptul că evreii au devenit atât de puternici încât au ajuns să pună în primejdie viaţa lumii, ne determină să le dezvăluim organizaţia şi adevăratul lor scop, astfel încât duhoarea pe care o emană aceştia să incite la luptă împotriva lor muncitorii din întreaga lume care să extirpe o astfel de gangrenă."

A spus Hitler ceva mai rău decât Marx?

(E ciudat, însă, că Marx a afirmat şi contrariul, în *„Capitalul"*, vol. I, capitolul „Caracterul capitalist al producţiei": "Pe fruntea oamenilor aleşi scrie că ei aparţin lui Iehova.")

Mulţi alţi evrei comunişti au urmat exemplul lui Marx, urându-i pe evrei. Ruth Fisher, o renumită lideră comunistă germană de origine evreiască şi membră a parlamentului, spunea: "Zdrobiţi-i pe capitaliştii evrei, spânzuraţi-i de felinare, călcaţi-i în picioare" [11]. De ce tocmai pe capitaliştii evrei şi nu pe ceilalţi? - rămâne o întrebare fără răspuns.

Marx nu-i ura numai pe evrei, ci şi pe germani, despre care a scris: "Singurul mijloc de a-i trezi pe germani este de a-i lua la bătaie." El vorbea despre "stupidul popor german" şi despre "dezgustătoarea limitare intelectuală a germanilor", susţinând că "germanii, chinezii şi evreii trebuie comparaţi cu negustorii ambulanţi şi cu micii comercianţi"[12]. Pe ruşi îi numea "mâncători de varză"[13], iar popoarele slave erau considerate "gunoaie etnice"[14]. El şi-a exprimat ura faţă de mai multe naţiuni, dar niciodată dragostea faţă de vreuna.

Într-o agendă a anului 1848, Marx scrie despre "plebea slavă", din care făceau parte ruşii, cehii şi croaţii. Acestor "popoare retrograde", nu le rămâne decât "să dispară imediat" în furtuna revoluţiei. "Viitorul război mondial va face să dispară de pe faţa pământului nu numai clasele şi dinastiile retrograde, ci şi popoare întregi reacţionare. Şi

această dispariţie va constitui un progres.” “Până şi numele lor va dispărea” [15].

Nici lui Marx, nici lui Engels, nu le-a păsat de distrugerea a milioane de oameni. Marx scria:

> *“O revoluţie liniştită dar inevitabilă se desfăşoară în cadrul societăţii, o revoluţie căreia îi pasă de vieţile omeneşti pe care le distruge, tot atât de puţin cât îi pasă unui cutremur de casele pe carele dărâmă. Clasele şi rasele care sunt prea slabe pentru a face faţă noilor condiţii de existenţă, vor fi înfrânte.”*

Spre deosebire de Marx, Hitler dorea numai înrobirea acestor popoare nu şi distrugerea lor, încât se poate afirma că Hitler a fost mult mai uman decât Marx.

Engels scria în acelaşi spirit:

> *“Următorul război mondial va face să dispară de pe faţa pământului popoarele reacţionare. Şi aceasta înseamnă un progres.” [16]*
> *„Evident, acest scop nu se poate realiza fără strivirea vreunei gingaşe flori naţionale. Dar fără violenţă şi fără cruzime, nimic nu se poate înfăptui în istorie.” [17]*

Marx, omul care poza ca luptător pentru cauza proletariatului, numea această clasă socială “băieţi proşti, golani, măgari.” Engels ştia prea bine la ce să se aştepte din partea acestora, atunci când scria: “Nici democraţii de «coloratură» roşie, nici măcar gloata comunistă nu ne vor iubi vreodată.”

În corespondenţa lui intimă, Marx îi caracteriza pe negri drept “idioţi” vorbind în mod constant despre ei în termeni peiorativi.

Pe rivalul său, Lassalle, îl numea “evreul negru” şi ţinea să precizeze că acest epitet depreciativ nu e valabil doar pentru o singură persoană.

„Pentru mine este absolut clar că - judecând după forma capului şi felul părului său - el se trage din negrii care au fugit împreună cu Moise din Egipt (în cazul în care mama sau bunica lui nu s-au corcit cu vreun negru)... Şi felul de a răzbi în viaţă al acestui individ este tot tipic negrilor.”

Marx a susţinut chiar şi menţinerea sclaviei în America de Nord. Din pricina aceasta s-a certat cu prietenul său Proudhon, care apăra cauza eliberării sclavilor în Statele Unite. Marx îi răspunde acestuia:

„Fără sclavie, America de Nord s-ar transforma din cea mai progresivă ţară într-un stat patriarhal. Ştergeţi America de Nord de pe harta lumii şi veţi ajunge la anarhie - declinul absolut al comerţului şi civilizaţiei moderne. Aboliţi sclavia şi veţi şterge America de pe harta naţiunilor.“[18]

Marx a mai scris: “Dă-i dracului de englezi”[19].

În ciuda acestei atitudini de desconsiderare a naţiunilor respective, există totuşi o mulţime de marxişti englezi şi americani.

Satan în familie

Eleonor, cea mai iubită fiică a lui Marx, s-a căsătorit - având consimţământul tatălui ei - cu Eduard Eveling. Acesta ţinea conferinţe despre “răutatea lui Dumnezeu”. (Exact cum fac sataniştii. Spre deosebire de atei, aceştia nu neagă însă existenţa lui Dumnezeu, decât pentru a-i minţi pe ceilalţi oameni; ei ştiu despre existenţa Lui, însă Îl descriu ca fiind rău.) Prin aceste conferinţe, Eduard Eveling încerca să demonstreze că Dumnezeu “ar încuraja poligamia şi ar instiga la hoţie”. El apăra dreptul de a profera blasfemii [20]. Următorul poem dezvăluie

adeziunea sa la satanism:

Către tine se vor înălţa versurile mele dezlănţuite şi cutezătoare,
O, Satano, rege al banchetului.
În lături, preotule, cu sfeştania şi cu bolboroselile tale,
Căci niciodată, preotule, Satan nu va sta înapoia ta.
Suflarea ta, Satano, îmi inspiră versurile,
Când din tot sufletul meu desfid zeii.
Al regilor pontificali, al regilor inumani
Al lor este fulgerul care zdruncină minţile.

O, suflete ce pribegeşti departe de calea cea dreaptă,
Satan este îndurător. Iată, Heloise!
Ca vârtejul care-şi întinde aripile,
Trece Satan cel mare, o, voi oameni!
Te salut, mare răzbunător al raţiunii!
Către tine se vor înălţa fumul lămâii şi jurămintele sfinte!
Tu l-ai detronat pe dumnezeul preotului. [21]

Capitolul IV

PREA TÂRZIU

Dezvăluirile unei servitoare

Un american, comandorul Sergius Riis, fusese unul dintre discipolii lui Marx. Îndurerat de vestea morţii lui Marx, Riis plecă la Londra să viziteze casa în care trăise mult-admiratul său maestru. Familia acestuia se mutase. Singura persoană cu care a putut sta de vorbă a fost Helen Demuth, fosta servitoare a lui Marx. Ea a descris aceste situaţii surprinzătoare petrecute în casa lui Marx:

> *„Marx era un om cu frica lui Dumnezeu. Când era grav bolnav, se ruga singur în camera lui, în faţa unui şir de lumânări aprinse, purtând un fel de panglică legată în jurul frunţii" [1].*

Această descriere aminteşte de filacterele purtate de evreii ortodocşi în timpul rugăciunilor de dimineaţă. Dar Marx fusese botezat în cadrul religiei creştine, nu practicase niciodată iudaismul iar, mai târziu, a devenit un aprig contestatar al lui Dumnezeu. El a scris cărţi împotriva religiei şi şi-a crescut toţi copiii în spiritul ateismului. Ce însemna, atunci, această ceremonie pe care o servitoare a luat-o drept rugăciune? Când evreii îşi spun rugăciunile purtând pe frunte filacterele, ei nu ţin în faţa lor nici un şir de lumânări aprinse. Să fi fost vorba de un ritual magic? Este, de asemenea, cunoscut faptul că Marx, pretinsul ateu, avea în camera sa de lucru un bust al lui Zeus. În mitologia greacă, Zeus - o neîndurătoare divinitate păgână - s-a transformat într-o fiară care a luat în captivitate Europa - la

fel cum a făcut şi marxismul mai târziu.

(Printr-o coincidenţă, statuia lui Zeus cel binecunoscut pentru ferocitatea sa, este singurul simbol religios expus în holul principal al sediului O.N.U. din New York.)

Scrisori de familie

Un alt posibil indiciu se află într-o scrisoare adresată lui Marx de către fiul său Edgar, la 31 martie 1854. Ea începe cu aceste cuvinte uluitoare: “Dragul meu Diavol.” [2] Cine a mai pomenit vreodată ca vreun fiu să i se adreseze tatălui său în felul acesta? Numai un satanist poate să-i scrie aşa ceva celui pe care îl iubeşte. Să fi fost oare iniţiat şi fiul lui Marx în misterele satanismului?

Tot atât de semnificativ este felul în care soţia lui Marx i se adresează acestuia, într-o scrisoare din august 1844:

> *“Ultima ta epistolă pastorală, tu, mare preot şi episcop al sufletelor, i-a redat bietei tale oi pacea şi odihna sufletească.” [3]*

În *Manifestul Comunist*, Marx îşi exprimase dorinţa de a desfiinţa toate religiile - ceea ce ar fi implicat şi desfiinţarea cultului lui Satan. Cu toate acestea, soţia sa îl numeşte “mare preot şi episcop”. Al cărei religii? Singura religie din Europa care are mari preoţi este satanismul. Şi ce fel de epistole pastorale să fi scris acest om, considerat ateu? Unde sunt acestea? Acest aspect al vieţii lui Marx nu a fost încă studiat.

Documente biografice

Cu siguranţă că unii dintre biografii lui Marx au intuit satanismul acestuia, dar neavând pregătirea spirituală necesară, nu au putut să înţeleagă situaţiile respective.

Totuşi, interpretările lor nu sunt lipsite de interes.

Marxistul Franz Mehring a scris în cartea sa *Karl Marx*:

> *“Cu toate că tatăl lui Marx a murit la câteva zile după ce fiul său împlinise 20 de ani, se pare că el observase cu o tainică îngrijorare, demonul din sufletul celui mai iubit fiu al său...” [4]*

> *“Henry Marx nu a crezut şi nici măcar nu şi-ar fi putut închipui vreodată că vasta cultură burgheză asimilată de fiul său nu va contribui decât la dezlănţuirea demonului de care se temea.” [5]*

Marx a murit fără nici o nădejde, ca toţi sataniştii. La 25 mai 1883, i-a scris lui Engels: “Cât de deşartă şi de inutilă este viaţa, şi totuşi cât de mult o dorim!” [6]

Marx a fost contemporan cu creştini iluştri, precum compozitorul Mendelsohn, filantropul Dr. Barnardo, predicatorul Charles Spurgeon şi generalul William Booth. Toţi au locuit în preajma lui, în Londra. Totuşi, el nu a pomenit niciodată nimic despre aceştia.

Există un secret în viaţa lui Marx, pe care puţini marxişti îl cunosc. Lenin a scris: “După o jumătate de secol, nici un marxist nu l-a înţeles pe Marx cu adevărat.” [7]

Secretul din viaţa lui Lenin

Şi viaţa lui Lenin ascunde un secret.

Când a apărut prima ediţie a acestei cărţi, nu aveam cunoştinţă de nici o implicare personală a lui Lenin în vreunul din riturile sectei satanice. Dar, între timp, am citit cartea *„Tânărul Lenin”*, scrisă de Troţky - prieten apropiat şi colaborator al lui Lenin. El scrie că Lenin, la vârsta de şaisprezece ani, şi-a rupt crucea de la gât, a scuipat pe ea şi a călcat-o în picioare - acesta fiind un binecunoscut ritual satanic.

Cu siguranţă că Lenin era dominat de ideologia satanistă.

Cum altfel s-ar putea explica citatul din următoarea scrisoare, adresată scriitorului rus Maxim Gorki la data de 13-14 noiembrie 1913:

> *„Milioane de păcate, pagube, împilări, molime sunt mult mai lesne înţelese de popor şi de aceea mai puţin periculoase decât cea mai firavă idee a unui mic dumnezeu spiritual, oricât de bine deghizată ar fi aceasta.” [8]*

În final şi el a fost înşelat de Satan, ca toţi cei care se încred în el.

Cu privire la statul sovietic, Lenin scrie:

> *“Statul nu funcţionează aşa cum am dori noi. Atunci, cum funcţionează? Maşina nu ascultă de om. Un om stă la volan iar nouă ni se pare că acesta o conduce. Dar maşina nu se îndreaptă în direcţia dorită. Ea se mişcă după voinţa altei forţe.” [9]*

Care este deci această “altă forţă” misterioasă, căreia i se supune chiar şi voinţa conducătorilor bolşevici? Să fi cedat aceştia în faţa unei forţe pe care sperau să o domine, dar care s-a dovedit a fi mai puternică decât şi-au imaginat ei şi care i-a dus la disperare?

Într-o scrisoare din 1921, Lenin afirmă:

> *“Sper să fim spânzuraţi cu o funie împuţită. Şi nu mi-am pierdut speranţa că ni se va întâmpla chiar aşa, căci nu suntem în stare să condamnăm această birocraţie murdară. Iar de vom fi spânzuraţi, cu atât mai bine!” [10]*

Aceasta a fost ultima speranţă a lui Lenin la capătul unei vieţi întregi de luptă pentru cauza comunismului: să fie spânzurat cu o funie împuţită. Dorinţa lui nu a fost îndeplinită, dar aproape toţi colaboratorii săi au sfârşit prin a fi executaţi de Stalin, după ce au recunoscut în public că

serviseră interese străine de cauza proletariatului pe care pretinseseră că o susţin. Ce confesiune îngrozitoare: “Sper să fim spânzuraţi cu o funie împuţită!”

Este interesant de observat că, la vârsta de treisprezece ani, Lenin a scris ceea ce s-ar putea numi o poezie profetică în care el prevăzuse eşecul de la sfârşitul vieţii sale. El a hotărât să slujească omenirea, dar fără Dumnezeu. Acestea au fost cuvintele lui:

> *„Dacă vei da viaţa de bunăvoie pentru ceilalţi,*
> *E păcat să ai o soartă atât de tristă,*
> *Încât jertfa ta să fie întru totul inutilă.“ [11]*

Ce diferenţă între afirmaţiile lui Lenin şi cele ale apostolului Pavel care, la sfârşitul vieţii sale, scria:

> *„M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credinţa. De acum mă aşteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Şi nu numai mie, ci şi tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Timotei 4:7-8).*

Există un “prea târziu” în ceea ce întreprindem pe plan spiritual. Esau a regretat, cu multe lacrimi, că şi-a vândut dreptul de întâi-născut, dar asupra acestei învoieli nu se mai putea reveni. Lenin, întemeietorul statului sovietic, aflat pe patul de moarte, spunea:

> *“Am făcut o mare greşeală. Coşmarul meu constă în sentimentul că sunt pierdut într-un ocean alcătuit din sângele nenumăratelor victime. Dar e prea târziu ca să mai dăm înapoi. Ca ţara noastră, Rusia, să fie salvată, ar fi nevoie de bărbaţi ca Francesco d’Assisi. Cu zece bărbaţi ca el, am fi salvat Rusia.”*

Capitolul V

O CUMPLITĂ FALSIFICARE

Buharin, Stalin, Mao, Ceauşescu, Andropov

Poate că ar fi instructiv dacă ne-am raporta şi la câţiva marxişti moderni. Buharin, secretarul general al Internaţionalei comuniste şi unul dintre reprezentanţii de seamă ai marxismului din acest secol, încă de la frageda vârsta de doisprezece ani, după ce a citit cartea Apocalipsa din Biblie, dorea din tot sufletul să devină Anticrist. Dându-şi seama, din lectura Scripturii, că Anticristul trebuia să fie fiul marei curve din Apocalipsă, el a insistat ca mama lui să susţină că ar fi fost o prostituată.

Acelaşi Buharin a scris despre Stalin: “El nu este om, ci diavol”[1]. Buharin şi-a dat seama prea târziu în mâinile cui a căzut. Într-o scrisoare pe care soţia sa a trebuit s-o înveţe pe dinafară înainte de arestarea şi executarea lui Buharin, acesta scria:

> *“Viaţa mea se sfârşeşte, îmi plec capul... Îmi simt neputinţa în faţa acestui mecanism diabolic...” [2]*

El a contribuit la înălţarea acestei ghilotine - statul sovietic - care a ucis milioane de oameni, pentru a recunoaşte în cele din urmă că proiectul acestei ghilotine a fost conceput în iad. Buharin dorise să fie Anticristul, dar a devenit o victimă a Vrăjmaşului.

Împărtăşind aceleaşi decepţii, Kaganovici, cumnatul şi colaboratorul lui Stalin, scrie despre acesta în jurnalul său:

> *“Am început să înţeleg cum de a reuşit Stalin să facă*

din sine însuşi un zeu. El nu are nici o trăsătură umană... Chiar dacă exteriorizează vreodată unele sentimente, acestea parcă nici nu-i aparţin. Pentru el, sentimentele sunt tot atât de absurde ca nişte solzi care ar creşte pe un metal blindat. Iar în spatele acestor solzi se află Stalin însuşi - o bucată de oţel. Nu ştiu de ce, aveam convingerea că va trăi veşnic... Nu avea nimic omenesc în el...”

Roza (soţia lui Stalin) povesteşte că acesta o punea să se caţere într-un copac, dezbrăcată, numai cu şosetele în picioare.

„Am senzaţia că nu are nimic uman în el deşi pare un om ca toţi ceilalţi, spunea ea. Pentru mine este o adevărată enigmă. Dar ce scriu eu aici? Doar n-am înnebunit şi eu?”

Stalin i-a descris lui Kaganovici exerciţiile lui spirituale. Credincioşii din diferite religii practică anumite exerciţii care îi ajută să mediteze la ceea ce este bun, frumos, înţelept, pentru a dobândi astfel un potenţial mai mare de dragoste faţă de semenii lor. Stalin exersa pentru cultivarea stărilor de spirit diametral opuse.

El i-a spus lui Kaganovici:

„Dacă trebuie să mă despart de cineva, mi-l imaginez mergând în patru labe şi astfel reuşesc să-mi provoc o reacţie de dezgust. Uneori mă simt ataşat de un om care trebuie să fie însă înlăturat pentru realizarea scopurilor noastre. Ce fac atunci? Îmi închipui cum această persoană îşi face nevoile, trage pârţuri, vomită şi pute. Şi nu-mi mai pare rău de omul acela. Cu cât mai repede dispare duhoarea lui de pe pământ, cu atât mai bine. Şi astfel îl şterg din inima mea.”

Una din distracţiile lui Stalin era de a le pune cailor

ochelari verzi, încât aceştia să vadă pretutindeni numai fân şi iarbă. Mai rău decât atât, el le-a pus oamenilor ochelarii negri ai ateismului pentru a-i împiedica pe aceştia să vadă păşunile Raiului pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru sufletele credincioase.

Jurnalul conţine mai multe observaţii pătrunzătoare, referitoare la caracterul lui Stalin:

> *"Stalin vorbea adesea despre religie ca despre cel mai pervers duşman al nostru... El urăşte religia iar eu împărtăşesc sentimentele lui. Religia este un duşman perfid şi periculos... Stalin e de părere că cea mai mare pedeapsă pentru toţi părinţii care aparţin unei secte - indiferent dacă au fost condamnaţi sau nu - este despărţirea de copiii lor.*
> *Sunt convins că Stalin era preocupat în taină de astrologie. M-a mirat întotdeauna la el faptul că vorbea cu un fel de respect ascuns despre religie şi despre Dumnezeu. La început am crezut că este doar o închipuire de-a mea, dar treptat m-am convins că ceea ce observasem era adevărat. Stalin era însă întotdeauna foarte prevăzător atunci când venea vorba despre acest subiect. De aceea n-am reuşit niciodată să aflu precis care anume era punctul său de vedere în această privinţă. Pentru mine însă, un lucru e cert: modul deosebit în care Stalin aborda şi trata subiecte ca religia şi Dumnezeu. De exemplu, nu a spus niciodată direct că Dumnezeu nu ar exista...*
> *În prezenţa lui, oamenii încetau într-o anumită măsură de a mai fi ei înşişi. Toţi îl admirau şi îl idolatrizau. Nu cred că poporul îl iubea prea mult; Stalin se situa deasupra lui. Poate că sună ciudat, dar el deţinea o poziţie care mai înainte Îi revenea numai lui Dumnezeu."*

A avea duşmani pe care uneori trebuie să-i înfrunţi ţine de natura tragicului omenesc. Pentru Marx această tristă

necesitate constituia însă o desfătare. Deviza lui, pe care deseori o repeta, era: “Nu există nimic mai plăcut pe lume decât să-i poţi muşca pe duşmanii tăi” [3]. De aceea, nu este de mirare că discipolul său, Stalin, spunea că “cea mai mare bucurie este de a câştiga prietenia oamenilor până când aceştia vin cu încredere să-şi pună capul pe pieptul tău, pentru ca apoi să le implânţi pumnalul în spate; e o plăcere să fii de nebiruit” [4].

Cu mult înainte, Marx exprimase aceeaşi idee. El îi scria lui Engels despre tovarăşii săi cu ale căror opinii nu era de acord:

> *“Trebuie să-i laşi pe aceşti pungaşi să creadă că nu am rupt relaţiile cu ei, până când vom avea puterea să-i înlăturam din calea noastră, într-un fel sau altul.” [5]*

Este semnificativ faptul că mulţi tovarăşi de arme de-ai lui Stalin vorbesc despre el ca despre un posedat.

Milovan Djilas, un proeminent lider comunist din Iugoslavia, care îl cunoştea bine pe Stalin, scria:

> *“Ce altceva decât puterea şi energia demonică a lui Stalin ce a adus toată mişcarea comunistă şi pe membrii acesteia într-o stare de derută ca astfel Stalin să-şi poată construi şi asigura domnia caracterizată prin teroare...?” [6]*

Despre întreaga clasă conducătoare din U.R.S.S., Djilas spunea:

> *„Ei creează impresia că ar crede în idealul socialismului, într-o viitoare societate fără clase sociale. În realitate însă, ei nu cred în nimic altceva decât în puterea organizată.“ [7]*

Fiica lui Stalin, Svetlana Alliluyeva, care nu ştia nimic despre abisurile satanismului, scria:

“Beria (ministrul sovietic de interne) părea că este unit cu întreaga noastră familie printr-o legătură diabolică... Beria era un demon înspăimântător... Un demon cumplit pusese stăpânire pe sufletul tatălui meu.”

Svetlana scrie mai departe că Stalin considera bunătatea şi dragostea atotiertătoare ca fiind cele mai mari fărădelegi [8].

Aceştia sunt preoţii lui Satan care cârmuiesc aproape o jumătate din omenire şi care comandă actele de terorism din întreaga lume.

Stalin era copilul nelegitim făcut de un moşier cu o servitoare. De teamă să nu-şi piardă reputaţia, tatăl său l-a mituit pe un cizmar, ca acesta să se însoare cu fata însărcinată. Dar afacerea s-a aflat. În timpul copilăriei sale, Stalin a fost batjocorit pentru că era bastard. Când Stalin era adolescent, adevăratul său tată a fost omorât. Stalin a fost bănuit de comiterea acestui omor, dar vinovăţia sa nu a putut fi dovedită. Mai târziu, ca student la seminar, s-a raliat cercurilor comuniste. Acolo s-a îndrăgostit de o fată, pe nume Galina. Deoarece comuniştii erau săraci, Galinei i s-a trasat sarcina să devină amanta unui om bogat pentru ca în acest fel Partidul să poată obţine nişte fonduri. Când Stalin a votat pentru această propunere, Galina şi-a tăiat venele.

Stalin însuşi a comis flirturi pentru “dotarea” Partidului şi s-a descurcat foarte bine în această privinţă. Dar nu şi-a însuşit nimic din banii furaţi.

A primit şi sarcina de a se infiltra în poliţia ţaristă. Trebuia să facă joc dublu, denunţând membrii nesemnificativi ai Partidului pentru a afla secretele poliţiei şi a-i proteja astfel pe comuniştii mai importanţi.

Tânărul Stalin a avut parte, deci, de tot ce e mai rău cu putinţă în privinţa eredităţii, educaţiei şi formării sale, fiind astfel foarte receptiv la influenţa satanică. El a devenit ceea ce semnifică propriul său nume: un bărbat de oţel,

lipsit de orice urmă de emoţie sau de milă.

(Andropov, care mai târziu a devenit prim-ministru al Uniunii Sovietice, producea aceeaşi impresie ca şi Stalin. Ministrul francez de externe, Claude Cheysson, care l-a întâlnit, l-a descris pe Andropov în revista franceză *„Le Monde”* ca pe “un om lipsit de căldură sufletească, care lucrează ca un computer... Nu exteriorizează nici o emoţie. E atât de rece... Cuvintele şi atitudinile îi sunt atât de calculate încât ai crede că ai de-a face cu un computer.”)

Ca şi Marx, Engels şi - înaintea lor - Bauer, Stalin a fost credincios la începutul vieţii sale. La cinsprezece ani a scris prima sa poezie care începe astfel: “Mare este providenţa Celui Atotputernic.” El s-a înscris la seminar, pentru că simţea că are vocaţie [9].

Acolo însă, a devenit mai întâi darwinist şi apoi marxist.

Primele pseudonime sub care a scris Stalin au fost ”Demonoşvili” [10] care în limba georgiană înseamnă “demonicul” şi “Besoşvili” [11] – „îndrăcitul”.

Iată şi alte dovezi importante ale satanismului liderilor marxişti. Troiţkaia, fiica mareşarului sovietic Tuhacievscki, unul din conducătorii Armatei Roşii care mai târziu a fost împuşcat de Stalin, scria despre tatăl ei că acesta păstra un tablou al lui Stalin în dormitorul său, în colţul dinspre răsărit, acolo unde creştinii ortodocşi aşază de obicei icoanele.

Când, în Cehoslovacia, un comunist a fost numit şef al Departamentului Cultelor din cadrul Consiliului de Stat - instituţie care are ca scop spionarea şi persecutarea credincioşilor - acesta şi-a luat din proprie iniţiativă numele de Hruza, care în limba slovacă înseamnă “groază”, reprezentând totodată o denumire a Diavolului.

Un conducător argentinian al unei organizaţii teroriste şi-a pus singur porecla “Satanovsky”.

Anatole France este un renumit scriitor francez care i-a convins pe mulţi dintre cei mai de seamă scriitori din Franţa să devină comunişti. La o recentă expoziţie de artă demonică din Paris, una dintre piesele expuse era jilţul folosit de acest scriitor pentru a prezida ritualurile satanice.

Braţele şi picioarele scaunului, împodobite cu coarne, erau îmbrăcate în piele de capră [12].

Centrul satanişştilor din Londra este cimitirul Highgate, unde a fost înmormântat Marx. La mormântul lui sunt oficiate misterioase rituri de magie neagră [13]. Acolo a fost locul de inspiraţie al vampirului Highgate, care a atacat mai multe fete în anul 1970 [14].

Hua Kuo-Feng, conducătorul Chinei comuniste, a ţinut un moment de reculegere la acest mormânt.

Ulrike Meinhof, Eselin şi alte teroriste germane “roşii” s-au implicat şi ele în ocultism [15].

Una dintre cele mai vechi secte sataniste din Siria, “Yezidei”, a fost descrisă într-o revistă sovietică ateistă, *„Nauka I Relighia”* (iulie 1979). A fost singura sectă religioasă la adresa căreia revista respectivă nu a lansat nici o critică.

În continuare Mao Tse-Tung a scris:

> *„De la vârsta de opt ani l-am urât pe Confucius. În satul meu se afla un templu confucianist. Doream din toată inima un singur lucru: să distrug din temelii acest templu.” [16]*

Este oare normal ca un copil în vârstă de opt ani să nu dorească decât distrugerea propriei sale religii? Astfel de gânduri aparţin caracterelor demonice.

Cultul violenţei

Engels scria în *„Anti-Duhring”*: *„Dragostea universală faţă de oameni este o absurditate.”* Iar într-o scrisoare adresată unui prieten, susţinea: *„Noi avem nevoie mai degrabă de ură, decât de dragoste, cel puţin în acest moment.”*

Che Guevara a învăţat bine lecţia marxistă. În scrierile sale se pot recunoaşte sentimentele lui Engels:

“Ura este o parte componentă a luptei, ura nemiloasă contra duşmanului, o ură care-l înalţă pe revoluţionar deasupra limitelor omeneşti, făcând din el o maşină eficace care distruge şi ucide cu sânge rece.” [17]

Este exact ceea ce vrea Diavolul să facă din oameni. Şi i-a reuşit din plin, cu mai mulţi lideri politici de notorietate: Hitler, Eichmann, Mengele, Stalin, Mao, Andropov, Pol Pot.

Marx scria în *Manifestul Partidului Comunist*:

“Comuniştii îi detestă pe cei care îşi ascund gândurile şi intenţiile. Ei declară deschis că scopul lor nu poate fi realizat decât printr-o răsturnare a întregii structuri sociale existente.”

Şi mai departe:

„Nu există decât o singură metodă pentru a scurta chinurile agoniei vechii societăţi şi durerile naşterii celei noi, şi anume: terorismul revoluţionar.” [18]

Istoria a cunoscut mai multe revoluţii. Fiecare dintre ele a avut câte un obiectiv. În revoluţia americană, de pildă, oamenii au luptat pentru obţinerea independenţei naţionale. În cea franceză - pentru democraţie. Marx este singurul adept al “revoluţiei permanente”, al terorismului şi vărsării de sânge numai de dragul revoluţiei. De fapt, în cazul acesta nu există nici un scop. Singurul obiectiv este violenţa împinsă până la paroxism. Prin aceasta, satanismul se deosebeşte de viaţa păcătosului obişnuit.

Marx îi numea pe teroriştii care au fost executaţi pentru crimele săvârşite în Rusia ţaristă, “martiri nemuritori” sau “tovarăşi de nepreţuit” [19].

Şi Engels scria despre “răzbunarea noastră sângeroasă”, folosind frecvent această expresie: “În inima (Rusiei) - ce dezvoltare înfloritoare! Tentativele de omor devin tot mai numeroase”. “Să lăsăm problema moralei la o parte... Pentru un revoluţionar toate mijloacele folosite - fie

violente, fie aparent paşnice - sunt juste dacă duc la realizarea scopului propus.” [20]

Marxistul Lenin, trăind în Rusia în timpul democraţiei lui Kerensky, spunea:

> *“Ceea ce ne trebuie este energia sălbatică, şi iarăşi energia. Sunt mirat şi chiar îngrozit de faptul că a trecut mai bine de o jumătate de an de când se tot vorbeşte despre bombe, fără însă ca măcar una singură să fi fost fabricată.” [21]*

Alte câteva citate pot oferi lămuriri suplimentare cu privire la atitudinile fundamentale ale comuniştilor:

Marx: *„Noi purtăm război contra tuturor ideilor proeminente de religie, stat, ţară, patriotism. Ideea de Dumnezeu este fundamentală pentru o civilizaţie pervertită. Ea trebuie distrusă.”*

Manifestul Partidului Comunist: *“Comuniştii îi dispreţuiesc pe cei care renunţă la părerile şi scopurile lor. Ei declară deschis că scopurile lor nu pot fi realizate decât prin răsturnarea cu forţa a tuturor structurilor sociale existente. Clasa conducătoare să tremure de frica revoluţiei comuniste!”*

Lenin: *“Trebuie să folosim orice şiretlic, truc, perfidie, ilegalitate, minciună. Regula de bază este de a specula tot timpul conflictele de interese dintre statele capitaliste.”*

Lenin: *„Ateismul este parte integrantă a marxismului. Marxismul este materialism. Trebuie să combatem religia. Acesta este ABC-ul oricărui materialism, deci şi al marxismului.”*

Lenin, în cuvântarea din 1922: *„Mai întâi trebuie să luăm în stăpânire Europa de Est şi apoi masele din Asia. După aceea vom încercui şi submina Statele Unite ale Americii*

care vor cădea în mâinile noastre fără nici o luptă, ca un fruct copt."

Hruşciov: *„Dacă cineva crede că zâmbetele noastre înseamnă renunţarea la învăţătura lui Marx, Engels şi Lenin, se înşală. Cine aşteaptă de la noi una ca asta, va trebui să aştepte până când o crevetă va învăţa să fluiere."*

Cruzime satanică

Soljeniţîn, în monumentalul său roman *„Arhipelagul Gulag"*, afirmă că hobby-ul lui Yagoda, ministrul afacerilor interne al Uniunii Sovietice, era de a împuşca - dezbrăcat în pielea goală - icoanele care îi reprezentau pe Isus şi pe sfinţi. Câţiva tovarăşi îi ţineau companie. Acesta era un alt ritual satanist practicat la nivelele superioare ale ierarhiei comuniste. De ce oamenii care pretindeau că reprezintă proletariatul împuşcau icoana lui Isus - un proletar - sau pe aceea a fecioarei Maria - o femeie săracă?

Nişte creştini penticostali relatează un incident care a avut loc în Rusia. În timpul celui de al doilea război mondial. Unul dintre predicatorii lor scosese un duh rău dintr-un om îndrăcit. Când demonul a ieşit din cel posedat, a ameninţat: "Mă voi răzbuna." După ani de zile, predicatorul penticostal care realizase acest exorcism, a fost împuşcat pentru că nu s-a lepădat de credinţa sa. Ofiţerul care l-a executat a spus cu puţin înainte de a apăsa pe trăgaci: "Acum suntem chit".

Sunt oare ofiţerii comunişti posedaţi de demoni? Nu cumva ei sunt posedaţi de Satan ca instrumente de răzbunare faţă de creştinii care se împotrivesc puterilor întunericului?

În Rusia, în timpul lui Stalin, câţiva comunişti au omorât nişte nevinovaţi în beciurile poliţiei. După comiterea acestui omor bestial, unul dintre făptaşi şi-a revenit şi, umblând de la un cadavru la altul, spunea: "N-am vrut să fac asta. Nu vă cunosc. Vorbiţi cu mine, iertaţi-mă!" Atunci unul dintre complicii săi l-a ucis.

„Ruskaia Misl”, o revistă scrisă în limba rusă care apare în Franţa, relata următoarele evenimente care avuseseră loc în U.R.S.S.:

D. Profirevici avea o fiică şi un fiu cărora le dăduse o educaţie religioasă. Bineînţeles că ei au trebuit să urmeze şcolile comuniste. La vârsta de doisprezece ani, fata a venit acasă şi le-a spus părinţilor ei: “Religia este o superstiţie capitalistă. Trăim vremuri noi.” După ce s-a lepădat de creştinism, ea s-a înscris în Partidul Comunist şi a devenit membră a poliţiei secrete, ceea ce a constituit o lovitură pentru părinţii ei.

Mai târziu, mama ei a fost arestată. Sub guvernarea comunistă, nimeni nu posedă nimic: nici copil, nici soţie, nici libertate; statul ţi le poate lua oricând.

După arestarea mamei sale, fiul ei a fost profund îndurerat. Un an mai târziu, el s-a spânzurat. D. Profirevici a găsit scrisoarea sinucigaşului:

> *“Tată, oare mă vei judeca? Sunt membru UTC. Am fost nevoit să semnez un angajament prin care mă oblig să raportez totul autorităţilor sovietice. Într-o zi, am fost chemat la poliţie şi Varia, sora mea, mi-a cerut să o denunţ pe mama deoarece, fiind creştină, este considerată reacţionară. Am semnat denunţul. Sunt vinovat de arestarea ei. Acum mi-au ordonat să te spionez pe tine. Rezultatul va fi acelaşi. Iartă-mă, tată, m-am hotărât să mor.”*

Sinuciderea fiului a fost urmată de arestarea tatălui [22].

Preotul Kowalyk a fost arestat de bolşevici în anul 1941 şi dus la închisoarea din Lvov, Ucraina. După ce germanii i-au pus pe fugă pe bolşevici, locuitorii acelui oraş au găsit corpul însângerat al preotului ţintuit de perete, cu mâinile şi picioarele bătute în cuie, în poziţia în care a fost răstignit pe cruce Domnul Isus Cristos. Au mai fost găsiţi, de asemenea, şase mii de deţinuţi împuşcaţi în ceafă, pe care bolşevicii i-au îngrămădit unii peste alţii în beciuri şi i-au acoperit apoi cu ciment.

Dr. O. Sas-Yavorsky (S.U.A.), după ocuparea oraşului Lvov de către germani la sfârşitul lunii iunie 1941, s-a dus să-l caute pe tatăl său întemniţat aici şi a văzut în închisoare un preot ţintuit în cuie pe o cruce. În stomacul său ciopârţit, comuniştii aşezaseră trupul unui copil nenăscut, luat din pântecul mamei sale al cărei cadavru zăcea pe duşumea, într-o baltă de sânge. Alţi martori oculari au identificat cadavrul ca fiind al cunoscutului misionar, părintele Kowalyk [23].

În general, pentru comunişti, viaţa omului nu valorează prea mult. În timpul războiului civil, Lenin scria:

> *“Ar fi o ruşine să nu-i împuşti pe bărbaţii care nu vor să se prezinte la recrutare şi care se sustrag de la mobilizare. Ţineţi-mă la curent cu rezultatele acestei măsuri.” [24]*

În timpul războiului civil din Spania, comuniştii au omorât patru mii de preoţi catolici.

Cunoscutul preot ortodox rus, Dudko, a relatat că şase comunişti au năvălit în casa preotului Nicolae Ciardjov, i-au smuls părul, i-au scos ochii, i-au tăiat corpul în mai multe locuri, trecând peste răni cu fierul încins şi apoi l-au împuşcat. Toate acestea s-au petrecut în seara de Sfântul Nicolae. Nu a fost vorba numai de uciderea preotului, ci şi de batjocorirea sfântului. Presa occidentală a relatat (la 10 martie 1983) că în Zimbabwe au fost omorâţi trei mii de membri ai tribului Ndebele de către soldaţii dictatorului comunist Mugabe. Armata fusese instruită de cadre nord-coreene. Membrilor tribului li s-a poruncit să-i împuşte pe proprii lor copii; cei care refuzau erau împuşcaţi împreună cu copiii lor.

Diavolul Îl maimuţăreşte pe Dumnezeu, promiţând ape limpezi şi păşuni verzi pe care, însă, nu le poate oferi. De aceea trebuie să se prefacă. Şi cu cât poate să ofere mai puţin, cu atât trebuie să se prefacă mai mult. Pentru a câştiga încrederea oamenilor, se ascunde sub aparenţe înşelătoare şi cultivă atitudini binevoitoare care, însă, nu

duc decăt la mizerie, moarte şi distrugere.

Diavolul este invidios şi furios în faţa frumuseţii spirituale, care îl jigneşte. Deoarece şi-a pierdut frumuseţea iniţială din cauza trufiei, el nu vrea ca nimeni altcineva să fie frumos. Dacă nu ar exista frumuseţea spirituală a sfinţilor, Diavolul nu ar apărea atât de hidos. De aceea, el vrea să urâţească tot ce este frumos.

Iată de ce creştinii din închisoarea comunistă din Piteşti ca şi din altele, au fost torturaţi nu numai pentru a trăda secretele bisericii clandestine, ci şi pentru a rosti hule la adresa lui Dumnezeu.

Regimurile politice în care astfel de orori au loc neîncetat, unde chiar şi creştinii sunt transformaţi în asasini şi delatori ai victimelor nevinovate, nu pot fi decât detestate de copiii lui Dumnezeu. Cel care le urează "Bun venit" se face părtaş faptelor lor rele (2 Ioan 11).

Păcatul satanic

Am arătat că marxismul este de natură satanică. Dar nu este oare satanic orice păcat, prin însăşi natura lui? Am reflectat mult timp la această întrebare. Şi, într-o noapte, am avut un vis care mi-a luminat gândurile.

În visul meu am văzut o prostituată care îi ademenea pe bărbaţii tineri chiar în momentul în care aceştia ieşeau din biserică. Am întrebat-o: "Ce te face să «lucrezi» tocmai aici?" Ea a răspuns: "Îmi face o deosebită plăcere să-i duc în ispită pe bărbaţii tineri exact în momentul în care aceştia ies de la slujba religioasă. În Noul Testament, cuvântul grecesc folosit pentru noţiunea de slujbă religioasă este *proskuneo*, a cărui semnificaţie etimologică este "a săruta". Când credinciosul iese din biserică, poartă încă pe gură pecetea sărutărilor lui Isus. Sunt atât de satisfăcută dacă-l pot păngări chiar în acel moment, dacă-l pot face să se spurce suindu-se în patul lascivităţii şi apoi să-i pot spune: "Vezi, Isus, Căruia te-ai rugat, nu te-a putut împiedica nici măcar cinci minute să păcătuieşti. Nu este Mântuitorul tău.

Stăpânul meu este mult mai puternic decât El”.”

Întinarea sexuală este un păcat omenesc obişnuit. Dar atunci când Mefisto îi cere lui Faust să o seducă pe Gretchen chiar în momentul în care aceasta, cu cartea de rugăciuni în mână, se duce la biserică - avem de-a face cu un păcat satanic.

Citirea sau vizionarea pornografiei este un alt păcat obişnuit. Dar o caracteristică a pornografiei americane care promovează incestul, pederastia şi perversiunea, este de a folosi frecvent numele lui Dumnezeu, Cristos şi Maria; la fiecare obscenitate - câte un cuvânt sacru, la fiecare ipostază respingătoare - câte o expresie duhovnicească, pentru a murdări şi profana ceea ce este sfânt. Acesta este un păcat satanic.

A ucide oameni nevinovaţi este un păcat obişnuit. Dar a-L crucifica pe Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, între doi tâlhari, pentru a sugera prin această asociaţie că şi El este vinovat, este un păcat satanic.

A ucide adversarii politici, a provoca războaie şi a instiga oamenii la revoluţie - chiar dacă e vorba de omoruri în masă - ţine de domeniul vinovăţiei omeneşti. Dar comuniştii ruşi, ucigând milioane de adversari, au ajuns să-i lichideze chiar şi pe proprii lor aliaţi, inclusiv pe cei mai iluştri tovarăşi, principalii capi ai revoluţiei. Aceste fapte poartă pecetea satanismului. În acest caz, revoluţia nu mai urmăreşte realizarea vreunui scop, ci perpetuarea crimei în sine - ceea ce Marx numeşte “revoluţia permanentă”.

Din douăzeci şi nouă de membri şi de candidaţi ai Comitetului Central al Partidului Comunist Sovietic, în anul 1917, numai patru au avut şansa să se stingă din viaţă înainte de a fi executaţi. Unul dintre aceştia patru a fost declarat postum “duşman al revoluţiei”. Treisprezece au fost condamnaţi la moarte de proprii lor tovarăşi sau au dispărut. Doi au fost atât de mult persecutaţi de Stalin, încât s-au sinucis [25]. A fi criminal sau mafiot este un păcat omenesc îngrozitor, dar ceea ce este satanic depăşeşte chiar şi limitele fărădelegilor mafiote. Tomasso Buscetta, o figură proeminentă a mafiei siciliene, care a

devenit informatorul poliţiei şi a dat în vileag crimele organizaţiei sale, spunea:

> *“Crima este o necesitate inevitabilă, însă are întotdeauna o motivaţie. La noi, crima gratuită sau ca efect al unui impuls individual, este exclusă. Noi respingem, de pildă, «vendeta transversală», adică uciderea cu bună ştiinţă a vreunei persoane din anturajul «ţintei» vizate de noi, cum ar fi soţia, copiii sau rudele acesteia.”*

Crima satanică ţine de un alt nivel. Hitler a omorât milioane de evrei, inclusiv copii, motivând că evreii au făcut rău poporului german. Pentru comunişti era de la sine înţeles ca membrii familiei unei persoane pe care ei o considerau vinovată, să fie închişi şi torturaţi.

Când am fost închis, se înţelegea de la sine că şi soţia mea trebuie să fie închisă, iar fiul meu - împiedicat de a mai studia.

Marxismul nu este o ideologie vinovată obişnuită. Marxismul este satanic prin modul său de a păcătui şi prin ideile pe care le propagă. Numai în anumite ocazii marxismul şi-a recunoscut făţiş caracterul satanic.

Un maestru poate fi judecat după discipolii pe care îi are. Pictorul Picasso spunea: “Artistul trebuie să descopere modul în care poate să-şi convingă publicul de adevărul minciunilor sale” [26].

Cine a fost omul care a scris această monstruozitate? Acelaşi care a scris: “M-am apropiat de comunism aşa cum mă apropii de o fântână. Adeziunea mea la comunism este consecinţa logică ce decurge din întreaga mea viaţă şi operă” [27].

Astfel devine marxist cel care are ca ideal minciuna. Cât este de trist!

Petru a ne crea o imagine asupra vieţii şi felului de a gândi ale unui satanist, nu e nevoie să citim decât câteva extrase din scrierile lui Aleister Crowley (1875-1974), binecunoscut pentru implicarea sa în practicile oculte:

“Nu-i compătimiţi pe cei ce se prăbuşesc. Nu i-am cunoscut niciodată. Eu nu consolez pe nimeni. Îl detest atât pe cel consolat cât şi pe cel care îl consolează.” [28]

“Lupul îi înşală numai pe cei lacomi şi trădători, corbul numai pe cei melancolici şi necinstiţi. Dar eu sunt cel despre care este scris: «El îi va înşela pe cei aleşi»...”

„M-am ospătat cu sângele sfinţilor, dar oamenii nu mă consideră duşmanul lor căci blana mea e albă şi călduroasă, dinţii mei nu sunt dinţii celui care sfâşie carnea, ochii îmi sunt blânzi, încât ei nu ştiu că sunt căpetenia duhurilor mincinoase... “ [29]

“Ce artă frumoasă şi ispititoare eşti, tu, cetate a Babilonului... O, Babilon, Babilon, mamă puternică, tu, care călăreşti pe fiara cu coarne, lasă-mă să mă îmbăt de vinul preacurviei tale; lasă sărutările desfrâului tău să mă dezmierde până la moarte.” [30]

Crowley citează o mulţime de astfel de paragrafe din vechi scrieri sataniste, complet necunoscute, inaccesibile pentru cei neiniţiaţi.

Versiuni hulitoare ale rugăciunii “Tatăl nostru”

Ziarul sovietic *Sovietskaia Molodioj* (14 februarie 1976) adaugă o nouă şi zdrobitoare dovadă în sprijinul tezei care susţine existenţa legăturilor dintre marxism şi satanism. Ziarul descrie cum comuniştii militanţi atacau bisericile şi îşi băteau joc de Dumnezeu pe vremea regimului ţarist. În acest scop, comuniştii foloseau o versiune hulitoare a

rugăciunii Tatăl nostru, o adevărată blasfemie:

Tatăl nostru, care eşti în Petersburg,
Blestemat fie numele tău,
Sfărâmă-se împărăţia ta,
De nu s-ar mai face voia ta,
Nici măcar în iad.
Dă-ne pâinea pe care ne-ai furat-o,
Şi plăteşte-ne datoriile, după cum şi noi ţi le-am plătit până acum.
Şi nu ne mai duce în ispită,
Ci izbăveşte-ne de cel rău - poliţia lui Plehve
(primul ministru ţarist)
Şi pune capăt guvernării lui blestemate.
Dar întrucât eşti incapabil şi sărac în duh,
Jos cu tine în vecii vecilor. Amin. [31]

Scopul final al comunismului care cucereşte ţări noi, nu este de a întemeia un alt sistem social sau economic, ci "de a-L batjocori pe Dumnezeu şi de a-l slăvi pe Satan."

Uniunea Studenţilor Socialişti Germani a publicat de asemenea o parodie a rugăciunii Tatăl Nostru, făcând precizarea că "adevăratul" înţeles al acestei rugăciuni serveşte interesele capitalismului:

Capitalul nostru care eşti în Vest,
Sigure fie investiţiile tale,
Fie ca să obţinem profituri,
Fie ca valoarea acţiunilor tale să crească
În Wall Street ca şi în Europa.
Salariul nostru zilnic dă-ni-l nouă astăzi şi măreşte-ne creditele,
După cum şi noi le mărim pe cele ale debitorilor noştri.
Şi nu ne duce pe noi la faliment,
Ci ne izbăveşte de sindicate
Căci ale tale sunt o jumătate din această lume,
Puterea şi bogăţiile, pentru două sute de ani.

O, Mamona! [32]

Identificarea creştinismului cu interesele capitalismului este jignitoare. Adevărata biserică ştie că şi capitalismul este mânjit cu sânge, căci toate sistemele economice poartă stigmatul păcatului.

Creştinii se opun comunismului nu din punctul de vedere al capitalismului, ci al Împărăţiei lui Dumnezeu care este adevăratul lor ideal. Parodia de mai sus ca şi cea publicată de sovietici nu reprezintă altceva decât batjocorirea satanică a celei mai sfinte rugăciuni a lui Isus.

În multe ţări comuniste, rugăciunea Tatăl Nostru este batjocorită în mod curent. În Etiopia, copiii sunt învăţaţi să se roage astfel:

Partidul nostru care stăpâneşti
În Uniunea Sovietică,
Sfinţească-se numele tău,
Vie împărăţia ta,
Facă-se voia ta în Etiopia şi în lumea întreagă.
Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne nouă astăzi
Şi nu ierta fărădelegile imperialiştilor după cum nici noi nu le vom ierta.
Şi nu ne duce pe noi în ispita de a abandona lupta,
Şi ne izbăveşte de răul Capitalismului. Amin.

La o staţie de radio lutherană din Europa, confiscată de guvernul comunist, este transmisă versiunea satanistă a Bibliei, conform căreia, capitolul al XIII-lea din prima Epistolă a lui Pavel către Corinteni, sună astfel:

“Chiar dacă aş vorbi în toate limbile şi nu-i urăsc pe capitalişti şi pe moşieri, sunt ca un chimval zăngănitor... Ura de clasă nu suportă exploatarea şi este violentă. Ura de clasă îi pizmuieşte pe cei bogaţi şi se mândreşte cu victoriile revoluţiilor din mai multe ţări socialiste... Şi acum, rămân acestea trei: credinţa, nădejdea şi ura de clasă, dar cea mai mare dintre ele

este ura revoluţionară.”

În timpul grevei generale organizată de comuniştii francezi în timpul revoluţiei franceze din 1974, muncitorii au fost mobilizaţi la manifestaţie pe străzile Parisului, sub următoarea lozincă: *“Giscard d’Estaing est foutu, les demons sont dans la rue!”* (s-a terminat cu Giscard d’Estaing [pe atunci preşedintele Franţei], de-acum demonii sunt pe străzi”). De ce “demonii”? De ce nu “proletariatul” sau “poporul”? De ce această evocare a forţelor satanice? Ce au a face demonii cu cererile legitime ale clasei muncitoare de a avea salarii mai bune?

Idolatrizarea conducătorilor comunişti

Conducătorii comunişti au fost şi continuă să fie idolatrizaţi. Iată o poezie în care este glorificat Stalin, apărută în ziarul *Pravda* (Moscova, 10 martie, 1939). (*Pravda* este organul central al Partidului Comunist din Uniunea Sovietică):

Soarele blând răsare şi cine n-ar şti oare că tu eşti acest soare?
Murmurul valurilor mării îi cântă o odă lui Stalin.
Albul orbitor al piscurilor munţilor, cântă pentru slava lui Stalin.
Milioanele de flori şi de câmpii îţi mulţumesc.
La fel şi mesele îmbelşugate.
Cărăbuşii îţi mulţumesc.
Taţii tuturor tinerilor eroi îţi mulţumesc, Stalin;
O, urmaş al lui Lenin, tu eşti pentru noi Lenin însuşi.

Mii de astfel de poezii au fost scrise. Iată un alt imn închinat lui Stalin, în care este imitat stilul oriental bizantin din secolul al IV-lea şi din secolele următoare:

O, mare Stalin, o conducător al popoarelor,
Tu care îi faci pe oameni să renască,
Tu care purifici pământul,
Tu care reclădeşti veacurile,
Tu care faci ca primăvara să înflorească,
Tu care faci să vibreze strunele harpelor...
Tu, strălucirea Primăverii mele,
O, tu Soare oglindit în milioane de inimi.

Acest imn a fost publicat în Pravda, în luna august, 1936. În luna mai, 1935, acelaşi ziar oficial al Partidului a publicat următoarea efuziune sentimentală:

El a poruncit ca soarele duşmanilor să apună.
A poruncit, şi Estul a devenit o mare văpaie pentru prieteni.
Dacă i-ar spune cărbunelui să devină alb,
Aşa va fi, precum vrea Stalin...
Luaţi aminte, stăpânul întregii lumi - Stalin - trăieşte.

O compoziţie mult mai târzie, a unui important poet sovietic, denotă o anumită variaţie a stilului respectiv, nu însă şi a temelor abordate:

L-aş fi comparat cu un munte alb - dar muntele are un vârf.
L-aş fi comparat cu adâncurile mării - dar marea are un fund.
L-aş fi comparat cu luna strălucitoare - dar luna străluceşte la miezul nopţii, nu în toiul zilei.
L-aş fi comparat cu soarele strălucitor - dar soarele străluceşte în toiul zilei, nu la miezul nopţii.

Mao Tse-Tung a fost aclamat ca omul “a cărui minte a creat lumea”. Kim Ir Sen, dictatorul din Coreea de Nord, este idolatrizat ca şi Nicolae Ceauşescu, dictatorul comunist din România.

Ceauşescu este o altă figură stalinistă. El este obiectul

cultului personalităţii şi este asemuit cu Iulius Cezar, Alexandru cel Mare, Pericle, Cromwell, Napoleon, Petru cel Mare şi Abraham. Dar se pare că această listă cu nume ilustre nu este suficientă pentru el. Astfel că mai este numit şi “Dumnezeul nostru laic”.

(Apropó, comuniştii din România, care nu admit organizarea pe teritoriul acestei ţări a întrunirilor religioase internaţionale, au acceptat, în primăvara anului 1979, desfăşurarea unui congres al vrăjitorilor la Curtea de Argeş).

În Bucureşti, se află un muzeu în care sunt expuse darurile primite de Ceauşescu din partea poporului. Printre acestea se numără şi o acuarelă pictată de un orb care şi-a recăpătat vederea datorită unui miracol. El îşi explică această situaţie prin faptul că şi-a concentrat toate gândurile asupra Preşedintelui care poate nu numai să redea vederea celor orbi, ci chiar să mişte din loc munţii Carpaţi.

O altă pictură îl înfăţişează pe Ceauşescu alături de domnitorul Vlad Ţepeş, cunoscut ca “vampirul Dracula” pentru că avea obiceiul de a-i trage în ţeapă pe duşmanii săi. Într-o manieră asemănătoare, Stalin a glorificat personalitatea ţarului Ivan cel Groaznic [33].

Capitolul VI

UN RĂZBOI SPIRITUAL

Demoni mici şi mari

Conform doctrinei eficiente marxiste - care, după cum am demonstrat, nu este decât un deghizament al satanismului - nici Dumnezeu, nici Diavolul nu există, amândoi fiind consideraţi ca plăsmuiri ale imaginaţiei noastre. Pe baza acestor considerente, comuniştii îi persecută pe creştini.

Cu toate acestea, ziarul sovietic *Komunisma Uzvara* (aprilie 1974) informează că în şcolile din Letonia comunistă au fost înfiinţate mai multe cercuri ateiste. Copiii din clasele IV-VI primesc calificativul de “drăcuşori”, iar cei dintr-a VII-a pe cel de “slujitori ai Diavolului”. Într-o altă şcoală, elevilor din clasa a VIII-a li se spune “copii devotaţi ai Diavolului”. La şedinţele de ateism copiii vin costumaţi ca îngeri căzuţi, punându-şi coarne şi coadă [1].

Astfel, este interzis să te închini lui Dumnezeu, deşi închinarea la Diavol este permisă în mod făţiş şi chiar încurajată printre elevii de şcoală primară. Acesta era obiectivul mascat al comuniştilor atunci când au venit la putere în Rusia.

În localitatea Vitebsk din U.R.S.S., Zoia Titova, membră a organizaţiei tineretului comunist, a fost prinsă în timp ce practica magia neagră. Când a fost discutat cazul, într-una din şedinţe, s-a votat în unanimitate împotriva sancţionării acesteia, deşi, de regulă, cei care se închină lui Dumnezeu sunt excluşi din organizaţie. Comuniştii consideră că este greşit să crezi în Dumnezeu. Din cauza acestei “crime”, mulţi copii au fost îndepărtaţi de familiile lor şi crescuţi în

internatele speciale ale şcolilor ateiste.

Este incredibil, dar comuniştii au încercat să-i determine chiar pe conducătorii bisericii să se închine lui Satan. Un preot ortodox pe nume Platonov, agitator antisemit, a trecut de partea comuniştilor când aceştia au venit la putere în Rusia. În consecinţă, a fost numit episcop devenind astfel un Iuda care îi denunţa la Securitate pe credincioşii din parohia sa, fiind pe deplin conştient de modul foarte drastic în care aceştia aveau să fie persecutaţi.

Într-o zi, pe când se afla în autobuz, s-a întâlnit cu sora lui, Alexandra, stareţă a unei mănăstiri, care fusese arestată de mai multe ori până în acel moment. El a întrebat-o: “De ce nu vorbeşti cu mine? Nu-ţi mai recunoşti fratele?” Ea a răspuns: “Îndrăzneşti să mai mă întrebi de ce?! Mama şi tata s-ar răsuci în mormânt! Tu îi slujeşti lui Satan!” Deşi deţinea funcţia de episcop ortodox în Uniunea Sovietică, acesta a răspuns: “Poate că eu însumi sunt Satan” [2]. *Pravoslavnaia Rus* scrie:

> *„La puţin timp după ce comuniştii au ajuns la putere, catedrala ortodoxă din Odesa, atât de îndrăgită de locuitorii oraşului, a devenit locul de întâlnire al sataniştilor... Ei se mai adunau şi la Slobodka Romano precum şi în fosta casă a contelui Tolstoi.”*

În continuare, urmează o descriere amănunţită a slujbelor satanice ţinute de diaconul Serghei Mihailov de la înşelătoarea Biserică Vie - o sectă ortodoxă înfiinţată cu complicitatea comuniştilor. Un participant la liturghia neagră, o descrie ca pe o “parodie a liturghiei creştine, în timpul căreia sângele omenesc este folosit pentru împărtăşanie”. Aceste slujbe satanice aveau loc în catedrală, în faţa altarului.

Tot în Odesa, la Muzeul Ateilor, era expusă o statuie a lui Satan, numită Bafomet. În timpul nopţii, sataniştii obişnuiau să se adune înăuntrul muzeului pentru a se ruga şi a cânta în faţa acestei statui [3].

Batjocorirea obscenă a religiei

Într-un anumit sens, arestarea de către comunişti a preoţilor şi a pastorilor consideraţi de ei ca fiind contrarevoluţionari, ar putea părea "logică." Dar de ce preoţii de la închisoarea din Piteşti au fost siliţi de către marxiştii din România să rostească liturghia deasupra excrementelor şi a urinei? De ce creştinii au fost torturaţi pentru a se împărtăşi cu aceste excremente în locul elementelor necesare sfintei comuniuni? De ce această obscenă batjocorire a religiei? De ce preotului ortodox român Roman Braga - pe care l-am cunoscut personal în timp ce se afla în închisoare din ordinul comuniştilor şi care acum locuieşte în S.U.A. - i-au fost smulşi dinţii, unul câte unul, cu o bară de fier pentru a-l face să hulească?

Comuniştii i-au explicat nu numai lui: "Dacă noi vă omoram pe voi, creştinii, voi vă veţi duce în cer. Dar nu vrem să deveniţi martiri. Mai întâi trebuie să vă facem să-L blestemaţi pe Dumnezeu, pentru ca apoi să vă duceţi în iad."

În închisoarea de la Piteşti, comuniştii obişnuiau să-l "boteze" zilnic pe un deţinut foarte evlavios, băgându-l cu capul în butoiul în care tovarăşii săi de suferinţă îşi făcuseră nevoile şi obligându-i în acest timp pe ceilalţi deţinuţi să intoneze cântările specifice botezului.

Unui student de la teologie, după ce a fost îmbrăcat cu forţa cu nişte cearşafuri albe (o imitaţie a veşmintelor lui Cristos), i s-a legat de gât, cu sfoară, un falus făcut din săpun. Creştinii erau bătuţi până când îşi ieşeau din minţi pentru a fi forţaţi să îngenuncheze în faţa unei astfel de imagini batjocoritoare a lui Isus Cristos. Trebuiau să sărute săpunul şi să rostească o parte din liturghie [4].

Alţi deţinuţi au fost siliţi să-şi dea jos pantalonii şi, astfel dezbrăcaţi, să se aşeze pe Biblii deschise [5].

Astfel de silnicii batjocoritoare au fost practicate în închisori timp de cel puţin doi ani cu deplinul acord al

conducerii de partid. Ce au în comun aceste josnicii cu socialismul şi cu bunăstarea proletariatului? Nu sunt oare aceste lozinci anticapitaliste doar nişte pretexte pentru organizarea orgiilor şi a blasfemiilor satanice?

Marxiştii pretind că sunt atei şi că nu au nimic în comun nici cu cerul, nici cu iadul. În astfel de împrejurări extreme, marxismul şi-a lepădat însă masca ateismului, dezvăluindu-şi adevărata sa identitate: satanismul. Pentru persecutarea credincioşilor de către comunişti poate că s-ar găsi vreo explicaţie omenească, dar îndârjirea şi furia cu care s-au exercitat aceste persecuţii nu pot fi decât de sorginte satanică.

În închisorile din România, ca şi în cele din U.R.S.S., călugăriţele care nu se lepădau de credinţă erau violate (sex anal), iar fetele baptiste - silite să practice sex oral [6].

Mulţi deţinuţi supuşi la astfel de tratamente au murit ca martiri, dar comuniştii nu s-au mulţumit cu atât. Prin aplicarea unor procedee satanice, ei au reuşit să-i facă pe martiri să blesteme în ceasul morţii din cauza delirului provocat de torturile la care aceştia fuseseră supuşi.

În scrierile sale, Marx pomeneşte doar o singură dată despre tortură. În timpul vieţii sale, mulţi dintre adepţii săi au fost torturaţi de către autorităţile Rusiei ţariste. De vreme ce Marx este etichetat drept umanist, ne-am aştepta ca el să incrimineze astfel de practici îngrozitoare. Dar singurul lui comentariu în această privinţă a fost următorul:

> *„Tortura a dat naştere la cele mai ingenioase inovaţii, creându-se astfel pentru mulţi meseriaşi cinstiţi numeroase locuri de muncă în producţia instrumentelor necesare.“ [7]*

Tortura creează locuri de muncă şi dă naştere la inovaţii ingenioase - iată tot ceea ce Marx a avut de spus în legătură cu acest subiect. Nu este de mirare că guvernările marxiste le-au întrecut pe toate celelalte în privinţa torturării dizidenţilor - ceea ce confirmă, încă o dată, caracterul satanist al marxismului.

Ca şi satanismul, marxismul se întemeiază pe ura faţă de Dumnezeu. În 1923, în Uniunea Sovietică, în prezenţa lui Troţki şi a lui Lunacearski, mai multe procese batjocoritoare au fost intentate lui Dumnezeu[8]. Dar această aversiune faţă de Dumnezeu şi faţă de poporul Său nu ţine numai de domeniul trecutului.

În 1970 au avut loc profanări satanice ale bisericilor catolice din Upnya, Dotnuva, Zanaiciu, Kalvarija, Sede şi alte localităţi din Lituania Sovietică. Cea mai recentă profanare de care avem cunoştinţă a avut loc în Alsedeai, la 22 septembrie 1990[9].

În cartea sa *„Spitalul de psihiatrie nr. 14 din Moscova”*, Georghi Fedotov relatează discuţia pe care a avut-o cu Vladimir Leviţki despre creştinul Argentov care fusese internat acolo. Doctorul a spus: “Dumneavoastră îl atrageţi pe prietenul Eduard de partea lui Dumnezeu, iar noi - de partea Diavolului. De aceea voi face uz de drepturile mele de psihiatru pentru a vă interzice dvs. şi prietenilor dvs. accesul la el.”

Creştinul Salu Daka Nedebele a fost supus unui interogatoriu de către poliţia secretă din Mozambic (ţară comunistă). Ofiţerul care l-a anchetat i-a spus: “Vreau să-L omoram pe Dumnezeul tău.” Apoi a îndreptat arma spre capul deţinutului şi a adăugat: “Ăsta este Dumnezeul meu care îmi dă putere asupra vieţii şi asupra morţii: Dacă Dumnezeul tău ar veni aici, l-aş împuşca chiar şi pe El.” [10]

În Chiasso - un oraş din Angola - comuniştii au tăiat vite într-o biserică şi apoi le-au aşezat capetele pe altar şi pe amvon. Pe o pancartă era scris: “*Aceştia sunt dumnezeii pe care îi adoraţi*.” Pastorul Aurelio Chicanha Saunge a fost ucis împreună cu o sută cincizeci dintre enoriaşii săi [11].

Preotul catolic lituanian Eugen Vosikevic a fost găsit omorât, cu gura umplută cu pâine - indiciu neîndoielnic al unui ritual satanic [12].

Ziarul comunist *Vecernia Moskva* a lăsat să-i scape următoarea mărturisire involuntară:

“Noi nu luptăm împotriva credincioşilor şi nici chiar împotriva preoţilor. Noi luptăm împotriva lui Dumnezeu pentru a smulge sufletele credincioşilor din mâna Lui” [13].

A “lupta împotriva lui Dumnezeu pentru a smulge sufletele credincioşilor din mâna Lui” este singura motivaţie logică a luptei comuniştilor împotriva religiei.

Nu ne miră publicarea unor astfel de declaraţii într-un ziar sovietic. Marx făcuse deja nişte afirmaţii asemănătoare în cartea sa *„Ideologia germană”*. Numindu-L - ca şi Hegel - pe Dumnezeu “Spiritul Absolut”, Marx scria: “Suntem preocupaţi de o problemă extrem de interesantă: descompunerea Spiritului Absolut.”

Ceea ce îl preocupa de fapt pe Marx nu era combaterea unei false credinţe într-un Dumnezeu neexistent. El credea cu certitudine în existenţa lui Dumnezeu şi dorea să vadă cum se descompune acest Spirit Absolut aşa cum comuniştii doresc să-i vadă pe deţinuţii politici putrezind de vii în închisoare.

În Albania, preotul Ştefan Kurti a fost condamnat la moarte pentru că a botezat un copil. În mai multe ţări comuniste, inclusiv în Coreea de Nord, botezul nu poate avea loc decât în secret.

La procesul intentat Mitropolitului Banjamin din Leningrad, procurorul a spus:

“Biserica Ortodoxă este o organizaţie subversivă. De fapt, întreaga biserică ar trebui să fie condamnată la ani de închisoare.”

Singurul motiv pentru care nu toţi creştinii sunt azvârliţi după gratii în Uniunea Sovietică, este acela că, deocamdată, comuniştii nu sunt îndeajuns de puternici. Dar dorinţa de a distruge persistă. Cu ajutorul puterilor răului, ei ar fi distrus întreaga lume, inclusiv pe ei înşişi, dacă nu i-ar fi împiedicat Duhul lui Dumnezeu.

În Uniunea Sovietică, botezul poate fi oficiat numai după înregistrarea oficială a persoanei respective. Persoanele care doresc să fie botezate sau care doresc să-şi boteze copilul trebuie să se prezinte cu buletinul de identitate la reprezentanţii conducerii bisericii, care, la rândul lor, trebuie să raporteze situaţia autorităţilor statului. Rezultatul este persecutarea celor botezaţi. Colhoznicii (muncitorii care lucrează în agricultură în fermele colective numite colhozuri) nu au buletin de identitate şi de aceea sunt nevoiţi să-şi boteze copiii pe ascuns [14]. Mulţi pastori protestanţi au fost condamnaţi la ani grei de puşcărie pentru că au botezat oameni.

Înverşunarea cu care comuniştii se împotrivesc oficierii botezului presupune recunoaşterea din partea lor a eficienţei acestui act spiritual pentru mântuirea sufletului. Oamenii religioşi din Israel, Pakistan sau Nepal se opun botezului în numele religiei de care aparţin pentru că botezul reprezintă pecetea adeziunii la creştinism. Dar pentru atei - după cum le place comuniştilor să se declare - botezul n-ar trebui să însemne nimic, de vreme ce nu ar aduce nici beneficii, nici prejudicii persoanei care se botează. Dar atunci, de ce luptă comuniştii cu atâta îndârjire împotriva botezării oamenilor? Deoarece comuniştii “luptă împotriva lui Dumnezeu pentru a smulge sufletele credincioşilor din mâna Lui.” De fapt, ideologia lor nu se bazează pe ateism, ci pe ura neîmpăcată împotriva lui Dumnezeu.

“Printre alte scopuri - spune Lenin - partidul nostru a fost creat anume pentru a lupta împotriva oricărei amăgiri religioase a poporului.”

Practici oculte

Cu privire la relaţia dintre marxism şi ocultism, mai multe amănunte se pot afla din cartea *„Descoperiri parapsihologice în spatele Cortinei de Fier”* [15] de Sheila Ostrander şi Lynn Schroder. Deosebit de important este

faptul că Estul comunist este mult mai avansat decât Vestul în studierea forţelor întunericului aflate sub stăpânirea lui Satan.

Dr. Eduard Naumov, membru al Asociaţiei Internaţionale de Parapsihologic, a fost arestat la Moscova. Fizicianul moscovit L. Regelsohn, un evreu creştinat care i-a luat apărarea, ne-a comunicat motivul acestei arestări: Naumov s-a străduit să împiedice dominarea sferei psihice a vieţii de către forţele răului pe care le foloseşte parapsihologia ca pe o armă nouă pentru a încătuşa sufletul omului.

În Cehoslovacia, Bulgaria, etc., Partidul Comunist cheltuieşte sume uriaşe de bani pentru cercetările secrete întreprinse în acest domeniu.

Cortina de Fier împiedică informarea Occidentului cu privire la activitatea desfăşurată în cele douăzeci de institute de parapsihologic reperate în Uniunea Sovietică.

Komsomolskaia Pravda (din Moscova) a publicat un articol despre felul în care hipnotizatorii îi ajută pe oameni să "retrăiască vieţile lor anterioare". În acest scop ei folosesc următoarele sugestii:

> *„Te cufunzi adânc în pământ, mai adânc, şi mai adânc. Devii una cu pământul... Eşti în adâncul pământului. Eşti înconjurat de un întuneric dens... În jurul tău este noapte eternă...*
> *Acum ne apropiem de o rază de lumină îndepărtată... mai aproape, tot mai aproape. Ne strecurăm printr-o gaură îngustă spre cer, lăsându-ne propriul trup în adâncul pământului... Trecem peste hotarele timpului... şi ne întoarcem în trecut..." [16]*

În aceste articole, sovieticii cultivă în mod deliberat echivocul. Fiind conştienţi că anumiţi cititori ar putea să se sperie, ei îşi iau măsurile de precauţie necesare, susţinând că informaţiile publicate nu reprezintă şi punctul de vedere al redacţiei respective. Dar ce anume ar crede cititorii despre un editor care ar reproduce necontenit articole provocatoare şi ilustraţii lascive din Playboy, susţinând

totodată că nu este întru totul de acord cu ceea ce îi oferă publicului?

Scriitorii sovietici afirmă foarte clar că această "maşină a timpului" nu este o plăsmuire a literaturii ştiinţifico-fantastice. "Transpersonalizarea" face posibilă această călătorie în timp.

În timpul slujbelor satanice, toate rugăciunile sunt rostite invers, de la sfârşit spre început, iar odăjdiile preotului sunt îmbrăcate pe dos, cu căptuşeala în afară. Inversiunea este principiul satanic fundamental, fiind aplicat chiar şi în cazul doctrinelor care postulează reîncarnarea. În timp ce oamenii religioşi din India sunt preocupaţi de viitoarele lor reîncarnări şi încearcă să progreseze spiritual prin propriile lor puteri ascultând de ceea ce ei cred a fi poruncile lui Dumnezeu, sataniştii sunt preocupaţi numai de încarnările lor anterioare. Ei nu sunt interesaţi câtuşi de puţin de ideea ameliorării viitorului în perspectiva eternităţii.

Marxismul ca religie

La fel cum Diavolul L-a ispitit pe Isus Cristos, adresându-I-se cu versete biblice, tot astfel Marx foloseşte texte din Sfânta Scriptură al căror înţeles îl denaturează însă foarte mult.

Volumul al doilea din *Operele lui Marx şi Engels* începe cu cuvintele adresate de Isus apostolilor Săi (Ioan 6:63) citate de Marx în cartea sa, *„Sfânta Familie"*: "*Duhul este Cel care dă viaţă*." În continuare, citim:

> *"Critica* [critica îndreptată de Marx împotriva a tot ceea ce există] *a iubit atât de mult masele populare încât a dat pe cel mai iubit fiu al său* [i.e. Marx], *pentru ca oricine crede în el să nu piară şi să aibă viaţa criticii. Critica s-a întrupat în rândul maselor populare şi a locuit printre noi, şi noi am privit slava sa ca întocmai slava singurului născut din Tatăl. Critica n-a crezut ca un lucru de apucat să fie*

deopotrivă cu Dumnezeu, ci s-a smerit luând chipul unui legător de cărţi şi s-a umilit până la absurd - da, absurdul critic exprimat în diverse limbi" [17].

Cei familiarizaţi cu textul Sfintei Scripturi vor recunoaşte în rândurile de mai sus o parodie a versetelor biblice (Ioan 3:16; 1:14; Filipeni 2:6-8). Aici Marx apreciază încă o dată lucrările sale ca fiind "absurde", după cum altă dată considera că scrierile sale sunt "cărţi porceşti".

Marxismul este o nouă religie, avându-şi propria ei Scriptură. Cartea ei de căpătâi, *„Capitalul"*, de Karl Marx, este numită "Biblia clasei muncitoare". Marx însuşi se considera "Preotul comunismului" [18].

Comunismul "are orgoliul de a fi infailibil" [19]. Toţi cei care se împotrivesc "crezului" comunist (expresia îi aparţine lui Engels) [20] sunt excomunicaţi. Marx a scris: "Bakunin ar trebui să fie mai precaut. Altminteri, îl vom excomunica" [21].

Toţi cei care mor pentru cauza marxsimului sunt comemoraţi ca "martiri". De asemenea, marxismul are momentele sale sacre: solemnitatea primirii copiilor de vârstă preşcolară în organizaţia numită "Copiii lui Octombrie"; depunerea jurământului de către cei care sunt făcuţi "pionieri", după care urmează ceremoniile primirii de noi membri în rândurile comsomolului şi ale Partidului. Spovedaniei i se substituie autocritica făcută de comunişti în public, în faţa întregii adunări de partid [22].

Marxismul este o religie pentru că întruneşte toate caracteristicile unei religii. Totuşi, în literatura de propagandă marxistă, acestui dumnezeu nu i se spune pe nume. După cum reiese limpede însă din dovezile furnizate de această carte, dumnezeul acestei religii nu este altul decât Satan.

Este foarte ciudat faptul că deşi marxismul este în mod evident de natură satanică, mai multe biserici din lumea liberă nu îl resimt totuşi ca pe un pericol.

În această privinţă, câteva statistici sunt edificatoare.

Mai mulţi profesori de seminar din S.U.A. au fost

întrebaţi: “Este posibil ca un om consecvent să fie membru al bisericii dvs. şi, totodată, adept al marxismului?”

Iată procentajul celor care au răspuns “Da” [23]:

Biserica Episcopală	68 %
Biserica Lutherană	53 %
Biserica Prezbiteriană	49 %
Biserica Metodistă	49 %
Biserica lui Cristos	47 %
Biserica Baptistă Americană	44 %
Biserica Romano-Catolică	31 %

Cât de trist este că cei care urmează Calea Adevărului se lasă înşelaţi de cei care îi slujesc tatălui minciunii.

Capitolul VII

MARX, DARWIN ŞI REVOLUŢIA

Marx şi Darwin

În ce constă contribuţia lui Marx la materializarea proiectului satanic de distrugere a omenirii?

Biblia ne învaţă că Dumnezeu l-a creat pe om "*după chipul şi asemănarea Lui*" (Geneza 1:26). Până în vremea lui Marx, omul a continuat să fie considerat ca o "încoronare a creaţiei". Marx a fost unealta aleasă de Satan pentru a-l determina pe om să-şi piardă respectul de sine, convingerea descinderii sale din înalte obârşii cereşti şi a menirii sale de a se întoarce la aceste obârşii. Marxismul este primul sistem filozofic care limitează drastic noţiunea de om. Conform teoriei lui Marx, omul este în primul rând un pântec care trebuie umplut permanent. Interesele primordiale ale omului sunt cele de natură economică; el produce pentru a-şi satisface nevoile. În acest scop, oamenii intră în relaţii de producţie. Aceste relaţii reprezintă baza societăţii, pe care Marx o numeşte "infrastructură". Căsătoria, dragostea, arta, ştiinţa, orice alte preocupări şi aspiraţii care nu ţin de domeniul pântecului constituie "suprastructura" care, în ultimă instanţă, este determinată de necesităţile pântecului.

Nu este de mirare că Marx a elogiat cartea lui Darwin, *„Originea omului"*, care reprezintă o altă lovitură subtilă care l-a făcut pe om să uite de originea şi menirea lui de natură divină. Darwin a susţinut că omul provine din regnul animal.

Omul a fost detronat de către Marx şi Darwin. Nereuşind să-L detroneze pe Dumnezeu, Satan l-a înjosit pe om. Omul

a fost înfăţişat ca descinzând din animal, un biet rob al pântecului.

La 16 ianuarie 1861, Marx îi scria lui Ferdinand Lasalle: “Cartea lui Darwin este foarte importantă, oferindu-mi un fundament pentru ştiinţele naturale în interpretarea istorică a luptei de clasă.”

Ginerele lui Marx, Paul Laforgue, scrie în *Socialismul şi intelectualii:*

> *“Când Darwin a publicat “Originea speciilor”, el I-a răpit lui Dumnezeu rolul deţinut până atunci de Creator al lumii organice, la fel cum Franklin, prin teoria electricităţii, L-a deposedat de toate trăsnetele care îi erau atribuite.”*

(Scopul iniţial al lui Darwin nu a fost de a ataca religia. El scrisese: “Există o măreţie în această viziune a vieţii, cu diversele ei puteri, insuflată de la început într-una sau mai multe forme.” Pentru a-şi preciza cât mai clar poziţia de pe care abordează chestiunea religiei, Darwin, în a doua ediţie a lucrării sale, a adăugat după cuvântul “insuflată”, sintagma “de către Creator”. Toate ediţiile care au urmat au respectat această adăugire.)

Mai târziu, Freud va termina lucrarea întunericului începută de aceşti doi giganţi, reducând omul, în esenţă, la instinctul sexual sublimat uneori în politică, artă sau religie. Cel care a readus cunoaşterea teoretică pe făgaşul ei biblic a fost psihologul elveţian Carl Gustav Jung care a demonstrat că instinctul fundamental al omului este cel religios.

Epoca lui Marx este agitată de un ferment satanic care s-a manifestat în mai multe domenii ale vieţii sociale. Poetul rus Sologub scria: “Diavolul este tatăl meu.” Un alt poet rus, Briusov, declara: “Îi slăvesc în egală măsură şi pe Dumnezeu, şi pe Diavolul.”

Marx aparţine aceleiaşi epoci care ni i-a dat pe Nietzsche (filozoful preferat al lui Hitler şi Mussolini), Max Stirner, un anarhist radical şi Oscar Wilde, cel dintâi teoretician al

emancipării homosexualităţii - viciu care a început să fie privit cu îngăduinţă chiar şi de către unii dintre preoţi.

Forţele satanice au pregătit Rusia pentru victoria marxismului. Revoluţia s-a desfăşurat într-o perioadă în care dragostea, bunăvoinţa şi sentimentele sănătoase erau considerate ca semne de slăbiciune sufletească şi atitudini reacţionare. Neprihănirea fecioarelor şi fidelitatea în căsnicie a bărbaţilor erau considerate ca o ruşine. Dorinţa de a distruge trecea drept rafinament iar neurastenia era apreciată ca un semn de intelectualizare. Aceasta era tematica abordată de noii scriitori, propulsaţi din obscuritate în cercurile literare. Oamenii născoceau vicii şi perversiuni, evitând în chip dezgustător să gândească în termeni morali.

Cum a devenit Stalin revoluţionar după ce l-a citit pe Darwin? [1] Pe când era student la seminarul ortodox, Stalin şi-a însuşit din lectura cărţilor lui Darwin concepţia conform căreia omul nu este creaţia lui Dumnezeu ci rezultatul unei evoluţii definite de lupta nemiloasă dintre indivizi. Cel mai puternic şi cel mai dur va supravieţui. Astfel, Stalin a învăţat că criteriile morale şi religioase nu au nici un rol în natură şi că omul este o parte componentă a naturii ca un peşte sau ca o maimuţă. Ca să trăiască, trebuie să fie neîndurător, crud, lipsit de orice scrupule.

Darwin a scris o carte de ştiinţă în care şi-a expus teoria sa cu privire la originea speciilor, fără implicaţii politice sau economice. Dar, deşi multă lume a fost în stare să accepte ideea că Dumnezeu a creat lumea printr-un îndelungat proces de evoluţie, teoria lui Darwin a dus în cele din urmă la uciderea a zeci de milioane de oameni nevinovaţi. El a devenit astfel autorul moral al celui mai mare genocid din istorie. Dincolo de frământările intelectuale ale secolului al XIX-lea, poate fi stabilită influenţa Revoluţiei franceze care - din punct de vedere spiritual - se înrudeşte în mare măsură cu cataclismul social din Rusia secolului XX.

În timpul revoluţiei franceze, Anarchasis Clootz, un important revoluţionar şi iluminist francez, a susţinut că este “duşmanul personal al lui Isus Cristos”. El a declarat în

faţa Convenţiei din 17 noiembrie 1792 că “poporul este suveranul şi dumnezeul acestei lumi... Numai neghiobii cred în existenţa unui Dumnezeu ca Fiinţă Supremă.” Atunci Convenţia a decretat “nimicirea tuturor religiilor”.

Pentru cei care iau în serios rugăciunea “Tatăl Nostru”, cuvintele “*şi ne izbăveşte de Cel Rău*” au un înţeles foarte clar: Îl implorăm pe iubitul Tată să ne apere atât pe noi cât şi pe cei din preajma noastră de învăţăturile mincinoase, de arta dăunătoare care, sub aparenţa frumuseţii, ne strecoară în suflet răul, şi de imoralitatea din lume. Atunci nu va mai trebui să ne temem de cursele pe care ni le întinde Diavolul.

Rămâne ca dvs. să alegeţi: vreţi să fiţi neîndurători şi perverşi ca Diavolul sau asemenea lui Isus - Dumnezeul şi omul dragostei sfinte şi al păcii?

Falsul naţionalism al lui Moses Hess

Pentru a oferi o imagine cât mai cuprinzătoare, mă voi referi în continuare la Moses Hess, cel care i-a “convertit” pe Marx şi pe Engels la socialism.

În Israel se află o piatră funerară pe care se poate citi următoarea inscripţie: “Moses Hess, fondatorul Partidului Social Democrat.” Hess şi-a expus “crezul” în cartea sa, *„Catehismul roşu al poporului german”*:

> *“Ce este negru? Negru este clerul... Aceşti teologi sunt cei mai răi aristocraţi... În primul rând, preoţii îi învaţă pe aristrocraţi să-i exploateze pe oamenii din popor în numele lui Dumnezeu. În al doilea rând, preoţii sunt cei care învaţă poporul să accepte asuprirea şi exploatarea în numele lui Dumnezeu. În al treilea, şi cel mai important rând, preoţii îşi asigură cu ajutorul lui Dumnezeu o viaţă îmbelşugată pe pământ în timp ce poporul este sfătuit să aştepte fericirea din ceruri...*
> *Drapelul roşu simbolizează revoluţia permanentă*

până la victoria deplină a clasei muncitoare în toate ţările civilizate: Republica roşie... Religia mea este Revoluţia Socialistă... Muncitorii care au reuşit să preia puterea politică într-un stat, trebuie să-i ajute pe fraţii lor exploataţi din întreaga lume"' [2].

Aceasta era religia lui Hess, după cum declarase el însuşi în prima ediţie a *Catehismului*. La cea de-a doua ediţie, Hess a mai adăugat câteva capitole. De data aceasta, aceeaşi "religie" (a Revoluţiei Socialiste) este prezentată într-o terminologie creştină pentru a câştiga adeziunea credincioşilor. Astfel înveşmântată, propaganda Revoluţiei Socialiste cuprinde şi câteva aprecieri frumoase la adresa Creştinismului ca religie a dragostei şi a umanitarismului. Dar, din punct de vedere creştin, trebuie făcută precizarea că iadul nu se află pe pământ iar Împărăţia cerurilor nu se situează în lumea de dincolo. Afirmaţia că societatea socialistă va reprezenta adevărata împlinire a idealului creştin constituie o dovadă a felului în care Satan poate lua înfăţişarea unui înger de lumină.

După ce Hess i-a convins pe Marx şi pe Engels să adere la socialism, pretinzând de la bun început că scopul acestei doctrine este de "a da ultima lovitură religiei medievale" [3] (prietenul său Georg Jung s-a pronunţat mai clar în această privinţă: "Cu siguranţă că Marx îl va izgoni pe Dumnezeu din cer" [4]. În viaţa lui s-a petrecut o schimbare interesantă. El, întemeietorul socialismului modern, a fost şi iniţiatorul unei mişcări întrutotul diferită de socialism, o formă de manifestare a sionismului.

Astfel, Hess, fondatorul socialismului a cărui menire este de a-l "izgoni pe Dumnezeu din cer", a fost totodată promotorul unui sionism diabolic. El, care l-a învăţat pe Marx în ce constă importanţa luptei de clasă, a scris în 1862 aceste surprinzătoare cuvinte: "Ceea ce contează în primul rând este lupta dintre rase şi apoi lupta dintre clase"[5]. În loc să-i înveţe pe oameni întrajutorarea reciprocă pentru realizarea binelui general, el a aprins vâlvătaia luptei de clasă care, de atunci, nu s-a mai stins

niciodată.

Acelaşi Hess este deci promotorul unui sionism bazat pe lupta dintre rasele omeneşti. După cum respingem marxismul satanic, tot astfel orice creştin sau evreu cu simţul responsabilităţii trebuie să respingă această pervertire diabolică a sionismului.

Hess revendica Ierusalimul ca aparţinând evreilor, eliminându-L însă dintre ei pe Isus, regele evreilor. De ce ar mai avea Hess nevoie de Isus! Căci, el scrie:

> *„Fiecare evreu este un virtual Mesia, după cum fiecare evreică este o virtuală Mater Dolorosa.” [6]*

Dar atunci, de ce Hess a făcut din evreul Marx un om al urii, pornit să-L alunge pe Dumnezeu din cer şi nu un Mesia, un om al lui Dumnezeu? Pentru Hess, Isus este “un evreu pe care păgânii L-au divinizat ca Mântuitor al lor”[7]. Se pare că nici Hess, nici evreii n-ar avea nevoie de El.

Hess nu doreşte să fie mântuit, considerând aspiraţia la sfinţirea individuală ca fiind de sorginte indo-germanică. Idealul evreilor - în concepţia lui - trebuie să fie realizarea “statului mesianic”, “pregătirea omenirii pentru revelaţia esenţei divine”[8], ceea ce înseamnă - după cum mărturiseşte în *Catehismul roşu* - a înfăptuit revoluţia socialistă prin lupta dintre rasele omeneşti şi dintre clasele sociale.

Moses Hess, care i-a încredinţat idolului său Marx, sarcina de a pune capăt religiei medievale, înlocuind-o cu “religia” revoluţiei socialiste, scrie aceste cuvinte surprinzătoare: “Rugăciuile evreieşti mi-au întărit sufletul întotdeauna.”[9] Dar ce fel de rugăciuni fac cei care susţin că religia ar fi opium pentru popor? Am arătat mai înainte că întemeietorul ateismului stiinţific se ruga în faţa lumânărilor aprinse, purtând pe frunte filactere. Atât rugăciunile evreieşti, cât şi cele creştine pot fi pervertite în ritualuri satanice.

Hess îl învăţase pe Marx că socialismul şi in-

ternaţionalismul sunt inseparabile. Marx scrie în *Manifestul Partidului Comunist* că proletariatul nu are nici o patrie. În *Catehismul roşu*, Hess îşi bate joc de noţiunea de patrie a germanilor şi ar fi avut aceeaşi atitudine faţă de noţiunea de patrie a oricărei naţiuni europene. Hess critică programul de la Erfurt al Partidului Democrat Social pentru că acesta recunoaşte necondiţionat principiul naţional. Dar Hess este un internaţionalist "special", care pledează pentru menţinerea naţionalismului evreilor. El scrie:

> *"Oricine neagă naţionalismul evreilor nu este doar un apostat, un renegat în sensul religios al cuvântului, ci un trădător al poporului său şi al familiei sale. Dacă emanciparea evreilor ar deveni vreodată incompatibilă cu naţionalismul lor, atunci evreul va trebui să renunţe la emancipare... Evreul trebuie să fie mai presus de toate, un evreu patriot." [10]*

Sunt de acord cu ideile naţionaliste ale lui Hess, făcând însă precizarea că soarele străluceşte la fel pentru toată lumea. Eu unul mă declar pentru orice fel de patriotism: al evreilor, al arabilor, al germanilor, al ruşilor, al americanilor. Patriotismul ca virtute înseamnă promovarea prosperităţii economice, politice, spirituale şi religioase a naţiunii respective, cu condiţia ca aceasta să se desfăşoare în cadrul unor relaţii de prietenie şi colaborare cu celelalte naţiuni. Dar patriotismul evreiesc al unui revoluţionar socialist care tăgăduieşte patriotismul celorlalte naţiuni este extrem de suspect. Se pare că acesta ar ţine de un plan diabolic menit să provoace ura tuturor celorlalte popoare împotriva evreilor.

Chiar dacă n-aş fi evreu şi aş afla că evreii acceptă patriotismul exclusivist al lui Hess, tot m-aş opune unei astfel de atitudini.

Lupta dintre rase teoretizată de Hess este tot atât de falsă ca şi lupta dintre clase pe care a propagat-o.

Hess nu a renunţat la socialism în favoarea acestei forme de sionism. După ce a scris *Roma şi Ierusalimul*, el a

continuat să activeze în mişcarea socialistă mondială.

Hess nu îşi formulează foarte clar ideile; de aceea este greu să i le evaluăm. Este suficient însă să aflăm că, după părerea lui Hess, "creştinii Îl văd pe Isus ca pe un evreu sfânt care a devenit păgân",[11] sau că "astăzi noi năzuim la o mântuire mult mai cuprinzătoare decât aceea pe care creştinismul a fost în stare să ne-o ofere"[12]. Din *Catehismul roşu* reiese că această mântuire mult mai cuprinzătoare este revoluţia socialistă.

Am mai putea adăuga că ideologia lui Hess nu reprezintă doar întâiul izvor al marxismului şi prima manifestare de sionism satanic, ci şi germenele teologiei eliberatoare susţinute în mod curent de Consiliul Mondial al Bisericilor şi de catolicism. Unul şi acelaşi om, aproape un anonim, a fost exponentul a trei mişcări satanice: comunismul, ramura rasistă, bazată pe ură a Sionismului şi teologia eliberatoare.

Nimeni nu poate fi creştin dacă îi urăşte pe evrei. Isus a fost evreu, ca şi fecioara Maria şi toţi apostolii. Biblia este evreiască. Domnul a spus: "*Mântuirea vine de la Iudei*" (Ioan 4:22). Hess glorifică însă poporul evreu de parcă ar dori cu bună ştiinţă să provoace o violentă reacţie antisemită din partea celorlalte popoare. El a afirmat că religia lui a fost aceea a revoluţiei socialiste. Pentru el, preoţii tuturor celorlalte religii sunt nişte şarlatani. Revoluţia este singura religie pentru care Hess are o înaltă consideraţie.

El scrie:

> *"Religia noastră (a evreilor) are ca punct de plecare entuziasmul unei rase care de la apariţia ei pe scena istoriei a intuit sensul în care va evolua omenirea, presimţind venirea acelor vremuri mesianice în care spiritul uman îşi va afla împlinirea nu numai la nivel individual, sau într-un mod fragmentar ci la scara instituţiilor sociale ale întregii omeniri."[13]*

Aceste vremuri pe care Hess le numeşte "mesianice" sunt cele ale victoriei revoluţiei socialiste mondiale. A

considera că religia evreilor ar avea ca punct de plecare ideea de revoluţie socialistă ateistă este o glumă de prost gust şi o jignire la adresa poporului evreu.

Hess se exprimă de multe ori în termeni religioşi, fără a crede însă în Dumnezeu. El susţine că „Dumnezeul nostru nu este nimic altceva decât specia umană unită în dragoste.”[14] Cum se poate realiza această unitate? Prin revoluţia socialistă în care zeci de milioane de oameni (pe care Hess pretinde că îi iubeşte atât de mult) aveau să fie torturaţi şi ucişi.

Hess nu ascunde câtuşi de puţin faptul că nu acceptă nici Împărăţia lui Dumnezeu, nici guvernările pământeşti, considerându-le deopotrivă tiranice. Nu există nimic bun în nici o religie, exceptând-o pe aceea a revoluţiei socialiste.

> *„Este inutil să-i ridici pe oameni la nivelul adevăratei libertăţi şi să-i faci să se împărtăşească din bucuriile existenţei, atâta vreme cât nu-i eliberezi din sclavia spirituală, adică de sub influenţa religiei” [15].*

Hess vorbeşte şi despre “absolutismul tiranilor din cer şi de pe pământ faţă de sclavi.” [16]

Nu putem înţelege dedesubturile satanice ale comunismului dacă nu vom afla ce fel de om a fost Moses Hess, cel care a exercitat o influenţă hotărâtoare asupra lui Marx şi Engels, organizând împreună cu ei şi cu Bakunin Internaţionala I. Nu-l putem înţelege pe Marx dacă nu vom cunoaşte modul de a gândi al lui Hess, pentru că Hess este cel care l-a “convertit” pe Marx la socialism.

Citez încă o dată cuvintele lui Marx:

> *“Cuvintele învăţăturii mele sunt încâlcite într-o dezordine diabolică, încât oricine poate înţelege exact ceea ce doreşte să înţeleagă.”*

Acesta este stilul lui Marx. Scrierile lui Hess sunt de o încâlcire mai diabolică, greu de descifrat; totuşi ele trebuie analizate pentru a putea stabili legăturile dintre marxism şi

satanism.

Prima carte a lui Hess s-a numit *Sfânta familie a omenirii*. El a considerat-o “o lucrare a Duhului Sfânt al adevărului”[17], afirmând în continuare că aşa cum Fiul lui Dumnezeu i-a eliberat pe oameni din propria lor sclavie, tot astfel Hess îi va elibera din robia lor politică. “Eu sunt chemat să mărturisesc pentru lumină, la fel cum a fost chemat Ioan.” [18]

Pe atunci Marx, care încă se mai opunea socialismului şi încă nu îl cunoscuse personal pe Hess, începuse să scrie o carte polemică la adresa lui. Din motive necunoscute, această carte a rămas neterminată. Mai târziu, Marx a devenit discipolul lui Hess[19].

După cum am arătat mai înainte, scopul declarat al lui Hess era de a da o ultimă lovitură religiei medievale şi de a răvăşi sufletele oamenilor. În prefaţa cărţii sale, *Judecata din urmă*, el îşi exprimă satisfacţia pentru că filozoful german Kant l-ar fi “decapitat pe bătrânul Tată Iehova, împreună cu întreaga sa sfântă familie.”[20] (Hess îşi exprimă, de fapt, propriile sale idei în numele marelui filozof. Kant nu a avut aceste intenţii de “decapitare” a lui Dumnezeu. El a susţinut contrariul: „A trebuit să limitez cunoaşterea pentru a face loc credinţei.”)[21]

Hess consideră că religia evreilor şi cea a creştinilor sunt “moarte” [22], ceea ce nu-l împiedică însă să vorbească în cartea sa, *Roma şi Ierusalim*, despre “scrierile noastre sfinte”, “sfânta limbă a părinţilor noştri”, “cultul nostru”, “legile divine”, “căile Providenţei” şi “viaţa evlavioasă”[23].

Aceste contradicţii nu se explică prin schimbarea convingerilor lui Hess pe parcursul diferitelor etape ale vieţii sale. În cartea sa pseudonaţionalistă el declară că nu-şi reneagă activitatea ateistă din trecut. Aceasta este o dovadă de cultivare cu bună ştiinţă a “încâlcirii diabolice” [24].

Hess a fost evreu şi unul din precursorii sionismului. Pentru că Hess, Marx şi alţii ca ei au fost evrei, comunismul este considerat de unii oameni ca o conspiraţie evreiască. Să nu uităm însă că Marx este şi autorul unei cărţi

antisemite, dovadă că şi în această privinţă a fost călăuzit îndeaproape de Hess.

Iată ce scrie Hess, ("sionistul" care altădată îi glorificase pe evrei), în cartea sa intitulată *Despre sistemul monetar*:

> *„Evreii, care de-a lungul istoriei naturale a lumii animale şi sociale au avut rolul de a aduce omenirea la stadiul de animal sălbatic, s-au achitat foarte bine de această misiune. Misterul Iudaismului şi al Creştinismului s-a revelat în iudeo-creştinismul modern. Misterul sângelui lui Cristos ca şi cel al adoraţiei sângelui de către evreii din vechime se dezvăluie aici ca mister al animalului de pradă." [25]*

Nu vă neliniştiţi dacă nu pricepeţi înţelesul acestor cuvinte. Ele au fost scrise înadins într-o "încâlceală diabolică", din care se desprinde însă foarte clar ura faţă de poporul evreu. Uneori Hess este un evreu rasist, alteori - antisemit, atitudinea lui variind în funcţie de cerinţele duhului care i-a inspirat scrierile şi pe care el îl consideră "sfânt".

Hess ar fi putut fi un bun profesor de rasism chiar şi pentru Hitler. El, care l-a învăţat pe Marx că importanţa claselor sociale este prioritară, a susţinut însă şi teza conform căreia: "Viaţa este produsul nemijlocit al rasei"[26]. Ca şi religiile, concepţiile şi instituţiile sociale sunt creaţii tipice şi originale ale rasei. În spatele problemelor referitoare la naţionalităţi şi a libertăţii individuale persistă chestiunea rasei. Întreaga istorie a fost marcată de lupta dintre rasele omeneşti şi dintre clasele sociale. Cea mai importantă este lupta dintre rase; lupta dintre clase se situează pe locul al doilea[27].

Care este cheia succesului atâtor idei contradictorii?

> *"«Voi scoate sabia împotriva tuturor cetăţenilor care se opun elanului muncitoresc», declară Hess într-o scrisoare către Lasalle." [28]*

Marx va face afirmaţii asemănătoare:

> *“Violenţa este moaşa cu ajutorul căreia noua societate ia naştere din pântecul celei vechi.” [29]*

Suntem şi reprezentăm acele idei cu care ne hrănim. Marx s-a hrănit cu idei satanice; de aceea a formulat o doctrină satanică.

Organizaţia Iadul

Comuniştii obişnuiesc să înfiinţeze organizaţii de bază. Până acum am încercat să demonstrez că mişcările comuniste înseşi reprezintă, de fapt, organizaţii de bază ale ocultismului satanic - ceea ce ar putea explica eşecul de până acum al tuturor încercărilor politice, economice, militare şi culturale de a combate comunismul. Pentru a fi eficiente, mijloacele de luptă împotriva Satanei nu trebuie să fie de natură carnală, materială, ci spirituală; altminteri, în timp ce una din organizaţiile de bază ale satanismului - de pildă, nazismul - este înfrântă, va lua naştere alta, mai viguroasă...

Himmler, ministrul de interne al Germaniei naziste, îşi închipuia că este reîncarnarea regelui Henric Păsărarul. El credea că poate folosi puterile oculte în folosul armatei naziste[30]. Mulţi dintre liderii nazişti nu erau străini de practicarea magiei negre.

Ceea ce era o simplă presupunere la prima editare a acestei cărţi, este acum un fapt dovedit. Dovada a fost furnizată chiar de către comunişti. Povestea începe cu cazul Netceaev - care l-a inspirat pe Dostoievski să scrie celebrul său roman *Demonii*.

Netceaev, “superbul tânăr fanatic” [31], după cum îl numea Bakunin, a scris *Catehismul revoluţionarului* - reprezentând statutul organizaţiei ruseşti „Răzbunarea poporului” (înfiinţată aproximativ în anul 1870). Scopul acestei organizaţii a fost formulat astfel:

“Cauza noastră este înfricoşătoare, desăvârşită, universală şi necruţătoare... Să ne unim cu brutele şi criminalii - singurii şi adevăraţii revoluţionari din Rusia.'' [32]

Cel dintâi om ucis de organizaţia lui Netceaev a fost chiar unul din membrii fondatori care a îndrăznit să critice conducerea organizaţiei. Orice critică era interzisă.

Netceaev plănuia o împărţire inechitabilă a omenirii:

“O zecime din omenire se bucură de libertatea personală şi are drepturi nelimitate asupra celorlalte nouă zecimi care trebuie să-şi piardă personalitatea şi să devină un fel de turmă.” [33]

„Fiecare membru al societăţii îl va spiona pe celălalt şi va fi obligat să-l denunţe... Toţi sunt sclavi şi egali între ei în sclavie.” [34]

Netceaev scrie în *Catehismul* său:

“Un revoluţionar trebuie să se infiltreze pretutindeni, atât în clasele superioare ale societăţii cât şi în cele inferioare... în biserici... printre literaţi.”

Discipolul său, Peter Verhovensky, comenta:

„Am devenit deja foarte puternici. Juraţii care-i absolvă pe criminali sunt în întregime ai noştri. Avocaţii care tremură în tribunale de teamă să nu fie consideraţi prea liberali, sunt ai noştri. Avem oameni din administraţie, oameni de litere, suntem mulţi, foarte mulţi, iar ei habar n-au că ne aparţin.” [35]

Pe baza unui astfel de program s-a înfiinţat o organizaţie cu un nume impresionant: “Liga revoluţionară mondială”. Statutul ei a fost semnat de Netceaev şi de Bakunin -

colaboratori apropiaţi ai lui Marx[36]. La început, din Ligă făceau parte doar câţiva oameni. Ducele revoluţionar Peter Dolgorukov scria la 31 octombrie 1862:

> *„La Londra, l-am întâlnit pe Kelsiev (care făcea parte din organizaţia mai sus menţionată), un om îngust la minte, dar de nădejde, cumplit de fanatic, cu o figură efeminată. Kelsiev mi s-a adresat cu blândeţe, spunându-mi binevoitor: "De vreme ce trebuie s-o facem, de ce să nu ucidem dacă ne este de folos?" De când a venit Bakunin în Anglia, pe toţi aceşti londonezi îi auzi tot timpul vorbind despre "a arde din temelii", "a asasina ", "a tăia în bucăţi"."*

În 1869, la Geneva, Netceaev a redactat o proclamaţie în care, referindu-se la omul care l-a împuşcat pe împăratul Alexandru al II-lea, avertizează:

> *"Trebuie să înţelegem că, ceea ce a făcut Karakazo n-a fost decât un început. Da, acesta a fost prologul. Să luăm aminte că drama propriu-zisă va începe foarte curând." [37]*

Într-o altă proclamaţie, se afirmă:

> *"În curând va veni ziua în care vom arbora marele drapel al viitorului, Drapelul Roşu, şi vom asalta într-un mare iureş palatul imperial...*
> *Vom striga: «Puneţi mâna pe topoare!» şi apoi îi vom ucide pe oamenii împăratului. Fără milă! Ucideţi în locurile publice, dacă aceşti ticăloşi îndrăznesc să pătrundă acolo, în case, în sate...*
> *Nu uitaţi că toţi cei care nu vor fi de acord cu voi, vor fi împotriva voastră. Oricine este împotriva voastră, este duşmanul vostru şi trebuie să-i distrugem pe aceşti duşmani prin orice mijloace." [38]*

În 1872, a fost înfiinţată o societate revoluţionară, cu un

nume banal: “Organizaţia”, al cărei nucleu strict secret purta însă numele înfiorător: “Iadul”. Timp de peste un secol, diverse alte organizaţii, care şi-au schimbat în mod permanent numele, au preluat obiectivele acestei societăţi, despre a cărei existenţă nu ştia însă nimeni din afara ei.

Istoricii sovietici nu au îndrăznit să scrie despre activitatea “Iadului” - organizaţie premergătoare Partidului Comunist din Uniunea Sovietică - decât în anul 1965, la 93 de ani după înfiinţarea acestei organizaţii.

În *Revoluţionarul ilegalist* din Rusia, E. S. Vilenska scrie:

> *“«Iadul» era numele nucleului organizaţiei secrete care exercita teroarea nu numai împotriva monarhiei, ci - prin funcţiile represive deţinute - chiar faţă de membrii organizaţiei secrete “ [39]*

În *Cernâşevski* sau *Neceaev* [40] se menţionează faptul că unul dintre membrii “Iadului” s-a oferit să-şi otrăvească propriul său tată pentru a-i dărui organizaţiei din care făcea parte moştenirea dobândită pe această cale.

Cernâşevski, care, de asemenea, făcea parte din această organizaţie, a scris:.

> *“Voi lua parte la revoluţie; nu mi-e frică de mizerie, de beţivii cu bâte, de măcel. Nu ne pasă dacă va trebui să curgă sânge de trei ori mai mult decât în timpul revoluţiei franceze. Ce contează dacă va trebui să ucidem o sută de mii de chiaburi?” [41]*

Iată câteva din obiectivele fundamentale ale organizaţiei satanice:

> *„Mistificarea este cel mai eficient mijloc, dacă nu chiar singurul, de a-i determina pe oameni să facă o revoluţie.*
> *Este suficient să ucizi câteva milioane de oameni şi angrenajul revoluţiei va fi pus în mişcare.*
> *Idealul nostru este înfricoşător, desăvârşit, universal*

şi necruţător. “

Şi iarăşi:

“Omenirea trebuie să fie împărţită inegal; o zecime din omenire se bucură de libertate personală şi are drepturi nelimitate asupra celorlalte nouă zecimi care trebuie să-şi piardă personalitatea şi să devină un fel de turmă.“ [42]

În aceste scrieri este frecvent folosită sintagma “nu ne temem”. Un exemplu reprezentativ este următoarea proclamaţie:

„Nu ne temem dacă ne va fi dat să aflăm că pentru a răsturna actuala ordine socială e nevoie să vărsăm de trei ori mai mult sânge decât iacobinii (revoluţionarii francezi) - în Revoluţia din 1790... Dacă pentru realizarea obiectivelor noastre va trebui să căsăpim o sută de mii de moşieri, nu ne vom teme s-o facem.“ [43]

De fapt, numărul victimelor a fost mult mai mare. În Memorii din al doilea război mondial, Churchill declară că Stalin i-a mărturisit că în Uniunea Sovietică au murit de pe urma colectivizării zece milioane de oameni.

Ceea ce trebuie reţinut în primul rând este că abia după un răstimp de o sută de ani, comuniştii au mărturisit că la începutul comunismului a existat o anumită organizaţie numită “Iadul”. De ce tocmai “Iadul”? De ce nu Societatea pentru ajutorarea săracilor sau pentru ajutorul omenirii? De ce accentul este pus în mod special pe iad?

Astăzi comuniştii sunt mai precauţi. Dar la început, însuşi numele organizaţiei lor demonstra că adevăratul lor scop era de a câştiga şi pecetlui cât mai multe suflete omeneşti pentru osânda veşnică.

Originoform

Poliţia politică secretă din Uniunea Sovietică a creat un organism uriaş cu scopul de a distruge bisericile din întreaga lume. Obiectivul prioritar era de a anihila sau de a diminua adversitatea faţă de comunism a diferitelor religii. În plus, se încearcă racolarea reprezentanţilor bisericii, ca prin intermediul şi prestigiul preoţilor, masele de credincioşi să fie sensibilizate la ideologia comunistă. Numele acestui departament este “Originoform”. Reţeaua are ramificaţii secrete în fiecare ţară şi în fiecare organizaţie religioasă importantă.

Este lesne de înţeles că primele vizate sunt organizaţiile anticomuniste şi misiunile creştine care activează în spatele Cortinei de Fier. Agenţii provocatori şi propagandiştii comunişti se infiltrează înăuntrul bisericilor şi misiunilor creştine cu scopul de a-i dezarma ideologic pe cei ce cred în Dumnezeu.

Primul director al acestei organizaţii, Vasilii Gorelov, fusese mai înainte preot ortodox - apostol din stirpea lui Iuda. Sediul central al organizaţiei se află în Varşovia. Actualul ei conducător se numeşte Theodor Kasky.

În oraşul Feodosia se află centrul de instruire al agenţilor care urmează a fi trimişi în ţările latine, iar la Moscova sunt instruiţi agenţii pentru America de Nord. Agenţii pentru Anglia, Olanda, Scandinavia sunt instruiţi la Siguel (Letonia), iar cei pentru ţările musulmane la Constanţa (România).

În aceste şcoli se pregătesc falşi pastori şi preoţi, falşi imami (preoţi musulmani), falşi rabini. Fiecare dintre aceştia trebuie să cunoască temeinic religia respectivă. Unii dintre ei, pozând în persecutaţi, cer protecţia bisericilor sau a misiunilor creştine.

Un comunist italian pe nume Tondi, după ce a absolvit şcoala “Lenin” din Moscova, a fost instruit de Partidul Comunist pentru a se înscrie în ordinul iezuiţilor; mai târziu a ajuns secretarul lui Papa Paul al VI-lea. Adevărata sa

identitate a fost descoperită, iar astăzi el declară public că este comunist şi că s-a căsătorit cu o comunistă.

Continuă încă să activeze în cadrul Partidului Comunist, ocupându-se tot de probleme religioase, şi susţine că Papa l-ar fi iertat [44].

Capitolul VIII

ÎNGERI DE LUMINĂ

Liturghia satanică

Dr. Lawrence Pazder, în cartea sa *Michele îşi aduce aminte* [1], reproduce textual cuvintele rostite în timpul unei liturghii satanice secrete, obţinute prin metoda analizei regresive de la o pacientă care a luat parte la un astfel de ritual cu douăzeci de ani în urmă.

Satan apare în timpul liturghiei şi rosteşte următoarele cuvinte:

Ieşind din întuneric şi din focul cel roşu
Un om se întoarce dintre morţii cei vii;
Eu merg pe pământ numai noaptea,
Eu fac să ardă numai lumina.
Eu merg acolo unde toţi se tem;
Eu merg şi-i găsesc pe cei rătăciţi.
Toate forţele întunericului sunt ale mele.

Închide lumina, fă întuneric!

Evident că rolul lui Satan este interpretat de marele preot al sectei respective. Apoi Satan ia Biblia în mână şi spune:

Nici un ochi nu poate vedea ce a spus această carte
Ceea ce este scris în ea este mort.
Nici un ochi nu poate vedea, nici măcar un prieten.
În cele din urmă, cărţile sunt ale mele.
Poţi scrie toată ziua, poţi scrie toată noaptea,
Dar scrisul nu va aduce lumină.

O voi arde în întregime, o voi face neagră.
Voi arde toate cuvintele voastre de la primul până la ultimul.
Voi arde fiecare pagină, voi mânca fiecare cuvânt
Şi apoi îl voi scuipa ca să nu mai fie niciodată auzit.
Focul va creşte, ochii lor vor vedea.
Cartea cuvintelor nu poate sta în faţa mea.
Când vor îmbătrâni vor şti şi vor spune.
Singura putere vine din Iad.

Matei, Marcu, Luca şi Ioan
Aruncaţi în flăcări şi s-a terminat cu ei.
Cuvintele lor erau minciuni,
Copiii mei vor vedea.
În foc cuvintele lor mor.
Singurul lucru adevărat rămas prin foc
Este lumina cu ajutorul căreia mă vedeţi.

Mă voi întoarce, aşteptaţi şi veţi vedea.
Mă voi întoarce să iau lumea pentru mine.
Tot ce a trecut trebuie să se reîntoarcă.
Eu am fost aruncat, dar eu pot rezista în foc.
Întoarceţi-vă, copiii mei, întoarceţi-vă!
Atingeţi fiecare bucată de pământ.
Atingeţi pe oricine puteţi.
Faceţi o fiară din fiecare om.

Apoi toţi participanţii încep să cânte:

Este timpul să se schimbe din negru în roşu.
Este timpul să se schimbe din viu în mort.
Prinţul întunericului...
Ajută-ne să sărbătorim banchetul
Fiarei care va veni.

Satan vorbeşte din nou:

Cel sfânt, cel Preaînalt

Ha, nu după mult timp, foarte curând voi fi eu.
Mi-am pus capcanele în toate ţările pe care le vedeţi,
Aşteptând ca acestea să se prăbuşească.
Bani, numere şi puterea urii,
Acestea sunt lucrurile pe care mă bizuiesc.
Numerele oamenilor - atât de mulţi, şi fiecare atât de mic,
Dar, cu atât de mulţi bani, cel mic devine mare.

Friederich Nietzsche, în cea de-a patra parte a cărţii sale *Aşa grăit-a Zarathustra*, sub titlul «Înviere» oferă cititorilor textul unei alte liturghii satanice, compuse într-un spirit asemănător celei prezentate mai înainte [2].

Este atât de dureroasă constatarea că liturghiile satanice au ajuns să pătrundă în viaţa mai multor americani şi îndeosebi în viaţa copiilor [3].

“Satan, Satan, Satan. El este Dumnezeu, el este Dumnezeu, el este Dumnezeu.” Aceste blasfemii se ascund în textele unei părţi a muzicii rock pe care tinerii o ascultă la ora actuală, fără a recepta conştienţi mesajul ei satanic. În cazul acesta, muzica este camuflajul liric în care se ascunde capcana cuvintelor.

Anumite grupuri rock folosesc acest procedeu. Discul de mare succes al formaţiei Led Zepelin, intitulat “Scara spre cer”, al cărui text, după cum se ştie, este destul de simplist ascunde următorul mesaj: “Cânt pentru că trăiesc cu Satan.” Într-un alt cântec se spune: “M-am hotărât să fumez marijuana.” Adresându-se subconştientului, sugestia exercită asupra noastră o influenţă mai mare (deci mai periculoasă) decât ideile conştient receptate.

Astăzi, liturghiile satanice sunt foarte rar oficiate în public. În biografia consacrată lui Fouché, Ştefan Zweig descrie un asemenea ritual care a avut loc în văzul lumii în oraşul Lyon, în timpul revoluţiei franceze, în cinstea unui revoluţionar ucis, pe nume Chalier. În acea zi crucile au fost smulse de pe toate altarele, iar preoţilor li s-au confiscat odăjdiile. O uriaşă mulţime de oameni a coborât în piaţă purtând bustul revoluţionarului ucis. La această ceremonie

au participat trei proconsuli pentru a cinsti memoria lui Chalier - “dumnezeul - mântuitor care a murit pentru poporul său”.

Oamenii ţineau în mâini potire, icoane şi alte obiecte de uz liturgic. În urma lor venea un asin care purta pe cap mitra episcopală. De coada lui era legată o cruce şi o Biblie.

La sfârşit, Evanghelia, cărţile de rugăciune şi icoanele au fost aruncate în flăcări. Măgarului i s-a dat să bea din potirul de împărtăşanie ca răsplată pentru participarea lui la acest ritual. Bustul lui Chalier a fost aşezat pe un altar în locul icoanei lui Cristos, făcută ţăndări. Zeci de răspopiţi catolici au luat parte la ceremonie.

În amintirea acestui eveniment a fost imprimată o medalie. Ceremoniile secrete satanice nu se desfăşoară sub aceeaşi formă, dar fondul lor este acelaşi.

Revista sovietică *Iunii Kommunist* descrie cu lux de amănunte o liturghie satanică în care pâinea şi vinul amestecate cu excremente şi cu lacrimile obţinute prin tăierea ochiului unui cocoş viu, s-ar “transubstanţia” - chipurile - în trupul şi sângele lui Lucifer.

În timpul ceremoniei, cuvintele din textul liturghiei sunt citite invers, de la sfârşit spre început, aşa cum se procedează în riturile satanice. Apoi, între Satan şi adoratorii lui se încheie un pact care cuprinde următoarele clauze: lepădarea de credinţa creştină; rebotezarea în numele Diavolului, cu schimbarea numelui; renegarea naşilor şi înlocuirea lor cu protectori din partea Satanei; dăruirea câtorva veşminte personale Satanei; depunerea - în interiorul cercului magic - a jurământului de credinţă faţă de Satana;

Înscrierea numelui neofitului în «*Cartea morţii*» - în semn de negare a «*Cărţii vieţii lui Cristos*»; promisiunea de a-i aduce Diavolului ca ofrandă pe proprii tăi copii, de a-i face daruri şi de a săvârşi acele fapte care sunt pe placul său; jurământul de a nu divulga secretele de la întâlnirea vrăjitoarelor şi de a înjosi religia creştină.

De ce comuniştii extrag astfel de precepte din vechile cărţi de demonologie, recomandându-le apoi tinerilor ca pe

o hrană substanţială a spiritului? Asta e tot ce are de oferit marxismul pentru spiritul omului?

În continuare, revista comunistă menţionează:

> *“În această demonică anti-creaţie, care pe dinafară seamănă foarte mult cu lumea noastră, omul trebuie să răsplătească prin rău fiecare succes din viaţa sa.”*

Apoi, afirmă cu neruşinare de parcă ar cita deviza satanismului: “Satan nu este duşmanul omului. El este Viaţă, Dragoste, Lumină.”

În încheierea articolului sunt citate cuvintele lui Uspenskii, exprimând speranţele comuniştilor:

> *“Unele idei pătrund până în cele mai tainice unghere ale sufletului nostru, punându-şi amprenta pentru totdeauna... Urmele lăsate de aceste idei vor otrăvi viaţa.“ [4]*

Acest articol insidios este redactat sub forma unei informări obiective, dar mobilul său subtil este de a stârni curiozitatea morbidă a cititorului, conducând la efecte dezastruoase pe plan spiritual.

În timpul ceremoniei de iniţiere în al treilea grad al bisericii sataniste, cel iniţiat trebuie să jure: “Voi face întotdeauna numai ceea ce vreau eu.” Cu alte cuvinte, nu există nici o autoritate superioară eului păcătos. Aceasta este o negare făţişă a poruncii lui Dumnezeu: *„...să nu urmaţi după poftele inimilor voastre şi după poftele ochilor voştri, ca să vă lăsaţi târâţi la curvie”* (Numeri 15:39).

Marxiştii fac apel la cele mai josnice sentimente, stârnind în suflete ura faţă de cei bogaţi şi îndemnându-i pe oameni la violenţă împotriva oricui. “Răul face istoria”, scria Marx, căruia i-a revenit un rol hotărâtor în determinarea istoriei.

Revoluţiile nu duc la triumful dragostei ci, mai degrabă, la mania de a ucide. În revoluţiile din Rusia şi din China, după uciderea a zeci de milioane de nevinovaţi, comuniştii nu s-au mai putut opri şi au început să se omoare unii pe

alţii.

Este oare totul permis?

Închinarea la Diavolul este foarte veche, mai veche chiar decât creştinismul. Nu este exclus ca profetul Isaia să fi avut în vedere acest aspect, atunci când a scris: *„Noi rătăceam cu toţii ca nişte oi, fiecare îşi vedea de drumul lui, dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor”* (Isaia 53:6).

Adevăratul sentiment religios se situează la antipodul exaltării eului. Anumiţi rabini (aparţinând sectelor haside) nu pronunţă niciodată cuvântul “eu” deoarece consideră că acest pronume îi aparţine în exclusivitate lui Dumnezeu. Voinţa care se exprimă prin rostirea acestui cuvânt poate influenţa negativ comportamentul omului.

Dimpotrivă, atunci când un bărbat sau o femeie primesc iniţierea satanistă de gradul VII, aceştia jură că se vor călăuzi în viaţă, după principiul: “Nimic nu este adevărat şi totul este permis”. Odată, Marx a fost întrebat de fiica lui: “Care este principiul tău favorit?”, la care el a răspuns: “Să mă îndoiesc de orice.”[5]

În *Manifestul Partidului Comunist*, Marx a afirmat că urmărea nu numai abolirea tuturor religiilor, ci şi a oricărei morale - ceea ce va face ca totul să fie permis.

Am citit îngrozit principiul iniţierii satanice de gradul VII, afişat pe zidurile Universităţii din Paris în timpul convulsiilor sociale din 1968; era redus la formula: “Este interzis să interzici” consecinţa firească a devizei “Nimic nu este adevărat şi totul este permis.”

Evident, tinerii nu-şi dăduseră seama de absurditatea acestei interdicţii. Dacă este interzis să interzici, trebuie să fie interzisă şi interdicţia de a interzice.

Iar dacă totul este permis, înseamnă că este permisă şi interdicţia.

Tinerii cred că libertatea constă în negarea oricărei interdicţii. Marxiştii ştiu mai bine acest lucru. Pentru ei,

această definiţie a libertăţii înseamnă că este interzis să interzici dictaturile inumane din China comunistă şi din Uniunea Sovietică.

Dostoievski deja avertizase: “Dacă Dumnezeu nu există, înseamnă că totul este permis.” Dacă nu există Dumnezeu, înseamnă că toate instinctele noastre sunt descătuşate. Expresia fundamentală a acestui gen de libertate este rară. Oricine este liber (în această accepţie) să considere libertatea ca pe o slăbiciune sufletească. Engels spunea: “Dragostea universală este o absurditate.” Gânditorul anarhist Max Stirner, autorul cărţii *Eul şi proprietatea sa* şi unul dintre prietenii lui Marx, a scris: “Sunt legitim îndreptăţit să fac orice lucru pe care îl pot face.”

Comunismul este o posedare demonică colectivă. În *Arhipelagul Gulag*, Soljeniţân descrie câteva din efectele îngrozitoare ale comunismului, înregistrate în sufletele şi în vieţile oamenilor.

Mitul lui Marx

Permiteţi-mi să vă spun încă o dată că îmi dau foarte bine seama de faptul că argumentele mele de până acum pot fi considerate doar ca nişte dovezi indirecte. Dar ceea ce am scris este suficient pentru a demonstra că tot ce spun marxiştii despre Karl Marx nu este altceva decât un mit. Marx nu este câtuşi de puţin îngrijorat de sărăcia în care trăiesc tovarăşii săi, pentru care revoluţia este ultima soluţie...

El nu i-a iubit niciodată pe muncitori, considerându-i „într-o ureche”, “proşti”, “măgari”, “ticăloşi”, exprimându-se chiar obscen la adresa lor. Nu i-a iubit nici pe tovarăşii săi de luptă pentru cauza comunismului. Lui Freilligrath îi spunea “Porcul” [6], pe Lasalle îl numea “evreu negru” [7], iar pe Bakunin îl considera “o nulitate de teoretician” [8].

Locotenentul Cekov, luptător în revoluţia din 1848 şi unul dintre tovarăşii de băutură ai lui Marx, mărturisea că narcisismul lui Marx devorase tot ce fusese bun în sufletul

său.

Cu siguranţă că Marx nu-i iubea pe oameni.

Giuseppe Mazzini, care îl cunoştea foarte bine pe Marx, scrie despre el că “avea un spirit destructiv. În inima lui nutrea mai degrabă ură decât dragoste faţă de oameni.” [9]

Massini era un “carbonar”. Această organizaţie (înfiinţată în anul 1815 de genovezul francmason Maghella) declara că principalul ei scop, “conform năzuinţelor lui Voltaire şi obiectivelor Revoluţiei franceze, era desfiinţarea religiei catolice şi, în cele din urmă, a creştinismului.” La început, mişcarea carbonarilor s-a manifestat doar în interiorul Italiei dar, ulterior, a căpătat o mai largă orientare europeană.

Deşi l-a criticat pe Marx, Massini a rămas în continuare prieten cu el. *Enciclopedia iudaică* menţionează faptul că celor doi li s-a trasat sarcina de a pregăti discursul şi organizarea Primei Internaţionale; ceea ce înseamnă că cine se aseamănă se adună, chiar dacă cei doi se criticau reciproc.

Nu cunosc nici o mărturie din partea contemporanilor lui Marx care să infirme aprecierile făcute de Massini la adresa lui. Dragostea lui Marx faţă de oameni este un mit creat numai după moartea acestuia.

De fapt, citatul favorit al lui Marx era acest fragment din versurile lui G. Werth: “Nu este nimic mai plăcut pe lume decât să-i muști pe duşmanii tăi.” Marx a afirmat deschis: “Suntem neîndurători. Nu cerem nici un pic de îndurare. Când va veni rândul nostru, nu vom evita terorismul.”

E greu de crezut că astfel de afirmaţii ar putea constitui expresia dragostei faţă de oameni.

Marx nu a urât religia pentru că aceasta ar fi stat în calea realizării fericirii oamenilor. Dimpotrivă, el dorea ca oamenii să se chinuie atât pe lumea aceasta cât şi în cealaltă, toată veşnicia. Acesta era “idealul” său. După cum a mărturisit, ţelul său era distrugerea religiei. Socialismul, cauza proletariatului, umanismul - nu erau decât nişte pretexte.

După ce a terminat de citit cartea lui Charles Darwin, *Originea speciilor*, Marx i-a trimis o scrisoare lui Lassalle

mărturisindu-i bucuria că cel puţin în domeniul ştiinţelor naturale, lui Dumnezeu I s-a dat “lovitura de graţie.”[10] Atunci, care să fi fost ideea predominantă din gândirea lui Marx? Să fi fost oare frământat din pricina condiţiilor mizerabile de trai ale proletariatului? Dacă ar fi aşa, atunci în ce ar mai consta valoarea atribuită de Marx teoriei lui Darwin? Singurul răspuns acceptabil este că Marx, înainte de toate, a fost preocupat de distrugerea religiei.

Lupta pentru binele clasei muncitoare era o aparenţă. Acolo unde proletariatul nu se ridică la luptă în numele “idealului” socialist, marxiştii vor exploata diferenţele dintre rase sau aşa numita prăpastie dintre generaţii. Pentru ei principalul obiectiv îl constituie distrugerea religiei.

Marx credea în iad. Programul său, ideea care l-a călăuzit şi l-a însufleţit de-a lungul vieţii a fost de a-i trimite pe oameni în iad.

Robin Goodfellow

Marx a scris:

> *“În neliniştea care a cuprins clasa de mijloc, aristocraţia şi profeţii reacţionarismului se simte prezenţa vajnicului nostru prieten, Robin Goodfellow, bătrâna cârtiţă care poate săpa la temelia lucrurilor atât de repede - revoluţia.“ [11]*

Cei care au studiat opera lui Marx nu au încercat să afle cine anume este acest Robin Goodfellow, viteazul prieten al lui Marx, activând pentru cauza revoluţiei.

În secolul al XVI-lea, evanghelistul William Tydale folosea numele Robin Goodfellow ca pe o denumire a Diavolului[12]. Shakespeare, în *Visul unei nopţi de vară*, îl caracteriza pe acelaşi Robin Goodfellow ca “vicleanul spirit ce-i îndrumă greşit pe cei ce rătăcesc în noapte”[13].

Astfel, conform declaraţiilor lui Marx (părintele

comunismului) iată cine era prietenul său apropiat şi autorul revoluţiei comuniste: un demon.

Mormântul lui Lenin

Isus - revelându-Se sfântului Ioan - a adresat un foarte misterios mesaj bisericii din Pergam (un oraş din Asia Mică): "*Ştiu unde locuieşti; acolo unde este scaunul de domnie al Satanei*" (Apocalipsa 2:13). Pergam era cu siguranţă unul dintre focarele satanismului din acea vreme. Ghidul turistic al Berlinului (ediţia Baedecker) menţionează că altarul lui Zeus din Pergam a fost expus la Muzeul Insulei până în anul 1944. După dezgroparea lui de către arheologii germani, acest altar s-a aflat în plin centru al capitalei naziste în timpul regimului satanic al lui Hitler.

Dar povestea "scaunului de domnie al Satanei" încă nu s-a sfârşit. În ziarul *Svenska Dagbladet* (Stockholm, 27 ianuarie 1948) se relatează că:

1. După cucerirea Berlinului de către armata sovietică, altarul din Pergam a fost luat din Germania şi dus la Moscova. Dimensiunile lui sunt colosale: 127 de picioare lungime, 120 de picioare lăţime şi 40 de picioare înălţime.

În mod surprinzător, altarul nu a fost expus la nici un muzeu sovietic. Atunci, cu ce scop a fost transportat la Moscova?

Am arătat mai înainte că în vârful nomenclaturii sovietice se practicau ritualuri satanice. Să fi fost oare folosit altarul din Pergam în scopuri personale? Sunt multe întrebări la care nu s-a răspuns. Este de ajuns să spunem că obiectele care au o valoare arheologică atât de mare de obicei nu dispar, fiind mândria muzeelor care le deţin.

2. Arhitectul Stjusev a folosit ca model acest altar al Satanei pentru construirea mausoleului lui Lenin, în 1924 [14].

De atunci, mii de cetăţeni sovietici aşteaptă zilnic la rând

pentru a putea vizita acest sanctuar al Satanei în care mumia lui Lenin se află expusă pe un catafalc de onoare. Lideri religioşi din întreaga lume vin să-l omagieze pe “patronul spiritual” al Sovietelor în incinta acestui lăcaş ridicat în cinstea Satanei. Nu trece o zi fără ca în acest loc să nu se depună coroane de flori, în timp ce bisericile creştine din Piaţa Roşie din Moscova au fost transformate de o bună bucată de vreme în muzee.

Domnia lui Satan în Uniunea Sovietică este foarte vizibilă.

Templul satanist din Pergam nu este singurul de acest fel. De ce vorbeşte Isus tocmai despre acest templu care, în perioada aceea, nu era atât de important? Cuvintele Domnului din acest verset sunt mai de grabă profetice, referitoare la nazism şi comunism, în timpul cărora acest altar avea să fie ţinut la loc de cinste.

Capitolul IX

CUI ÎI VOM SLUJI?

Îndemn la acţiune

Această carte a fost scrisă în urma unei documentări. Gânditorii creştini, ca şi alţi oameni de cultură, sunt tentaţi de multe ori să-şi construiască întreaga argumentaţie pornind de la idei preconcepute. Discursul lor nu înaintează doar în măsura în care ei reuşesc să stabilească adevărul. Uneori aceştia sunt înclinaţi să răstălmăcească adevărul sau să exagereze argumentaţia pentru a-şi impune propriul punct de vedere.

Eu nu pretind că aş fi dovedit cu probe incontestabile că Marx a făcut parte dintr-o anumită sectă satanistă, dar cred că faptele şi situaţiile prezentate până acum conduc foarte clar la această concluzie. Există, în mod cert, numeroase date din care reiese influenţa satanică exercitată asupra vieţii şi scrierilor lui Karl Marx dar, în acelaşi timp, trebuie să recunoaştem că lipsesc încă anumite verigi din înlănţuirea logică a dovezilor care să ne permită pronunţarea categorică a unui verdict în această privinţă.

În lupta dusă împotriva comunismului se poate recurge la sancţiuni economice, presiuni politice, ameninţări militare şi propagandă anticomunistă. Biserica trebuie să sprijine toate acele acţiuni laice prin care conştiinţa omenească se angajează în lupta împotriva duşmanilor lui Dumnezeu. Dar Biserica dispune şi de armele ei specifice.

Mitropolitul ucrainean al Bisericii catolice de rit bizantin, contele Andrew Sheptyţky, a cerut ca Roma să hotărască începerea rugăciunilor de exorcizare a comuniştilor, al căror “regim politic nu se poate explica decât printr-o masivă

posedare demonică”.

Isus nu le-a spus ucenicilor Săi să se plângă din cauza dracilor, ci să-i scoată afară din oameni (Matei 10:8). Acest lucru este cu putinţă, dar această carte nu-şi propune să intre în detalii cu privire la acest fel de rugăciune.

Reacţia cititorilor

Primele ediţii ale acestei cărţi au provocat reacţii interesante din partea cititorilor. Mulţi dintre ei au considerat-o ca pe o nouă interpretare a marxismului, indicându-mi surse valoroase pentru o nouă documentare.

Pe de altă parte, o revistă teologică din Olanda a acordat un spaţiu de câteva coloane unui articol în care se încerca minimalizarea importanţei acestei interpretări: “Este posibil ca Marx să nu fi fost străin de practicarea magiei negre - susţinea autorul articolului - dar acest lucru nu este foarte important. Toţi oamenii sunt păcătoşi şi toţi au gânduri necurate. Nu e cazul să ne îngrijorăm din această cauză.”

Este adevărat că toţi oamenii sunt păcătoşi, numai că nu toţi sunt infractori. Toţi suntem păcătoşi, dar unii dintre noi sunt ucigaşi iar alţii judecătorii care, conform legii, pronunţă sentinţa aplicabilă acestor ucigaşi.

Crimele comunismului sunt fără precedent. Care alt sistem politic a ucis şaizeci de milioane de oameni într-o jumătate de secol?[1] Alţi şaizeci de milioane de oameni au fost ucişi în China comunistă. (Unii consideră că cifra victimelor este mult mai mare).

Există diferite grade de culpabilitate a păcătosului şi a criminalului. Dimensiunile crimelor comise de comunişti sunt date de intensitatea cu care s-a exercitat influenţa satanică asupra întemeietorului comunismului modern. Păcatele ieşite din comun ale comunismului ca şi cele ale nazismului sunt într-adevăr satanice.

Am primit şi scrisori de la satanişti care fac apologia propriei lor religii. Iată ce îmi scrie unul dintre aceştia:

“Însăşi Biblia - din pricina dovezilor furnizate chiar de scrierile pe care le conţine - reclamă o apărare a satanismului. Gândiţi-vă la miile de pământeni creaţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu şi - luaţi aminte! - nimiciţi prin foc şi pucioasă (Sodoma şi Gomora) sau printr-o puzderie de plăgi mortale dar mai ales prin potopul care a dus la înecarea întregii populaţii de pe pământ, cu excepţia familiei lui Noe. Dacă toate aceste dezastre au fost provocate de un Domn - Dumnezeu - Iehova al îndurării, cum ar fi procedat oare un Dumnezeu al neîndurării?
Dar nicăieri în Biblie nu se menţionează că Satan ar fi provocat vreodată moartea cuiva. Deci, haideţi să ascultăm şi ce are de spus Satan în această privinţă!”

Acest satanist nu a studiat bine Biblia. Moartea a venit în lume din cauza minciunii prin care Satana a ispitit-o pe Eva să păcătuiască. De asemenea, acest satanist a tras concluzii pripite, căci Dumnezeu încă nu a terminat de lucrat la desăvârşirea creaţiei Sale.

La început, orice pictură este lipsită de sens, reprezentând de cele mai multe ori în acest stadiu doar un urât amestec de linii şi puncte de felurite culori. Lui Leonardo da Vinci i-au trebuit douăzeci de ani pentru ca din acest amestec amorf să ia naştere minunata Mona Lisa. Ca şi artistul, Dumnezeu creează în timp, modelând fiinţele şi distrugându-le pentru a le da o nouă formă. Sămânţa lipsită de frumuseţe şi de miresme moare pentru a deveni astfel o splendidă şi înmiresmată floare. Omizile trebuie să moară pentru a deveni minunaţi fluturi. Dumnezeu le îngăduie oamenilor să treacă prin focul purificator al suferinţelor şi al morţii. Apoteoza creaţiei va fi un cer nou şi un pământ nou pe care va triumfa neprihănirea. Atunci, cei care au ascultat de Satan vor regreta şi vor suferi o întreagă veşnicie.

Isus a răbdat să fie biciuit şi răstignit. Dar cei care doresc să-L cunoască pe Dumnezeu trebuie să privească dincolo de mormânt, la învierea şi înălţarea la cer ale lui Isus. Spre deosebire de această categorie de oameni, duşmanii lui

Isus care au pus la cale uciderea Lui, au contribuit astfel la distrugerea poporului şi a templului lor, pierzându-şi sufletele. Spiritul critic a încercat să-L înţeleagă pe Dumnezeu numai prin intermediul raţiunii, care nu oferă însă calea împăcării cu Creatorul nostru. Dumnezeu nu poate fi înţeles pe cale intelectuală, ci numai dăruindu-I în întregime inima noastră.

Un om din Jamaica a întrebat dacă americanii care exploatează ţara lui nu sunt tot atât de satanici ca Marx. Răspunsul este negativ. Americanii sunt păcătoşi ca toţi oamenii. În America există un mic grup de oameni care se închină Diavolului. Dar naţiunea americană ca atare nu se închină Diavolului.

„Nauka I Relighia”, principala revistă de ateism din Moscova, publică un lung articol scris de doi filozofi, Belov şi Shilkin. Aceştia afirmă că:

> *“Temperamentul lui Wurmbrand ar putea fi invidiat de cei mai mari jucători de fotbal. Strigătul sau este sălbatic. Acest luptător cheamă oamenii la o cruciadă împotriva socialismului pe care îl consideră o “operă”a Satanei. El a fost închis în România pentru că a împărţit literatură religioasă instigatoare la revoltă împotriva guvernului.“[2]*

Cu privire la acest articol trebuie făcute două observaţii. În primul rând, sunt considerat “un pastor diabolic” pentru că am scris cartea *A fost Karl Marx un satanist?*, deşi autorii articolului nu sunt în stare să aducă nici măcar un singur argument prin care să respingă întreaga documentaţie care susţine existenţa legăturilor lui Marx cu secta satanistă. În al doilea rând, în articolul respectiv sunt felicitaţi liderii creştini, chiar şi cei anticomunişti, care s-au situat pe o poziţie potrivnică atitudinii mele. Ei pot fi adversari ai comunismului dar atâta vreme cât se opun lui Wurmbrand, principalul inamic al comunismului, capătă “binecuvântarea” Moscovei.

Am primit o scrisoare deosebită de la un nigerian care

fusese lider sindical marxist timp de douăzeci de ani. Cartea mea l-a ajutat să-şi dea seama că Satan îl dusese pe calea pierzării. De altfel, acest om a devenit creştin.

Capitolul X

MARX SAU CRISTOS?

Un mesaj adresat marxiştilor...

Dacă ar fi să mă adresez unui simplu adept al marxismului, i-aş spune cam aşa:

Astăzi mulţi marxişti nu mai sunt însufleţiţi de spiritul care i-a posedat pe Hess, Marx sau Engels. Ei iubesc cu adevărat omenirea fiind încredinţaţi că luptă pentru binele universal, fără a dori să devină nişte instrumente ale Satanei.

Din nenorocire, în cazul marxismului, satanismul se ascunde sub o filozofie materialistă care îi împiedică pe adepţii doctrinei să vadă realitatea spirituală; căci existenţa nu se limitează la materie. Există şi o realitate a spiritului, a adevărului, a frumosului şi a idealurilor.

De asemenea, există o lume a duhurilor rele a căror căpetenie este Satan. El a căzut din cer datorită mândriei sale, trăgând după sine în cădere o întreagă oştire de îngeri. Apoi i-a ispitit pe strămoşii omului.

De atunci, perfidia sa s-a perpetuat şi s-a înmulţit prin fiecare tertip până în ziua de astăzi, când asistăm la distrugerea minunatei creaţii a lui Dumnezeu prin războaie mondiale, sângeroase revoluţii şi contrarevoluţii, dictaturi, asuprire, rasism de diferite feluri, false religii, agnosticism şi ateism, crime şi afaceri murdare, infidelitate în dragoste şi în prietenie, destrămarea căsniciilor, răzvrătirea copiilor.

Omenirea nu mai are viziunea lui Dumnezeu. Dar ce anume a luat locul acestei viziuni? Ceva mai bun?

Prin natura lui, omul trebuie şi vrea să fie religios. Dacă nu va avea o religie care să-l înveţe să se teamă de

Dumnezeu, va avea religia lui Satan şi îi va persecuta pe toţi cei care nu se închină “dumnezeului” său.

Chiar dacă presupunem că numai câţiva dintre conducătorii comunişti au fost în mod conştient satanişti, există însă o categorie întreagă de oameni care sunt satanişti fără să ştie că există o astfel de religie. Dacă un om urăşte noţiunea de Dumnezeu şi numele lui Cristos, dacă trăieşte ca şi cum ar fi alcătuit numai din materie, dacă neagă principiile religioase şi morale, atunci el nu este altceva decât un satanist care face parte din aceeaşi categorie cu cei care aprofundează ocultismul.

În Frankfurt (Germania Occidentală), în ziua de duminică, la serviciile divine al Bisericii iau parte mai puţini oameni decât la şedinţele de spiritism unde se pretinde că sunt chemate duhurile morţilor. Se cunoaşte, de pildă, existenţa bisericilor sataniste din München şi Düsseldorf[1]. Multe altele se află în Franţa, Anglia, S.U.A., şi în alte ţări.

În Marea Britanie există 35.000 de persoane care practică vrăjitoria. În universităţi americane şi chiar în licee se predau cursuri de iniţiere în vrăjitorie, astrologie, magie, farmece şi ESP (percepţie extra-senzorială). În Franţa, în fiecare an au loc 40.000 de liturghii satanice.

Oamenii Îl pot uita pe Dumnezeu, dar Dumnezeu nu-i uită niciodată pe cei creaţi de El. El L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, Isus Cristos, pentru a mântui omenirea. Dragostea şi mila s-au întrupat pe pământ într-un sărman copil evreu, tâmplarul umil de mai târziu şi apoi învăţătorul neprihănirii.

Omul doborât, păcătosul pierdut nu se poate mântui singur, după cum nici cel care se îneacă nu poate ieşi din apă prin propriile sale puteri. De aceea, Isus, pe deplin înţelegător faţă de slăbiciunile şi neputinţele noastre, a luat asupra Sa toate păcatele noastre, inclusiv pe cele ale lui Marx şi ale discipolilor săi, şi a fost pedepsit în locul nostru. El a ispăşit vinovăţia noastră murind pe crucea de pe Golgota după ce a îndurat cele mai cumplite umilinţe şi chinuri.

Acum avem Cuvântul Lui care ne spune că oricine crede

în El este iertat şi va trăi veşnic împreună cu El în paradis. Chiar şi marxiştii notorii pot fi mântuiţi. Este semnificativ faptul că doi scriitori sovietici (foşti comunişti) laureaţi ai premiului Nobel, Boris Pasternak şi Alexandr Soljeniţân, după ce au descris atrocitatea crimelor la care conduce inevitabil marxismul satanic, şi-au mărturisit credinţa în Isus Cristos. Svetlana Alliluyeva, fiica lui Stalin, ferocele dictator, autorul celor mai multe asasinate în masă, a devenit şi ea creştină.

Să ne aducem aminte că idealul lui Marx a fost de a duce cu el în abisul infernului întreaga omenire. Să nu-l urmăm pe Marx pe calea pierzaniei, ci să-L urmăm pe Cristos care ne conduce spre piscurile de lumină, înţelepciune şi dragoste, către un cer de o glorie de nedescris.

Marea prăpastie

Evident, este imposibil să-L comparăm pe Isus cu Marx. Împărăţia lui Isus nu are nimic în comun cu lumea lui Marx. Marx a fost un om şi, probabil, un adorator al Diavolului. Isus este Dumnezeu şi S-a coborât la nivelul omului pentru a salva omenirea. Marx a susţinut ideea unui paradis omenesc. Când sovieticii au încercat să pună în practică teoria lui Marx, rezultatul a fost un infern.

Împărăţia lui Isus nu face parte din lumea aceasta. Este o împărăţie a dragostei, a neprihănirii şi a adevărului. Cristos îi cheamă la El pe toţi oamenii, chiar şi pe marxişti şi pe satanişti: *“Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă.”* (Matei 11:28).

Toţi cei ce cred în El vor avea viaţă veşnică în paradisul Său ceresc. Nu există nici o tangenţă între creştinism şi marxism, după cum Dumnezeu nu are nimic în comun cu Diavolul. Isus a venit ca să nimicească lucrările Diavolului (1 Ioan 3:8). Creştinii care Îl urmează se străduiesc să nimicească marxismul fără a-i urî însă pe marxişti ca semeni ai lor, pe care încearcă să-i câştige de partea lui Cristos.

Unii marxişti pretind că ar fi creştini. Aceştia ori încearcă să-i mintă pe ceilalţi, ori se mint pe ei înşişi. Nu poţi fi marxist creştin, după cum nu poţi fi creştin satanist.

De-a lungul anilor, esenţa satanică a marxismului a rămas neschimbată. Filozoful marxist Ernst Bloch scrie, în cartea sa *Ateismul în lumea creştină*:

> *"Ispitirea de către şarpe a celei dintâi perechi omeneşti deschide calea mântuirii pentru omenire. Astfel, omul izbuteşte să devină dumnezeu; aceasta este calea revoltei. Prin uneltirile clerului şi ale bogătaşilor, acest adevăr a fost ţinut până acum sub obroc. Păcatul originar constă în faptul că omul nu doreşte să fie la fel ca Dumnezeu. Omul trebuie să cucerească puterea. Conform teologiei revoluţionare, omul trebuie să cucerească puterea deţinută de Dumnezeu, înfăţişarea lumii trebuie schimbată după chipul omului. Nu trebuie să existe nici o urmă de cer. Credinţa în existenţa lui Dumnezeu ca persoană reprezintă căderea în păcat. Această deficienţă trebuie remediată."*

Între creştinism şi comunism se cască o prăpastie peste care nu se poate trece decât într-un singur sens: marxiştii trebuie să se lepede de maestrul lor posedat de Diavolul, să se pocăiască de păcatele lor, şi să-L urmeze pe Isus Cristos.

Problemele sociale şi politice care îi preocupă pe marxişti vor trebui rezolvate în afara acestei teorii. Pentru Marx, socialismul nu a fost decât un pretext. Scopul său diabolic a fost de a distruge omenirea pentru totdeauna. Cristos, dimpotrivă, doreşte mântuirea noastră eternă.

În confruntarea dintre creştinism şi comunism, credincioşii *"nu au de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii care sunt în locurile cereşti"* (Efeseni 6:12).

Fiecare dintre noi are de ales nu numai între categoriile morale ale binelui şi răului, ci şi între Dumnezeu şi Satan.

Marx credea în Dumnezeu şi îl ura. Chiar şi la bătrâneţe, el continua să se închine Diavolului.

Marxistul bine intenţionat şi simplul simpatizant al marxismului nu trebuie să se lase amăgiţi de rătăcirile "filozofice" ale lui Marx. Lepădaţi-vă de burghezul Marx, fiu al întunericului, şi de Engels, proprietarul unei fabrici, deci - conform teoriei marxiste - un exploatator. Apropiaţi-vă de Lumina Lumii şi de cel mai mare binefăcător al omenirii, Isus, muncitorul tâmplar, Mântuitorul şi Domnul tuturor.

"Proletari din toate ţările, iertaţi-mă"

După ce că a provocat atâtea nenorociri şi a adus atâta rău pe lume, morbul satanismului marxist a reuşit să pătrundă până la nivelele superioare ale bisericii. Trist dar adevărat!

Mă voi mărgini la un singur exemplu: Papa Ioan Paul I l-a elogiat pe universitarul italian Giuseppe Carducci, dându-l drept exemplu de profesor pentru tineret[2]. Cine este acest om recomandat de către Papa însuşi? Renumele lui Carducci se leagă de *Imnul* său *închinat lui Satan*, care începe cu următoarele cuvinte: "Versul meu de foc este pentru tine, Satano. Te invoc pe tine, Satano, rege al sărbătorii." Imnul se încheie astfel: "Fumul de tămâie împreună cu jurămintele trebuie să se înalţe, în sfinţenie, spre tine, Satano. Tu l-ai înfrânt pe Iehova, dumnezeul preoţilor"[3].

Putem să admitem că acest papă nu a cunoscut foarte bine persoana pe care o recomanda ca profesor - model, dar este greşit ca un episcop să pledeze în favoarea cuiva în necunoştinţă de cauză.

În anul 1949, un general sovietic i-a spus preotului catolic Werenfried van Straaten: "Noi suntem elita Satanei, dar voi sunteţi elita lui Dumnezeu?" Nu trebuie să trecem sub tăcere aceste aspecte. Am văzut ce sunt în stare să facă cei care se închină Satanei. Fie ca hotărârea lor de a se dărui cauzei răului să reprezinte pentru noi un îndemn de a ne

comporta ca aleşi ai lui Dumnezeu!

În timpul tulburărilor sociale care au avut loc în Polonia în anul 1982 pe pereţii clădirilor fuseseră scrise lozinci parodice de genul:

“Marx a spus: Proletari din toate ţările, iertaţi-mă!” În locul cunoscutei formule: “Proletari din toate ţările, uniţi-vă!”

M-am înfiorat când am citit aceste cuvinte. Se spune că Engels s-ar fi căit amar înainte de a muri. Nu există nici o mărturie că Marx ar fi avut vreo remuşcare. În anul 1983, multă lume a comemorat centenarul morţii sale. Va fi putut şi el să comemoreze, în iad, acest centenar?

Când lucram la această carte m-am gândit nopţi întregi la ceea ce probabil că îndură Marx la vederea râurilor de lacrimi şi sânge care au curs din cauza lui.

Isus a vorbit despre un om bogat care, aflându-se în focul veşnic, şi-a exprimat rugămintea ca fraţii săi de pe pământ să fie avertizaţi pentru a nu ajunge şi ei în acelaşi loc de chin.

Doreşte oare şi Marx ca adepţii marxismului să fie avertizaţi că îşi vor pierde sufletul dacă vor păşi pe urmele sale?

Are dreptate poporul polonez atunci când consideră că Marx ar trebui să-şi ceară iertare? Strigă Marx într-adevăr din mijlocul flăcărilor (ceea ce n-ar fi deloc exclus): *“Trimite pe cineva în casa mea, căci sunt mulţi tovarăşi de-ai mei acolo, să le adeverească toate aceste lucruri ca să nu vină şi ei în acest loc de chin”* (cf. Luca 16:27-28).

Idealul comunist a fost discreditat când comuniştii sovietici l-au renegat pe Stalin, pe care poporul îl idolatrizase. Nu putem face decât speculaţii în legătură cu motivul care a determinat această bruscă schimbare de optică politică, de vreme ce hotărârea de a “exclude” din incinta mausoleului corpul neînsufleţit al lui Stalin, era în defavoarea cauzei comuniste. Şi comuniştii chinezi au compromis infailibilitatea sistemului comunist atunci când l-au renegat pe Mao şi au condamnat-o la închisoare pe soţia acestuia.

Probabil că, în adâncul sufletului lor, comuniştii sovietici şi chinezi şi-au dat seama care au fost adevăratele intenţii ale foştilor lor conducători cărora le-a părut rău prea târziu de tot ce au făcut şi i-au învăţat şi pe alţii să facă.

În ceea ce mă priveşte, eu îi iubesc pe toţi oamenii, chiar şi pe marxişti şi satanişti. Dacă astăzi Marx, Engels şi Moses Hess ar fi în viaţă, dorinţa mea cea mai fierbinte ar fi de a-i aduce la Cristos, singurul care poate vindeca suferinţa umană şi care îl poate izbăvi pe om de sub puterea păcatului.

Aceeaşi dorinţă o am şi faţă de dumneata, cititorule. După ce ai luat cunoştinţă de grozăviile descrise în această carte, te îndemn, până nu e prea târziu, să cumpăneşti bine cui anume i-ai fost credincios până acum. Părăseşte-l pe Satan şi pe toţi cei care îl slujesc într-un fel sau altul. Istoria demonstrează că el i-a înşelat întotdeauna pe toţi cei care au ascultat de el. De aceea, alege viaţa, dragostea, speranţa şi cerul.

Marxişti şi proletari din toate ţările, uniţi-vă în jurul lui Isus Cristos!

Apendice

POT FI COMUNIŞTII CREŞTINI?

Teologia marxistă “creştină”

Preotul catolic Ernesto Cardenal este comunist - după cum a declarat - şi face parte din guvernul comunist din Nicaragua. Totodată el este unul din principalii exponenţi ai aşa-zisei teologii a eliberării - curent care încearcă să combine tezele comunismului cu elemente din creştinism şi care se manifestă atât în cadrul catolicismului cât şi al protestantismului.

Iată câteva citate edificatoare din cartea lui Cardenal, intitulată *Ora zero*:

> *“Comunismul desăvârşit este Împărăţia lui Dumnezeu pe pământ. Pentru mine, cele două noţiuni au aceeaşi semnificaţie... Datorită Evangheliei, am ajuns revoluţionar; nu datorită lui Karl Marx, ci datorită lui Cristos. Evanghelia m-a făcut să devin marxist... Am vocaţie de preot şi de profet...*
> *Castro mi-a spus că aceleaşi calităţi sunt necesare pentru a fi un bun revoluţionar sau un bun preot.*
> *Să nu uităm că cei dintâi creştini au fost şi cei mai buni, adică creştini revoluţionari şi subversivi...*
>
> *Marxismul este produsul creştinismului; fără creştinism, marxismul nu ar fi existat; iar fără profeţii Vechiului Testament, Marx ar fi fost de neconceput. Omul nou de care vorbeşte Evanghelia poate fi creat prin schimbarea modului de producţie...*

Mexicanul iezuit Jose Miranda, în cartea sa Marx şi Biblia, susţine că poruncile Decalogului sunt de esenţă marxistă, inclusiv prima dintre ele, conform căreia trebuie să-L iubeşti pe Dumnezeu. Pentru el, a-L iubi pe Iehova mai presus de orice, înseamnă a iubi dreptatea... Dacă biserica a afirmat vreodată altceva, afirmaţia respectivă reprezintă o monstruozitate.

Eu cred că şi comuniştii fac parte din biserică şi că adevărata biserică îi include pe mulţi oameni care nu se consideră neapărat creştini, ba chiar şi pe cei care sunt atei. Mulţi dintre aceştia aparţin bisericii mai mult decât anumite persoane din Curia Romei.
De la împăratul Constantin încoace, biserica a fost în permanenţă concubina statului. Dacă marxiştii ar citi scrierile creştine iar creştinii, la rândul lor, lucrările marxiste, opoziţia dintre creştinism şi socialism s-ar anula. Eu cred că preoţii proveniţi din clasa muncitoare şi revoluţionarii - cea mai progresivă parte a bisericii - sunt inspiraţi direct de Duhul Sfânt.

Pentru mine, Dumnezeul Bibliei este şi Dumnezeul marxism-leninismului... Apostolul Ioan spune: "Nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu". Afirmaţia lui seamănă foarte mult cu ceea ce susţin ateii marxişti."

Alt scriitor citează aceste afirmaţii ale lui Cardenal:

"Mai presus de toate, sunt un revoluţionar şi, în consecinţă, lupt pentru edificarea unui stat socialist care trece deocamdată printr-o perioadă de dictatură a proletariatului, în cursul căreia nu ne putem permite să ne arătăm slabi în faţa duşmanilor patriei noastre, nici măcar atunci când unul dintre voi este nevoit să ucidă în numele acestei cauze." [1]

Este de la sine înţeles că un om care gândeşte în felul acesta, nu se sfieşte câtuşi de puţin să elogieze regimul

politic din Cuba...

Teologia eliberării nu este un fenomen izolat, ci rezultatul unei tendinţe generale de conciliere a marxismului cu creştinismul, care se manifestă prin diversele forme ale compromisului politic, artistic, economic etc.

Doi evrei, Bernstein şi Schwartz, sunt autorii spectacolului de revistă intitulat *Mesa*, care a avut loc la inaugurarea Centrului de Artă Teatrală John Kennedy din Washington, în 1971. În cadrul spectacolului, în timp ce se cântă *Kyrie Eleison, Gloria* şi *Credo*, un grup de cântăreţi şi de dansatori îşi strigă îndoielile:

Dumnezeu ne-a făcut stăpâni;
Dumnezeu ne-a dat crucea.
Pe care noi am transformat-o într-o sabie
Pentru a răspândi Cuvântul Domnului.
Ne folosim de poruncile Lui sfinte
Pentru a face ceea ce ne place.

Dăruieşte-ne pacea ca să nu distrugem neîncetat.
Dăruieşte-ne ceva sau o să ne luăm singuri.
Ne-am săturat de tăcerea Ta cerească
Şi vom trece la acţiuni violente.

"Creştinii" milionari care se aflau în sală au aplaudat. Soţiile lor, gătite cu bijuterii şi blănuri, purtând fuste cu şliţul lung sau rochii cu corsajul decoltat, au aplaudat şi ele.

Pot să-i înţeleg pe oamenii de genul preotului Cardenal. Există o umbră de adevăr în sentimentul său de solidaritate cu comuniştii, care - în viziunea lui - luptă pentru cauza celor săraci; această categorie de oameni sărmani, nevoiaşi şi năpăstuiţi a fost întotdeauna aproape de inima creştinilor.

În Biblie, Iov este considerat om neprihănit. El le împărtăşeşte îndoielnicilor săi prieteni felul în care îşi orânduise viaţa:

"Căci scăpam pe sărmanul care cerea ajutor şi pe

orfanul lipsit de sprijin... Celor nenorociţi le eram tată şi cercetam pricina celui necunoscut. Rupeam falca celui nedrept şi-i smulgeam prada din dinţi" (Iov 29:12,16-17).

Aceste cuvinte ar putea fi rostite de către orice revoluţionar. Iov continuă:

"Nu plângeam eu pe cel amărât? Nu avea inima mea milă de cel lipsit?" (Iov 30:25). "De aş fi nesocotit dreptul slugii sau slujnicei mele, când se certau cu mine, ce aş putea să fac când Se ridică Dumnezeu?" (Iov 31:13,14).

Adevăraţii credincioşi au avut întotdeauna aceste sentimente.

Afirmaţia lui Cardenal, potrivit căreia biserica ar fi fost tot timpul concubina statului, este nefondată. De pildă, desfăşurarea războiului de secesiune din S.U.A., care a dus la abolirea sclaviei, a fost influenţată de romanul *Coliba unchiului Tom*, scris de creştina Harriet Beecher Stowe. Referindu-se la cartea sa, aceasta a declarat: "Domnul a scris-o."

În timp ce se împărtăşea, ea a avut o viziune în care un bătrân sclav negru era bătut la sânge de un tâlhar alb. Astfel a luat naştere povestea biciuirii unchiului Tom. Cartea a dinamitat fundamentele ideologice ale sclaviei.

Charles Spurgeon, cel mai mare predicator baptist din secolul trecut a militat, de asemenea, pentru abolirea sclaviei. El a scris: "Dacă sclavia nu este nedreaptă, atunci nimic nu e nedrept pe lume." Wilberforce, creştin şi om de afaceri, a contribuit la abolirea sclaviei în Imperiul Britanic cu mult timp înaintea războiului civil din America. Lincoln - alt creştin - a promulgat Proclamaţia de Emancipare eliberându-i astfel pe sclavii din S.U.A.

Teologia eliberării, care ignoră aceste fapte, este intens susţinută şi propagată în ţările din Lumea a treia. Teoreticienii ei se pot declara creştini numai din pricina

haosului ideologic existent în biserică la ora actuală.

Conform hotărârii Sfântului Oficiu al Bisericii Romano-Catolice din data de 28 iulie 1949, trebuie excomunicate următoarele categorii de catolici:

> *"Cei care fac parte din Partidul Comunist;*
> *Cei care, într-o formă sau alta, fac propagandă comunistă;*
> *Cei care votează Partidul Comunist şi candidaţii acestuia;*
> *Cei care scriu în presa comunistă, o citesc şi o răspândesc;*
> *Cei care sunt membri ai vreunei organizaţii comuniste;*
> *Cei care aderă, la materialismul şi anticreştinismul ateismului comunist.*
> *Cei care apără şi propagă acest ateism.*
> *Această pedeapsă se aplică şi partidelor de orientare comunistă."*

Mulţi dintre "teologii" marxişti fac parte doar formal din Biserica Catolică, exercitând însă o mare influenţă în rândurile credincioşilor. Şi în bisericile ortodoxe se manifestă încercări de a capta în folosul comunismului energiile spirituale pe care religia le descătuşează.

Teologii eliberării susţin posibilitatea realizării unui paradis pământesc. Acest paradis este comunismul, căruia i se opune capitalismul.

În acest context, Biserica nu mai aşteaptă sosirea lui Isus Cristos pe norii cerului. Triumful comunismului echivalează cu venirea Mântuitorului. Iată de ce în România, Cehoslovacia şi alte ţări din spatele Cortinei de Fier, guvernele comuniste care Îl urăsc pe Dumnezeu îi plătesc totuşi pe preoţi.

Trebuie să precizăm însă că atât în biserica ortodoxă cât şi în cea catolică există episcopi care temându-se să nu fie absorbiţi de îngrijorările pământeşti, se străduiesc să ducă o viaţă duhovnicească. Nu toţi s-au închinat lui Baal.

În ceea ce-i priveşte pe protestanţi, în şedinţa plenară din 26 februarie 1966 a Comitetului responsabil de activitatea religioasă din U.S.A., consilierul general Richard Arens a declarat:

> *„Am găsit până acum în conducerea Consiliului Naţional al Bisericilor peste 100 de persoane care fie că au desfăşurat o activitate comunistă, fie că au adus diverse servicii comunismului. Numărul total al celor din conducerea bisericilor, care sunt afiliaţi mişcării comuniste, depăşeşte ordinul miilor.”*

Iar Consiliul Mondial al Bisericilor finanţează de ani de zile gherilele comuniste din Africa.

Catolicul Gustavo Gutierrez scria în *Teologia Eliberării*: “Biserica trebuie să se situeze în mod clar de partea revoluţiei.” Teologul lutheran Dorothee Solie, fondatorul asociaţiei Creştinii pentru socialism, a scris: “Ne aflăm la începutul unui nou capitol de istorie creştină, care nu va putea face abstracţie de Karl Marx.”

Aceasta este situaţia de necontestat - descrisă cu sinceritate - în care se află biserica universală.

Nu am dat atenţie la avertismentul Domnului de a ne păzi de lupii îmbrăcaţi în blană de oaie. Aceştia ne ademenesc vorbindu-ne despre binele omenirii, iar mulţi dintre noi se lasă amăgiţi, uitând că cel mai rău dintre oameni poate vorbi despre cele mai frumoase lucruri.

În anul 1907, Convenţia socialiştilor germani a fost deschisă cu intonarea imnului lui Luther: “Cetate tare-i Dumnezeu”, în care cuvântul “Dumnezeu” a fost înlocuit cu sintagma “Liga societăţii”. În cadrul anumitor grupări revoluţionare se practică botezul. O astfel de grupare a propus un alt fel de serviciu de împărtăşanie, în timpul căruia pastorul să rostească: “Acesta este trupul pâinii pe care cei bogaţi o datorează celor săraci.” Grupările revoluţionare vorbeau despre “sfânta biserică comunistă”, “biserica egalitarismului în afara căreia nu există mântuire”. Prelucrarea rugăciunii “Tatăl nostru” sună

astfel: “Nici un fel de stăpânire şi nici un fel de slugi - Amin. Puterea banului şi a proprietăţii vor fi abolite.” (vezi James Billington, *Focul din mintea oamenilor*, Basic Books, 1985).

Diavolul poate lua înfăţişarea unui înger de lumină. După venirea la putere a comuniştilor, au urmat masacre fără precedent care depăşesc în proporţii chiar holocaustul lui Hitler.

Preoţii care au trecut de partea comuniştilor au devenit şi ei victimele acestora. În cazul în care comunismul va cuceri ţările Lumii a treia, promotorii teologiei eliberării vor fi aruncaţi în închisoare împreună cu cei care s-au opus acestei ideologii.

Comunismul desăvârşit: Împărăţia lui Dumnezeu pe pământ?

Cardenal afirmă: “Pentru mine, comunismul şi Împărăţia lui Dumnezeu pe pământ înseamnă acelaşi lucru.”

Înţelesul cuvântului “comunism”, neraportat la nici un context, este destul de vag. Termenul este folosit pentru a defini acel sistem economic în care fiecare membru al societăţii va lucra în funcţie de capacitatea sa şi va fi retribuit conform necesităţilor sale. Nu va mai exista nici un fel de stat iar lumea nu va mai fi împărţită în diferite ţări şi clase sociale, datorită formei de proprietate colective asupra mijloacelor de producţie.

Presupunând că acest ideal s-ar putea materializa - unde Se situează Dumnezeu în raport cu această societate? De ce este considerată ea ca echivalent al Împărăţiei lui Dumnezeu? Cum ar putea trăi în Împărăţia lui Dumnezeu un popor de atei sau chiar de oameni care Îl urăsc şi Îl batjocoresc pe Dumnezeu?

Scriptura spune că atunci când Împărăţia va fi a Domnului “*Toate marginile pământului îşi vor aduce aminte şi se vor întoarce la Domnul: toate familiile Neamurilor se vor închina înaintea Ta*” (Psalmul 22:27).

Statul nu îşi va înceta existenţa în societatea din Împărăţia lui Dumnezeu. Poporul sfinţilor Celui Preaînalt va stăpâni peste această Împărăţie (Daniel 7:27).

Împărăţia lui Dumnezeu nu este creaţia vreunui partid politic, ci a lui Isus, Fiul omului (Matei 16:28).

Evident, nu va mai exista nici una dintre actualele plăgi sociale precum războiul, foametea, epidemiile, poluarea, nedreptatea, exploatarea, rasismul etc. Împărăţia lui Dumnezeu înseamnă neprihănire, pace, dragoste, bucurie şi respectarea dreptului de proprietate al fiecăruia asupra casei şi grădinii sale (Ioan 14:2).

Dacă pretinde că e proroc, părintele Cardenal ar trebui să ştie ceea ce a prorocit cu mult înainte profetul Mica: "*În vremurile de pe urmă, fiecare va locui sub viţa lui şi sub smochinul lui*" (Mica 4:1,4). Profetul Isaia întăreşte această idee: "*Nu vor zidi case pentru ca altul să locuiască în ele. Nu vor sădi vii pentru ca altul să le mănânce rodul*" (Isaia 65:22). Astfel, Scriptura se pronunţă în favoarea proprietăţii private.

Cum ar arăta în realitate desăvârşita societate comunistă? Perfecţiunea - aşa cum ne-a fost dat să o experimentăm - reprezintă atingerea celui mai înalt nivel al artei.

Comunismul desăvârşit - descris ca o eliberare economică, ca o întronare a libertăţii, a păcii şi a justiţiei - s-ar putea realiza numai prin aplicarea unei politici adecvate schimbării în bine a societăţii.

Dar politica dusă de comunişti până acum s-a soldat cu întemniţarea, torturarea şi terorizarea a sute de milioane de oameni într-o perioadă de cel mult şaptezeci de ani. Cum ar fi posibil ca folosindu-se astfel de metode să se ajungă la o societate a dreptăţii, a toleranţei şi a dragostei?

Comunismul creştin nu poate fi acceptat nici măcar ca utopie! Teologia revoluţiei este de o evidentă absurditate, reprezentând o contradicţie în termeni.

> *"Căci ce legătură este între neprihănire şi fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?*

Ce înţelegere poate fi între Cristos şi Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?" (2 Corinteni 6:14-15).

"Nu puteţi sluji şi lui Dumnezeu şi lui Mamona" a spus Isus. Alege astăzi cui vrei să-i slujeşti.

NOTE BIBLIOGRAFICE

Abrevierile folosite în aceste note includ:

- **Marx, Karl şi Engels, Friedrich**, *Ediţie completă critic-istorică* - opere, scrieri, scrisori - pentru Institutul Marx-Engels din Moscova, publicat de David Rjazanov (Frankfurt pe Main: Marx-Engels archiv, 1927) menţionată sub numele MEGA.

- **Marx, Karl şi Engels, Friedrich**, *Opere* - Berlin: Dietz Verlag, 1974 menţionată sub numele MEW. Numărul volumului este în cifre romane, numărul paginii este în cifre arabe.

- **Marx, Karl şi Engels, Friedrich**, *Opere culese* (New York: International Publishers 1974) menţionată sub numele CW.

Capitolul I

1. **Karl Marx und Friedrich Engels**, „Zur Kritik der Hegelschen Rechtsphilosophie” *(Critique of the Hegelian Philosopby of Law*), Introduction I, i (1), MEGA, pp. 607, 608.

2. Rev. **Paul Oestreicher**, *Sermons from Great St. Mary's* (London: Fontana, 1968), pp. 278-280.

3. **Karl Marx**, „Die Vereinigung der Gläubigen mit Christo” *(The Union of the Faitbful with Christ)*, „Werke” (*Works*) (MEW), Spplement, I, p. 600.

4. **Karl Marx**, „Betrachtung eines Junglings bei der Wahl eines Berufes” *(Coasiderations of a Young Man on Choosing His Career*), in ibid., p. 594. Vezi şi Payne, Robert, *Marx* (New York: Simon & Schuster, 1968), p. 34.

5. **Karl Marx**, „Archiv für die Geschichte des Sozialismus und der Arbeiterbewegung” *(Archives for the History of Socialism and the Workers' Movement*), MEGA, I, i (2), pp.

182, 183.

6. **Karl Marx**, „Des Verzweiflenden Gebet” *(Invocation of One in Despair*), *ibid*, p. 30.

7. *Ibid*., pp. 30, 31.

8. Quoted in „Deutsche Tagespost”, West Germany, December 31, 1982.

9. **Bakunin**, *Works*, Vol. III (Berlin, 1924), p. 306.

10. **Karl Marx**, „Spielmann” *(The Player)*, op, cit, Deutsche Tagespost, pp. 57, 58.

11. **Karl Marx**, *Oulanemn*, Act 1, Scene 1, in ibid., p. 60.

12. *Ibid*., Act 1, Scene 2, p. 63.

13. *Ibid*., Act 1, Scene 3, p. 68.

14. **Karl Marx**, *Louis Bonaparte (The 18th Brumaire)*, MEW, VIII, p. 119.

15. MEW, I, p. 344; I, p. 380; XXVII, p. 190; VI, p. 234.

16. Quoted in B. Brecht, *Works*, Vol. I (Frankfurt, 1979), p. 651.

17. *Op. cit*., Marx, *Oulanem*,

18. *Ibid*.

19. MEW, XXX, p. 359.

20. **Paul Goma**, *Piteshti*.

Capitolul II

1. **Karl Marx**, *Letter of November 10, 1837 to his father*, MEW XXX, p. 218.

2. *Ibid*., **Heinrich Marx**, *Letter of February 10, 1838 to Karl Marx*, p. 229.

3. *Ibid*., **Heinrich Marx**, *Letter of March 2, 1837 to Karl Marx*, p. 203.

4. *Ibid*., **Karl Marx**, *Hegel*, pp. 41, 42.

5. Quoted in *Deutsche Tagespost*, West Germany, December 31, 1982.

6. *Op. cit*., MEW, XXX, **Karl Marx**, „Das Bleiche Mädchen” *(The Pale Maiden)*, pp. 55-57.

7. **Müllern-Schönhausen**, *The Solution of the Riddle, Adolf Hitler*.

8. *Op. cit*, MEW, III, **Karl Marx**, “Ueber die Differenz der Demokritischen und Epikureischen Naturphilosophie Vorrede” *(The Difference Between Democritus´ and Epicurus´ Philosophy of Nature, Foreword)*, p. 10.

9. **Jenny von Westphalen**, “Mohr und General, Erinnerungen an Marx und Engels” *(The Moor and the General, Remembrances about Marx and Engels)* (Berlin: Dietz-Verlag, 1964), pp. 273, 274.

10. *Op. cit.*, **Payne**, p. 317.

11. *Ibid*.

12. **Karl Marx**, *Die Rheinische Zeitung (Rhine Newspaper)*, “Der Komunismus und die Ausburger Allgemeine Zeitung” *(Communism and the Augsburger Allgemeine Newspaper)*, MEGA, I, i (1), p. 263.

13. **Moses Hess**, Letter of September 2, 1841 to Berthold Auerbach, MEGA, I, i, (2), p. 261.

14. *Ibid.*, **Georg Jung**, letter of October 18, 1841 to Arnold Ruge, pp. 261, 262.

15. **Karl Marx**, “Zur Kritik der Hegelschen Rechtsphilosophie Einleitung” *(Critique of the Hegelian Philosophy of Law)*, Introduction, MEGA, I, i (1), p. 614.

16. MEW, I, p. 372.

17. *Ibid.*, p. 386.

18. **Hans Enzensberger**, “Gespräche mit Marx und Engels” *(Conversations with Marx and Engels)* (Frankfurt-am-Main: Insel Verlag, 1973), p. 17.

19. **James Hastings**, *Encyclopaedia of Religion and Ethics*, Vol. XI (New York: Charles Scribner's Sons, 1921), p. 756.

20. **Mikhail Bakunin**, *God and the State* (New York: Dover Publications, 1970), p. 112.

21. **Roman Gul**, *Dzerjinskii*, published by the author in Russian (Paris, 1936), p. 81.

22. *Op. cit.*, Enzensberger, p. 407.

23. **Pierre-Joseph Proudhon**, “Philosophie de la Misère” *(The Philosophy of Misery)* (Paris: Union Générale d´Editions, 1964), pp. 199, 200.

24. *Ibid.*, pp. 200, 201.

25. **Paul Garus**, *History of the Devil* (East Brunswick, N.J.: Bell Publishing Co.), p. 435.

26. **Heinrich Heine**, *Works*, Vol. I, p. LXIV.

27. **Charles Boyer**, *The Philosophy of Communism (10: The Political Atheism of Communism* by Ingino Giordani*)* (New York: Fordham University Press, 1952), p. 134.

28. *Op. cit.*, **Marx**, *Spielmann*, pp. 57, 58.

29. **Jerry Rubin**, *Do It* (New York: Simon & Schuster, 1970), p. 249.

30. **Karl Marx**, *"Menschenstolz" (Human Pride)*, MEGA, I, i (2), p. 50.

31. *Ibid.*, **Karl Marx**, *letter of November 10, 1837 to bis father*, p. 219.

32. *Ibid.*, **Georg Jung**, *letter of October 18, 1841 to Arnold Ruge*, pp. 261, 262.

33. **Arnold Künzli**, "Karl Marx, Eine Psychographie" *(Karl Marx, a Psychogram)* Zürich: Europa Verlag, 1966).

34. **David Rjazanov**, *Karl Marx: Man, Thinker and Revolutionist* ("Karl Marx als Denker, Mensch und Revolutionär") (New York: International Publishers, 1927).

35. **Rolv Heuer**, "Genie und Reichtum" *(Genius and Riches)* (Vienna: Bertelsmann Sachbuchverlag, 1971), pp. 167, 168.

36. **Karl Marx**, letter of February 27, 1852 to Friedrich Engels, MEW, XXVIII, p. 30.

37. *Ibid.*, **Friedrich Engels**, letter of March 2, 1852 to Karl Marx, p. 33.

38. *Ibid.*, **Karl Marx**, letter of March 8, 1855 to Friedrich Engels, p. 438.

39. **Karl Marx**, letter of December 2, 1863 to Friedrich Engels, MEW, XXX, p. 376.

Capitolul III

1. **Franz Mehring**, "Karl Marx - Geschichte seines Lebens" *(Karl Marx - Story of His Life)* (Berlin: Dietz-Verlag, 1964), pp. 99, 100.

2. *Ibid*., p. 97.
3. *Ibid*., p. 100.
4. **Bruno Bauer**, letter of December 6, 1841 to Arnold Rüge, MEGA, I, l (2), p. 263.
5. **A. Melskii**, “Evangelist Nenavisti” *(The Evangelist of Hate, Life of Karl Marx)* (Berlin: Za Pravdu Publishing House, 1933, in Russian), p. 48.
6. **Friedrich Engels**, “Dialektik der Natur, Einleitung” *(Dialectics of Nature, Introduction)*, MEW, XX, p. 312.
7. **Friedrich Engels**, poem probably written in early 1837, MEGA, I, ii, p. 465.
8. *Ibid*., **Friedrich Engels**, letter of July 1839 to the Graber brothers, p. 531.
9. **Friedrich Engels**, “Schelling und die Offenbarung” *(Schelling and Revolution)*, MEGA, pp. 247 - 249.
10. **Karl Marx and Frederich Engels**, *Selected Works* (London: Lawrence and Wishart, 1958), p. 52.
11. **Ossip Flechtheim**, *The Communist Party of Germany in the Weimar Republic* (Offenbach, 1948).
12. *Op. cit*., **Künzli**, p. 187.
13. **Bertram Wolfe**, *Marxism - One Hundred Years in the Life of a Doctrine* (New York: The Dial Press, 1965), p. 32.
14. **Karl Marx and Friedrich Engels**, *The Russian Menace to Europe* (Glencoe: The Free Press, 1952), p. 63.
15. Quoted in op. cit., **Wolfe**, *Marxism*.
16. **Engels**, MEW, VI, p. 176.
17. *Deutschland Magazine*, February 1985.
18. Quoted by **Nathaniel Weyl,** *Karl Marx: Racist* (New Rochelle, N.Y.: Arlington House).
19. **Karl Marx**, MEW, XXXV, p. 122.
20. **Chushichi Tsuzuki**, *The Life of Eleanor Marx* (Oxford: Clarendon Press, 1967), p. 85.
21. **Frederick Tatford**, *The Prince of Darkness* (Eastbourne: Bible and Advent Testimony Movement, 1967).

Capitolul IV

1. **Sergius Martin Riis**, *Karl Marx, Master of Fraud* (New York: Robert Speller, 1962), p. 11.
2. **Edgar Marx**, letter of March 31, 1854 to Karl Marx, MEW, II, p. 18.
3. **Jenny Marx,** letter (dated after August 11, 1844) to Karl Marx, MEW, suppl, Vol. I, p. 652.
4. **Franz Mehring**, *Karl Marx - The Story of His Life* (New York: Covici, Friede, 1935), p. 18.
5. *Op. cit.*, **Mehring**, p. 32.
6. **Karl Marx**, letter of May 20,1882 to Friedrich Engels, MEW, XXXV, p. 65.
7. **Walter Kaufmann**, *Hegel* (Garden City: Doubleday, 1965), p. 288.
8. **V. Illitch Lenin**, *Complete Works* (Moscow: Political Literature Publishing House, 1964, in Russian), Vol. 8, pp. 226, 227.
9. *Ibid.*, Vol. 45, p. 86.
10. *Ibid.*, Vol. 54, pp. 86, 87.
11. **"Budilnik"**, *Russia*, No. 48, of 1883. Quoted in The New Review, New York: 140/1980, p. 276.

Capitolul V

1. **George Katkov**, *The Trial of Bukbarin* (London: B. T. Batsford, Ltd., 1969), 1, p. 29.
2. **Roy Medvedev**, *Let History Judge* (New York: Alfred Knopf, 1971), p. 183.
3. **F.J. Raddatz**, *Karl Marx* (Berlin, 1925), p. 32.
4. **Boris Souvarine**, *Stalin*.
5. MEW, XXVII, p. 292.
6. **Milovan Djilas**, *Strange Times*, "Kontinent", 33, p. 25.
7. *Ibid*.
8. **Svetlana Alliluyeva**, *Twenty Letters to a Friend* (London: Hutchinson, 1967), pp. 64 ff.
9. **Paloczy Horvath**, *Stalin* (Germany:

Bertelmannsverlag).
10. **Abdurakhman Avtorkhanov**, *Criminals in Bolshevism* (Frankfurt-am-Main: Possev Verlag, in Russian), Grani No. 89-90, pp. 324, 325.
11. **Abdurakhman Avtorkhanov**, *The Provenience of Partocracy* (Frankfurt-am-Main: Possev Verlag, 1973, in Russian), pp. 198-201.
12. *Express*, Paris, October 6, 1979.
13. *Tempo*, Italy, November 1, 1979.
14. **P. Underwood**, *The Vampire's Bedside Companion* (Frewin).
15. **H. Knaust**, *The Testament of Evil*.
16. **Manfred Zach**, *Mao Tse-tung* (Esslingen: Bechtle Verlag, 1969), p. 13.
17. **Aleksandr I. Solzhenitsyn**, *The Gulag Archipelago* (New York: Harper & Row, 1973), Vol. I-II, p. 173.
18. MEW, V, p. 457.
19. *Ibid.*, XXXI, p. 191; XXV, p. 179.
20. *Ibid.*, VI, p. 283; VI, p. 286; VI, p 279.
21. **Lenin**, *Collected Works*, Vol, 32, p. 281.
22. *Russkaia Misl* (Russian Thought), Paris, March 13, 1975, in Russian.
23. **Rev. Dr. I Nahyewsky**. “Spomyny Polovoho Dykhovnyka”, America, October 7, 1982, Vol. LXXI, No. 176, pp. 4, 18.
24. **V. Illych Lenin**, *Military Correspondence* (Moscow, 1954), p. 148.
25. **Trotsky**, *Stalin*, quoted in *Novii Journal*, 158, p. 85.
26. **Pierre Daix**, *Picasso, the Man and His Work* (Paris: Somogy), p. 8.
27. *Ibid*, pp. 188-190.
28. **Alister Crowley**, *The Book of Thoth* (Berkeley: Koshmarin Press, 1904), p. 97.
29. *Ibid.*, pp. 134, 135.
30. *Ibid.*, p. 137.
31. “Sovietskaia Molodioj” (*Soviet Youth*), Moscow, February 14, 1976, in Russian, *Let Thy Kingdom Be Destroyed*, p. 4.

32. “Rhein-Neckar Zeitung” (*Rhine-Neckar Newspaper*), Heidelberg, February 5, 1968, *„Kultusminister antwortet Studentenpfarrer” (Minister of Cults Answers Youth Pastor).*
33. *Paris-Match*, December 10, 1982.

Capitolul VI

1. “Kommunism Uzvara” (*Victory of Communism*), Riga, April 1974, in Lithuanian.
2. **Anatolij Levitin-Krasnov**, *„Böse Jahre” (Evil Years)* (Lucerne: Rex-Verlag; 1977), pp. 144, 145.
3. “Prasvoslavnaia Rus” (*Orthodox Russia*), San Francisco, No. 20, 1977, in Russian, *Satanist Worshippers*, pp. 9-12.
4. **D. Bacu**, *Piteshti* (Madrid: Colecţia *Dacoromania*, 1963, in Romanian), pp. 71, 187.
5. “Cuvântul Românesc”, Canada, February 1980.
6. Hermann Hartfeld, *Irina* (Chappaqua, N. Y.: Christian Herald Books, 1981).
7. *Theories of Surplus Value*, p. 375.
8. **A. Reghelson**, *The Tragedy of the Russian Church*.
9. *Catacombes, France*, September 1980.
10. **Salu Ndebele**, *Guerrilla for Chist* (Old Tappan, N.J.: Fleming H. Revell), pp. 9, 10.
11. *Impact*, Switzerland, February 1981.
12. *Chronicle of the Lithuanian Catholic Church*, No. 44, 1981.
13. **Priest Dudko**, *“O Nashem Upovanti”* (About Our Hope) (Paris: YMCA) Press, 1975, in Russian), p. 51.
14. **Igor Shafarevitch**, “La Legislation sur la Religion en URSS” *(Religious Legislation in the URSS)* (Paris: Seuil, 1974, in French), pp. 67-71.
15. **Sheila Ostrander and Lynn Schröder**, *Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain* (Englewood Cliffs, N.J.: Prentice Hall, 1970).
16. ,,Novie Russkoie Slovo” (*New Russian Language*), New York, July 30, 1975, in Russian, *Parapsychology in the*

USSR, p. 2.

17. MEW, II, p. 9.

18. **Bakunin**, *Works*, Vol, III, p. 206.

19. Quoted in **Arnold Künzli**, *Karl Marx, a Psychography* (Vienna, 1966), p. 403.

20. MEW, XXVII, p. 107.

21. MEW, XXXII, p. 351.

22. **Konrad Low**, *Why Communism Fascinates* (Germany: Deutscher Institute Verlag, 1983).

23. *Christian News*, March 4, 1985.

Capitolul VII

1. **Montgomery Hyde**, *Stalin* (London: Rupert Hart-Davis), pp. 28, 29.

2. **Karl Markus Michel**, "Politische Katechismen: Volney, Kleist, Hess" *(Political Doctrines: Volney, Kleist, Hess)* (Frankrurt-am-Main: Insel Verlag, 1966); *Moses Hess*, *Red Catechism for the German People*, pp. 71-73.

3. **Hess**, letter of September 2, 1841 to Berthold Auerbach, MEGA, I, i (2), p. 261.

4. **Jung**, letter of October 18, 1841 to Arnold Rüge, *ibid*.

5. **Moses Hess**, *Rome and Jerusalem* (New York: Philosophical Library, 1958), p. 10.

6. *Ibid*, p. 15.

7. **Moses Hess**, „Ausgewählte Schriften" *(Selected Works),* Rome and Jerusalem (Cologne: Melzer-Verlag, 1962), p. 229.

8. *Ibid*., p. 18.

9. *Ibid*., p. 27.

10. **Hess**, *Ausgewählte Schriften, ibid*., pp. 236, 237.

11. *Ibid*., p. 308.

12. *Ibid*., p. 243.

13. *Ibid*, p. 324.

14. "Kommunistisches Bekenntnis in Fragen und Antworten" *(Communist Credo in Questions and Answers),*

ibid., p. 190.

16. “Die Eine und Ganze Freiheit” *(The One and Only Total Freedom), ibid*., p. 149.

15. “Philosophie der Tat” *(The Philosophy of Action), ibid*., p. 138.

17. **Edmund Silberner**, *Moses Hess* (Leiden: Brill, 1966), p. 31.

18. *Ibid*., p. 32.

19. *Ibid*., p. 121.

20. *Ibid*., p. 421.

21. *Op. cit*., **Dudko**, p. 53.

22. *Op. cit*., **Silberner**, p. 421.

23. *Ibid*.

24. *Ibid*., p. 418.

25. **Moses Hess**, “Philosophische Sozialistische Schriften, 13, Ueberdas Geldwesen” *(Philosophical Socialist Writings. About the Monetary System)* (Berlin: Akademie-Verlag), 1961, p. 345.

26. **Hess**, *Rome and Jerusalem, ibid*., p. 44.

27. *Ibid*., p. 10.

28. **Moses Hess**, “Briefwechsel” *(Correspondence)*, letter of December 9, 1863 to Lassalle (The Hague: Mouton & Co., 1959), p. 459.

29. **Karl Marx**, „Das Kapital” *(The Capital)*, MEX, XXIII, p. 779.

30. **G. W. F. Hegel**, “Werke. Fragment über Volksreligion und Christentum” *(Works. Fragment on Popular Religious Beliefs and Christianity)* (Frankfurt-am-Main: Suhrkamp Verlag. 1971), I, pp. 35, 36.

31. **U. Steklov, M. A. Bakunin.** *His Life and Activity* (Moscow: Literature Publishing House, 1937), Vol. 3, p. 435.

32. Quoted from *The Catechism of the Revolutionist by* Dostoyevski in his *Complete Works*, Vol. 12, p. 194.

33. *Ibid*., *The Demons*, Vol. 10, p. 312.

34. *Ibid*., p. 322.

35. *Ibid*., p. 324.

36. **Volodin**, *Tchernishevsky, or Netchaiev* (Moscow: Koriakin and Pleeman, 1976), p. 247.

37. **V. Burtsev**, *During 100 Years: Compendium of the History of Political and Social Movements in Russia* (London, 1897), p. 94.

38. *Op. cit.*, **Volodin**, p. 223.

39. **E. S. Vilenskaia**, *Revolutionist Underground in Russia* (Moscow, 1965), p. 398.

40. **Volodin**, *loc. cit.*

41. **Tchernishevsky**, *Complete Works* (Moscow, 1939), Vol. 1, p. 8.

42. "Russkaia Misl", November 17, 1983.

43. *Op. cit.*, **Volodin**, p. 155.

44. **P. F. De Villemarest**, *"*Les Pourvoyeurs du Goulag" *(Gulag Overseers)* (Geneva: Famot, 1976, in French), Vol. III, pp. 233ff.

Capitolul VIII

1. **Dr. Lawrence Pazder**, *Michelle Remembers* (New York: Condon & Littes, 1982).

2. *Selections from Nietzsche* (New York: Viking, 1954), p. 600.

3. *Weekly World News*, February 2, 1983.

4. *Iuni Kommunist*, Moscow, December 1984.

5. **David Rjazanov**, "Karl Marx als Denker, Mensch und Revolutionär" *(Karl Marx: Man, Thinker and Revolutionist)* (Vienna: Verlag für Literatur und Politik, 1928), pp. 149, 150.

6. *Op. cit.*, **Künzli**, p. 352.

7. **Moshe Glickson**, *The Jewish Complex of Karl Marx* (New York: Herzl Press, Pamphlet No. 20,1961), p. 40.

8. *Op. cit.*, **Künzli**, p. 361.

9. *Ibid.*, pp. 323, 373.

10. **Karl Marx**, letter of January 16, 1861 to Lassalle, MEW, XXX, p. 578.

11. *Op. cit.*, **Payne**, p. 306.

12. **William Tyndale**, *Works* (Parker So., 1849), quoted by the Oxford English Dictionary (Oxford: Clarendon Press,

1933), Vol. VIII, p. 735.

13. **William Shakespeare**, *Complete Works* (Glenview: Scott, Foresman, 1973), *Midsummer Night's Dream*, Act II, Scene I, 33-34, p. 189.

14. **Svenska Dagbladet** (Swedish Daily News), Stockholm, January 17, 1948, "An Unforgettable Night", by Alexei Stjusev, in Swedish.

Capitolul IX

1. *Op. cit.*, **Solzhenitsyn**, Vol. III-IV, p. 10.

2. "Nauka I Religia" (*Science and Religion*), Moscow, December 1976, in Russian, Vol. 12, pp. 73-76.

Capitolul X

1. "Idea", June 3, 1983.

2. "Osservatore Romano", September 17, 1978.

3. Quoted in **Gerhard Zacharias**, *The Cult of Satan and The Black Mass*.

Apendice

1. "INF of Aide à l´Eglise en Détresse", April-June 1980.

CUPRINS

PREFAŢĂ....3
Capitolul I SCHIMBARE DE CREDINŢĂ....5
Scrierile creştine ale lui Marx....5
Primele scrieri contra lui Dumnezeu....8
Biserica lui Satan şi *Ulanem*....9
Capitolul II ÎMPOTRIVA TUTUROR ZEILOR....15
Satan în familia lui Marx....15
Marx vrea să-L izgonească pe Dumnezeu din cer....19
Poeziile satanice ale lui Marx....24
Viaţa răvăşită a lui Marx....26
Capitolul III CREDINŢĂ NĂRUITĂ....29
Apostazia lui Engels....29
Marx urăşte naţiuni întregi....34
Satan în familie....37
Capitolul IV PREA TÂRZIU....38
Dezvăluirile unei servitoare....38
Scrisori de familie....39
Documente biografice....39
Secretul din viaţa lui Lenin....40
Capitolul V O CUMPLITĂ FALSIFICARE....43
Buharin, Stalin, Mao, Ceauşescu, Andropov....43
Cultul violenţei....49
Cruzime satanică....51
Păcatul satanic....54
Versiuni hulitoare ale rugăciunii “Tatăl nostru”....57
Idolatrizarea conducătorilor comunişti....60
Capitolul VI UN RĂZBOI SPIRITUAL....62
Demoni mici şi mari....62
Batjocorirea obscenă a religiei....63
Practici oculte....68
Marxismul ca religie....69
Capitolul VII MARX, DARWIN ŞI REVOLUŢIA....72
Marx şi Darwin....72
Falsul naţionalism al lui Moses Hess....75
Organizaţia Iadul....82
Originoform....86
Capitolul VIII ÎNGERI DE LUMINĂ....88

Liturghia satanică.....88
Este oare totul permis?.....92
Mitul lui Marx.....94
Robin Goodfellow.....96
Mormântul lui Lenin.....96
Capitolul IX CUI ÎI VOM SLUJI?.....98
Îndemn la acţiune.....98
Reacţia cititorilor.....99
Capitolul X MARX SAU CRISTOS?.....102
Un mesaj adresat marxiştilor.....102
Marea prăpastie.....104
“Proletari din toate ţările, iertaţi-mă”.....106
Apendice POT FI COMUNIŞTII CREŞTINI?.....109
Teologia marxistă “creştină”.....109
Comunismul desăvârşit: Împărăţia lui Dumnezeu pe pământ?.....114
NOTE BIBLIOGRAFICE.....117